

BARBARA ANDREWS

Promisiuni furate

ALCRIS

Traducerea și adaptarea în limba română de ANCA MARISAC

CAPITOLUL 1

Buchetul de mireasă nu era tot ce aștepta Gina de la Bruce. Îl muta dintr-o mână într-alta, așteptând în spatele bărbatului înalt, care va deveni soțul ei imediat ce cuplul dinnaintea lor va termina cu jurămintele. Își vârî nasul în buchet și inspiră mirosul greu. Fusesse surprinsă că el nu-și amintise că ura trandafirii. Iar buchetul ei era făcut din aceste flori, albe și roz.

Dar, bineînțeles, acest buchet făcea probabil parte din pachetul de nuntă de la micuța capelă din Las Vegas în care reverendul Findiay îi va lega viața de cea a bărbatului de lângă ea. Bineînțeles că nu se aștepta la nimic special când plecase de acasă, din suburbia Chicagoului, ca să se mărite cu cel pe care-l iubea. Ceremonia nu era atât de importantă, dar nici nu putea aștepta până ar fi făcut planuri pentru o nuntă cu toată familia, care nu era prea încântată de relația ei. Nu-i plăcea că în acest moment Bruce era prea tăcut. Îi cercetă profilul și descoperi o cută pe frunte, ceea ce o făcu să creadă că și el era nervos. Mută din nou buchetul în cealaltă mână și se agăță de brațul lui, dorind să-l simtă lângă ea, dorind să simtă că luase o decizie bună. O săptămână era un timp prea scurt ca să decizi ce e bine pentru viața ta. Peste câteva minute, cei douăzeci și patru de ani de singurătate vor lua sfârșit și se simțea speriată.

— Aș fi vrut să-ți schimb uniforma, spuse ea mângâind textura hainei maro-închis.

El îi luă mâna în palma lui puternică.

— Nu știam că nu-ți place uniforma mea, spuse el uimit.

— Arăți teribil de solemn, sopți ea privind perechea care intrase în camera de așteptare.

Ochii lui întunecați o privire cercetător și aruncă o privire sardonică. În cele din urmă zâmbi, dar numai buzele lui își schimbă forma, chipul îi rămase la fel de întunecat.

— Cred că ești singura fată care n-ai fost orbită de uniforma mea de ofițer de marină.

Amintindu-și cât de impunător i se păruse când îl zărise pentru prima

dată, la petrecerea dată de prietena ei Claire, se retrase un pas și prinse din nou buchetul cu ambele mâini. Oare de aceea se îndrăgostise prima lui soție de el? Pentru că arăta minunat în uniforma de ofițer de marină? Pe Gina o duru să se compare, chiar înaintea nunții, cu prima lui soție.

— Credeam că știi cum sunt, spuse ea cu voce nefericită.

— Aha, asta ar trebui să fie prima noastră ceartă.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Gina în acel moment era o ceartă.

— Ar fi a doua, îi reaminti ea. Prima avusese loc în momentul în care îi explicase că nu va fi a lui înainte de căsătorie.

— Nu țin scorul, spuse el iritat. Îți place buchetul?

Fu salvată de intrarea asistentei reverendului, o tânără îmbrăcată într-o robă albastră din satin, care-i aduse aminte Ginei de soția unui Moș Crăciun.

— Jonathan Kenyon și Gina Livingstone, citi femeia de pe o foaie de hârtie. Revedendul Findiay este gata. Urmați-mă, vă rog.

Auzind numele de Jonathan, Gina fu la fel de șocată ca atunci când el completase fișa pentru licență. I explicase că Jonathan B. Înseamnă Jonathan Bruce, primul nume fiind cel al bunicului său, pe care nu-l folosea nimeni. Fusesse totuși straniu să-i afle numele întreg în ziua căsătoriei. Oricum, l-ar fi iubit chiar dacă l-ar fi chemat Rumpelstiltskin.

Pășind în capela minusculă, Gina avu un sentiment de tristețe.

Reverendul aproape moțăia, în strana înconjurată de flori artificiale prăfuite.

Bruce tuși și reverendul se trezi. Cu un un gest teatral, îi invită să se așeze în fața lui.

— Fericitul cuplu va sta aici. Mabel va fi domnișoara de onoare și va sta lângă mireasă, iar nepotul meu, Tad, va sta lângă mire.

Se părea că reverendul depunea mult efort pentru fiecare ceremonie, de aceea îl găsiseră ațipit. Acesta păstră un moment de tăcere înainte de a deschide cartea din fața sa. Cu toate acestea nu-și aruncă deloc privirea pe ea, fiindcă știa slujba pe dinafară de multă vreme. Respirând adânc, Gina cercetă cu grijă fața lui Bruce, căutând vreun semn de regret. Îi iubea linia clasică a obrazului, oasele bine conturate, inteligența din privire,

nasul acvilin. Peste câteva momente, acest bărbat superb va deveni soțul ei.

Simțindu-se privit, se întoarse spre ea și-i zâmbi ușor.

— Ești o mireasă superbă.

— Mulțumesc.

Însă complimentul lui o întristă. Vocea îi sunase ca și când ar fi făcut-o din obligație.

— Dacă toată lumea e prezentă, putem începe, spuse reverendul pompos.

Ceva lipsește, se gândi Gina, încercând să nu plângă. Era oare depresia oricărei mirese dinainte de nuntă? Până în acest moment fusese veselă și entuziastă. Când îl întâlnise prima oară pe Bruce știuse că el este cel ales. Până atunci, niciun bărbat nu-i făcuse inima să tresară.

Vorbele preotului îi erau familiare. Gina fusese domnisoară de onoare la multe nunți și-și amintea ceremonia cuvânt cu cuvânt. Când reverendul Findiay o întreabă dacă vrea să-l ia de soț pe Bruce, răspunsul ei veni clar și răspicat.

— Acum poți săruta mireasa, spuse reverendul cu atâta satisfacție în glas, ca și când i-ar fi cunoscut de foarte multă vreme.

Este un bun actor, se gândi Gina. Acesta a fost primul ei gând de femeie măritată.

Sărutul lui Bruce fu scurt și fără pasiune. Probabil se va revanșa mai târziu, se gândi Gina, în timp ce domnul Findiay aproape îi dădea afară. Afacerile pe primul loc. În anticameră mai așteptau încă două perechi.

— Ei bine, spuse Bruce, nu este exact ceea ce îți doreai, dar suntem legal soț și soție.

Gina chicoti, eliberându-se de tensiunea în care stătuse cele câteva ore de când ajunsese în Las Vegas. Avea nevoie de această descărcare.

Bruce o luă de mână, ieșiră din capelă și opri un taxi.

Oare o va duce la motelul în care stătuse el cu o noapte înainte? Cu toate că era jumătatea lui septembrie aerul era foarte încins. Își scoase jacheta, rămase într-o bluză foarte sexy și se așeză confortabil lângă el.

Dar această ținută nu avu niciun efect asupra proaspătului ei soț.

— Ți-e foame? întrebă el.

— Sunt moartă de foame.

Și acesta era adevărul. Cu excepția unei felii de pâine prăjită și o ceașcă de ceai nu mâncase nimic.

Soțul ei îi spusese șoferului de taxi unde să-i ducă și se retrase cât mai departe de ea. Cuplurile proaspăt căsătorite stau unul lângă altul, se gândi ea, dar comportamentul lui o făcu să-i fie teamă să-l atingă. Bruce nu fusese niciodată reticent în a-și arăta sentimentele față de ea. Se sărutaseră tot timpul în turul orașului Chicago, chiar și în submarinul de la Muzeul celui de-al Doilea Război Mondial. De ce era atât de distant acum când erau căsătoriți?

Era prima ei vizită în Las Vegas și luminile orbitoare în mii de culori o făceau să se simtă confuză.

Hotelul la care se oprirea era un colos din sticlă și metal, în linii futuriste. Înăuntru, o mulțime de oameni îmbrăcați în cele mai diverse haine, de la rochii de seară de firmă, la blugi și tricouri rupte. Toți se miscau într-un ritm amețitor, dar drumurile tuturor se terminau în cazinoul imens, îmbrăcat în roșu și argintiu.

— Ce joc îți place să joci? întrebă Bruce. Blackjack, ruletă, bacara, keno? Ea începu să râdă.

— Știi prea bine că nu joc. Te voi privi pe tine.

— Vrei să spui că nu ți-ai încercat niciodată norocul? Poftim, spusese el scoțând un pumn de bani din buzunar. Încearcă-ți șansa undeva.

— Cincizeci de dolari! Nu vreau să-ți irosesc banii, Bruce.

— Trebuie să fie ceva care ai vrea să încerci.

— Bine, o să-ți fac pe plac. Voi încerca la un automat, dar o singură dată, să văd ce se întâmplă.

— Sunt o mulțime aici, spusese el, arătându-i șirul lung de jocuri.

O gălăgie asurzitoare de țipete și zornăit de bani îi întâmpină când intrară în imensa încăpere.

— E foarte aglomerat aici, spusese el zâmbind. La care vrei să te instalezi?

— Vreau la una cu cireșe și portocale, una nichelată, dacă se poate.

— Nichelată să fie, spusese el râzând.

El o luă înainte și Gina îl urmă. După câțiva pași, își dădu seama că soțul ei șchiopăta ușor. Înainte de a se despărți, acum trei zile, nu avea nimic.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul tău? îl întreabă ea ajungându-l din urmă.

— Oh, mai nimic. Am alunecat pe marginea piscinei, la fermă.

— Nu înțeleg de ce n-am observat mai devreme. De ce n-ai spus nimic. Te doare?

— Gina, nu-ți face griji. Nu este nimic grav.

Bruce îi strecură ceva în palmă.

— Dar astea nu sunt jetoane.

— Nu-ți fie frică, monedele de un dolar merg la orice mașină de aici.

— Bruce! Dar nu vreau să joc cu bani.

— De ce nu? Ești în luna de miere.

— Dar nu vreau să pierd.

— Nu-ți fie frică să-ți încerci norocul. Hai, uite! Un bărbat tocmai a părăsit o mașină, dacă suntem rapizi o prindem.

După câteva secunde, se afla în fața mașinii nichelate, într-o cușcă de sticlă. Vârî o fisă și imediat portocale, cireșe și lămâi se perindară prin fața ochilor ei.

— O singură lămâie. Nu este prea bine, nu-i așa? întreabă ea studiind combinația care-i ieșise.

— Nu trebuie să te oprești după prima încercare, o îmbărbătă el.

— Dar, Bruce...

— Încearcă din nou, insistă el.

Se părea că pe el îl hipnotiza mersul circular al semnelor pe ecranul mașinii, dar Gina se simțea mai mult vinovată decât optimistă când vârî încă un dolar. Bruce era foarte cheltuitor, pentru că familia lui era bogată, însă Gina, care muncise din greu ca asistent decorator, știa valoarea fiecărui bănuț. Aproape că se certase cu Bruce când acesta o anunțase că nu va mai trebui să muncească după căsătorie. Spera ca peste câteva luni să-și schimbe părerea.

După ce îi mâncase aproape jumătate din monedele pe care le avea în mână, aparatul arată și prima combinație câștigătoare. Nu câștigă prea mult, dar recuperează ceva din bani.

— Poftim, spuse ea întinzând monedele soțului ei. Nu vreau să mai pierd niciun ban. Mă las păgubașă.

— Nu vrei să vezi dacă poți câștiga jackpotul?

— În niciun caz. Îți sunt datorate șapte dolari.

— Ai uitat că acum suntem căsătoriți. Jumătate din ce am îți aparține.

Restaurantul era parcă din altă lume. O muzică în surdină și o atmosferă de lux orbitor. Gina se simți stânjenită în costumul ei ieftin.

Un chelner în costum roșu veni să le ia comanda pentru băuturi, iar un altul le oferi meniurile îmbrăcate în piele fină, roșie.

Gina sorbea încet din paharul cu daiquiri în timp ce-și privea soțul. De obicei, înainte de masă lua două pahare de votcă și gheață, dar în această seară muta paharul dintr-o parte în alta.

— Este ceva în neregulă cu băutura ta?

— Nu, nu este nimic. O privi lung și-i zâmbi. Putem comanda? Melcii arată bine, sau poate crevete?

— Bruce! Știi foarte bine că sunt alergică. Doar nu vrei să-mi petrec noaptea nunții la spital?

— Bineînțeles că nu, spuse el repede. Mă gândem să comand pentru mine.

Întâi trandafiri și acum crevete, gândi Gina, supărată. Cum de uita Bruce atât de repede orice lucru legat de ea? Nu stătuseră despărțiți decât câteva zile în care Bruce fusese plecat la ferma familiei lui din California, ca să încheie o afacere împreună cu fratele său. Înainte de a se despărți, se cunoșteau foarte bine. Oare credea că a făcut o greșală căsătorindu-se cu ea?

— Cred că n-ar trebui să mănânc prea mult, spuse ea încercând să pară veselă. După o săptămână petrecută în Las Vegas, nu voi mai putea să intru în haine.

— Aș vrea să vorbim despre asta, spuse Bruce uitându-se în meniu. Am făcut alte planuri.

— Ce planuri?

— O să fii supărată dacă nu vom sta în Las Vegas?

— Bruce, știi că n-am fost prea entuziasmată să ne petrecem luna de

miere în Las Vegas.

— Ei bine, am aranjat să mergem într-un loc unde să avem parte de puțină liniște.

Cu toate că ideea îi surâdea Ginei, felul în care vorbea Bruce o puse pe gânduri.

— Unde vom merge?

— Este o surpriză.

— Bruce, știi că nu-mi plac surprizele.

— Vei ști când vom ajunge.

— Bruce!

— Nu-ți voi spune.

Înainte să-i poată răspunde, chelnerul se întoarse ca să le ia comanda. Bruce se oferă să comande pentru amândoi, și ea dădu din cap, nepăsându-i ce va mânca.

Când sosi primul fel, Gina nu mai avea poftă de mâncare, în schimb Bruce se aruncă pur și simplu asupra deliciilor scoici. Purtară o conversație impersonală, ca și când ar fi fost două foste cunoștințe.

Ea nu-și explica această atitudine din partea lui. Părea foarte nervos. Oare regreta acest mariaj? Era foarte serios, ceea ce nu-i stătea în fire. Până când se despărțiseră acum trei zile, părea foarte îndrăgostit. Conversațiile lor erau spirituale și pline de haz. Chiar și Claire îl evaluase drept puțin superficial. Gina nu mai suportă.

— Te preocupă ceva, Bruce?

— Bineînțeles că nu, dragă. Îți promit că luna noastră de miere va fi memorabilă, răspunse el. Dar niciun zâmbet, nicio privire caldă, nimic. Acest fapt o făcu să-și dea seama că ceva nu era totuși în ordine.

— Bruce... Dacă ai o problemă, știi foarte bine că poți să-mi spui.

— Îmi voi aduce aminte... dacă voi avea o problemă, spuse el solemn.

Când terminară masa, ieșiră în stradă și luară alt taxi.

Gina folosisese camera lui de motel ca să se schimbe în toaleta de nuntă, dar atunci fusese atât de preocupată încât nu băgase de seamă nimic. Acum, întoarsă împreună cu soțul ei, studie toate detaliile. O reproducere după Renoir trona deasupra patului imens îmbrăcat într-o cuvertură roșie

strălucitoare.

Așteptă câteva momente, în speranța că Bruce o va lua în brațe și-i va spune cât de mult o iubește, dar acesta începu să-și facă bagajele, așa că intră în baie și se schimbă în cămasa de noapte ivorie, cadou de nuntă de la buna ei prietenă, Claire.

Întoarsă în cameră rămase în cadrul ușii, sperând ca el s-o privească.

— Ești gata de plecare? Întrebă însă el cu valiza în mână.

— Poftim? Credeam că vom rămâne aici în această noapte.

— Doar ți-am spus, avem alte planuri.

— Dar... se opri, neștiind ce să mai spună. Cum ar fi putut să-i spună că se simțea părăsită în noapte nunții, când ar fi vrut să facă dragoste cu soțul ei pe care-l iubea mai mult decât orice?

— Nu te speria. Am să mă revanșez când vom ajunge.

Se schimbă repede și ieși în fața camerei, unde Bruce pune bagajele într-o mașină veche și prăfuită. Pentru Gina, era o nouă surpriză. Se aștepta ca Bruce să conducă o mașină model sport, ceva cu un motor puternic, nu o asemenea rablă.

— Bruce, trebuie să le spun părinților mei unde mergem.

— Iubito, spuse el fără s-o privească, acum ești femeie măritată. Nu trebuie să le spui lor unde-ți petreci luna de miere.

— Măcar să le telefonez, să le spun că nu vom rămâne în Vegas.

— Lasă că le vei spune când vom ajunge la destinație.

O luă de mână și aproape o împinse în mașină. După aceea se sui și el și demară.

Conduse în liniște, cu viteză moderată, și Gina se retrase lângă fereastră și privi cerul înstelat. Se concentră asupra constelațiilor, încercând să le recunoască. Ochii ei se închiseră și ațipi.

— Scuză-mă că te-am trezit, spuse Bruce încet, dar vreau să iau niște cafea. Aveam nevoie, ca să mă țină treaz. Vrei și tu?

Trezindu-se încet, Gina simți mâna lui mângâindu-i obrazul.

— O să rămân trează, ca să te țin de vorbă, murmură ea amețită, mișcându-și mâna de-a lungul piciorului lui.

— Dacă ai de gând să mă ții treaz în acest fel, spuse el privind-i mâna,

mariajul nostru va fi consumat într-o parcare.

Privindu-l cu dragoste, Gina îi mângâie ușor obrazul, apoi își trecu mâna prin părul lui. El se apropie și o sărută cu pasiune. O prinse în brațe și o trase aproape de el, strângând-o la piept. Mâna lui urcă până la pieptul ei, ce se ridica în ritm alert.

O mai sărută câteva secunde, apoi se retrase repede și ieși din mașină.

Îl privi cum se depărtează, dezamăgită de bruschetea cu care se desprinsese de ea. De ce oare nu pot avea o noapte a nunții la fel ca toată lumea? De ce se aflau aici, în mijlocul pustietății, în loc să se iubească într-o cameră confortabilă de hotel? De ce Bruce a păstrat distanța toată ziua, și de ce o părăsise acum când fiecare părticică a corpului ei îl dorea?

Oare când se va purta ca un adevărat soț?

Sărutul lui îi demonstrase că totuși nu-i era indiferentă; când o strânsese la piept, îi simțise și ea bătăile inimii accelerate. Atunci, ce se întâmpla cu el?

Când se întoarse cu două pahare de cafea, se decise să pretindă că totul era în regulă.

— Cum dorești cafeaua, simplă sau cu lapte? întrebă el.

— În niciun fel. Mie îmi place ceaiul.

— Oh, îmi pare rău, am uitat. Mă duc să-i iau un ceai, spuse el cu voce stranie.

— Nu, nu este nevoie.

Trează, rămase pe gânduri. Totul pornise de la călătoria lui la ferma părinților. Oare aceștia fuseseră împotriva căsătoriei cu ea? Sau poate fratele lui?

— Bruce, spuse ea ezitant, fratele tău a fost împotriva acestei căsătorii?

— N-a spus nimic despre asta, răspunse el calm, ceea ce-o făcu să-l creadă pe cuvânt.

— Atunci, părinții tăi?

— Nu.

Următoarea întrebare i se strecură în minte ca un șarpe de foc.

— Îți pare rău că te-ai însurat cu mine?

— Nu, Gina, nu-mi pare rău.

Vorbele sunară aproape sincer, dar răspunsul n-o satisfăcu. Nu-i spusese că o iubește, că o dorește, că are nevoie de ea. Nimic din ceea ce ar fi dorit ea. Rămase mult timp gândindu-se dacă nu cumva făcuse o greșală.

— Când îmi vei spune unde mergem?

— Când vom ajunge.

— Mergem spre Nevada?

— Suntem deja în Arizona.

Monotonia drumului o făcu din nou pe Gina să-și simtă ochii grei. Își sprijini capul, dar nu de umărul soțului ei, și adormi.

CAPITOLUL 2

Amețită, Gina deschise ochii. Geamul din partea lui Bruce era deschis și un aer rece cu miros de pin îi mângâia fața. Era încă noapte și umbrele copacilor o făcură să se înfioare.

— Unde suntem?

— Foarte aproape.

— Cred că ești foarte obosit, spuse ea.

— Este de înțeles.

— N-a fost o nuntă prea reușită, nu-i așa? Capela te deprima puțin.

Dar Las Vegas și nunta erau departe în urma lor, însă confuzia ei era tot mai puternică. Bruce nu mai era bărbatul pe care-l cunoscuse.

— Ai fi vrut o nuntă mare, cu recepție, sampanie și trufandale? Întrebă el.

— Ce zici de niște lebede sculptate în gheață? Râsul ei era puțin forțat. Sau să trecem pe sub o arcadă din săbii?

— Îți pare rău că n-a fost așa?

— Nu, niciodată nu mi-am dorit așa ceva.

Simțindu-se murdară și obosită, își întinse picioarele și mâinile ca să le dezmoștească. Picioarele i se umflaseră și o dureau, așa că-și scoase pantofii și-i lăsă să alunece pe podeaua mașinii.

— Putem să ne oprim?

— N-avem unde să ne oprim. Până la destinație nu este nimic. Decât drum și copaci.

— Bruce, trebuie neapărat să ne oprim.

— Aici?

— Unde suntem? Vrei să spui că suntem în pustietate? Trebuie să existe o stație de benzină undeva.

— Mă tem că nu. Dacă știam, te trezeam la ultima pe lângă care am trecut, dar dormeai atât de profund, încât n-am avut inima să te trezesc.

El oprise mașina pe linia continuă a drumului.

— Bruce, ai parcat pe mijlocul șoselei, spuse ea uimită.

— Nu mai trece nimeni pe aici.

Ea ezită, simțindu-se pierdută în necunoscut.

— Este încă foarte întuneric, constată Gina.

— Se va lumina în curând. N-ai fost în tabără când erai mică?

— Nu. Îmi petreceam vacanțele făcând cursuri de vară și lucrând în magazinul părinților mei. Sunt o fată de oraș.

— Dacă nu te superi, am să te schimb.

— Nu, spuse ea încet, deschizând portiera.

Coborî și el și deschide portbagajul de unde scoase o lanternă.

— Numai să nu te duci prea departe.

Merse prin pădurea întunecată câțiva pași, atentă să nu-și sucească vreo gleznă prin iarba alunecoasă.

— Ești sigur că mergem în luna de miere? Întrebă ea urcându-se din nou în mașină. Dacă vom sta pe aici, avem nevoie de o trusă de supraviețuire, nu de un trusou de nuntă.

— Parcă spuneai că nu contează unde vom sta atâta timp cât ești cu mine.

— Dar suntem nicăieri. Spunea-i că-ți plac orașele mari și distracțiile.

— Credeai că mariajul nostru va fi un lung șir de distracții?

— Bruce, parcă n-ai fi tu însuși. Cel puțin, atât cât te cunosc eu.

— Poate nu mă cunoști, spuse el cu o voce înghețată.

Gina nu mai spuse nimic. Își concentrează toată atenția la drumul șerpuitor care urca prin pădure. Trecu aproape o jumătate de oră și nu întâlniră niciun alt vehicul sau vreo așezare omenească. Doar copaci.

— Până aici putem merge cu mașina, spuse bărbatul, oprind motorul și deschizând ușa.

— Dar nu e nimic aici! exclamă Gina uimită.

— Ai și nu ai dreptate. Până aici putem merge cu mașina, mai avem de mers câteva zeci de metri până la cabană. Problema e că nu prea poți merge în acești pantofi. Nu ai alții mai comozi?

— Ba da, în valiza cea mare, spuse ea uitându-se cu frică la pădurea întunecată. Cât timp vom sta aici?

— Depinde de tine, spuse el deschizând portbagajul de unde scoase valiza ei.

— Și dacă vreau să plecăm acum? întrebă ea încet.

— Sună ca și când nu ți-ar plăcea aici.

— Este adevărat, admise tânăra femeie. M-ai prins cu garda lăsată, Bruce. O săptămână la Polul Nord nu este ceea ce-mi doresc. Îmi pare rău, dar, dacă ție îți place, poate voi învăța să mă bucur și eu de acest sejur.

— Nu strică să încerci, spuse el dar vocea îi suna indiferentă, ca și când părerea ei n-ar fi contat.

În timp ce-și căuta pantofii în valiză, privirea lui cerceta cu interes conținutul acesteia. Rochii de seară, tricouri și lucruri subțiri. Nimic pentru frigul din această zonă.

— Astea sunt toate lucrurile tale?

— Da. Și-mi voi căra singură valiza până la cabană, spuse ea, îmbufnată.

El zâmbi răutăcios și-i întinse geanta de voiaj, apoi se întoarse și o luă înainte pe o cărare abia vizibilă. Chiar de la primul pas, Gina călcă greșit și simți o durere ascuțită în gleznă. Strânse din dinți și-și urmă soțul până ajunseră în fața unei mici cabane. Era atât de mică și de întunecată, încât Gina făcu un pas înapoi. O studie atent încercând să găsească ceva pozitiv în înfățișarea ei, însă nu găsi nimic.

— De ce sunt ferestrele atât de sus și de mici? Parcă ar fi un fort din vestul îndepărtat.

— Ca să descurajeze animalele de a intra înăuntru. Mai ales urșii. Trebuie să fim foarte atenți cu mâncarea.

Cabana era format dintr-o singură încăpere, care nu era cu mult mai mare decât sufrageria apartamentului ei. În cel mai îndepărtat colț se afla un pat suprapus, cu o pătură din lână, singura concesie confortabilă din acea cameră. O masă nefinisată și niște scaune austere dominau centrul încăperii în care se mai afla doar un dulap cu câteva sertare.

— Când ai făcut toate astea? întrebă ea, arătând cu un gest toată încăperea.

— Cabana? Am construit-o în timpul meu liber. Mi-a luat cinci ani s-o aduc în acest stadiu.

— Sunt foarte surprinsă. Pentru ce ai construit-o, Bruce?

— Cred că e timpul să afli adevărul. Eu sunt Jon.

— Poftim?

— Jon, acesta este numele meu, Jonathan Bradford Keynon. Nu Bruce.

— Nu înțeleg, ce vrei să spui?

O cuprinse o transpirație rece și picioarele începură să-i tremure. Soțul ei încerca oare să găsească o scuză pentru purtarea lui din acea zi?

— Tot timpul ai știut că ceva nu e în regulă, spuse el. Am gafat, neștiind de alergia ta la scoici. Bruce sigur o știa.

— Ce vrei să spui?

Vorbele ei ieșiră cu greu. Ceva nu era în regulă, dar totuși nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— Eu nu sunt Bruce.

— Trebuie să fii, spuse ea cu lacrimi în ochi. Ne-am căsătorit!

— Da, legal suntem soț și soție și vom fi cât timp vom rămâne pe acest munte. Gina, văd că nu știi multe despre omul cu care voiai să te căsătorești. Nu ți-a spus Bruce că are un frate geamăn?

— Sunteți gemeni? întrebă ea confuză, studiindu-i fața.

Bruce îi spusese ceva despre un frate, extrem de serios. Gina și-l imaginase ca un frate mai mare, un celibatar ursuz, preocupat doar de afacerea familiei. Își aminti că niciodată Bruce nu-i spusese numele, de fapt, foarte rar amintise de el, cu toate că-și dorise mai mult să-l întâlnească pe el decât pe viitorii socri, care nu-și doreau decât să-l vadă pe Bruce ofițer de marină.

— Te-ai căsătorit cu mine, nu cu Bruce, dar nu este decât un aranjament temporar. Nu trebuie să mă vezi ca pe un ucigas. Imediat ce Bruce va fi în larg, vom anula această căsătorie. Nu dorim să mai facă o nouă depresie. Ne-au fost de-ajuns celelalte două căsătorii. Oricum, vei primi o compensație după ce semnezi anularea căsătoriei.

— Două căsătorii?

Gina tremura acum vizibil, și vocea îi era gătită. Știa că bărbatul din fața ei spunea adevărul, dar era prea confuză ca să-i înțeleagă vorbele.

— Oh, nu! Să nu-mi spui că Bruce nu ți-a spus că a mai fost căsătorit înainte.

— Mi-a spus că a mai fost căsătorit o dată, spuse ea încercând să-și

păstreze cumpătul. A fost o prostie a tinereții. Era foarte tânăr.

— Avea douăzeci și patru de ani când s-a căsătorit prima dată, și douăzeci și nouă a doua oară, acum doi ani. Aceste divorțuri i-au dăunat foarte mult în carieră.

— De ce m-ai păcălit să mă căsătoresc cu tine? Bruce știe?

— Când o să ajungă în Las Vegas, o să găsească un mesaj de la tine, în care-i spui că-i dai papucii. Am mai trimis o telegramă și părinților tăi, în care le spui că te-ai răzgândit și că vrei să stai o perioadă singură. Bruce a fost foarte generos cu informațiile în legătură cu tine. Mi-a arătat chiar și o fotografie. Dar sunt sigur că peste câteva zile o să te uite.

— Nu te cred! strigă ea cu ochii în lacrimi, tremurând de furie și de durere. Trebuie să plec înapoi în Las Vegas. N-am să stau nicio clipă singură cu tine.

El îi înfruntă privirea și fața lui părea sculptată în piatră.

— Gina, vrei nu vrei, acum ești soția mea, și asta este luna noastră de miere. Bruce se va îmbarca peste două săptămâni. După aceea, te voi lăsa să pleci.

— Nu mă poți ține cu forța!

— Ba da. Singurele chei de la intrarea în cabană sunt la mine, și nu vei putea să mi le iei. Și chiar dacă ai putea să fugi, până la următoarea așezare faci aproximativ douăzeci de ore pe jos.

Deci singura ta șansă este să stai aici până am să te duc eu înapoi.

Gina se retrase într-un colț, și, asemenea unui animal hăituit, începu să tremure și să plângă. Nimeni nu avea s-o salveze, o să rămână în această pustietate, cu acest bărbat oribil.

Trebuia să-și adune toate puterile ca să scape din această capcană.

El iese și intra aducând mereu alte cutii și bagaje.

Umilită și dezamăgită, nu-și putea imagina cum de putuse să se mărite cu fratele nepotrivit. Avusese din prima clipă dubii că Bruce nu mai era cel pe care-l cunoscuse, dar se aruncase cu capul înainte în acest mariaj.

El începu să deschidă cutiile și să pună alimentele și lucrurile la locul lor, nu-i ceru să-l ajute și nici ea nu se oferă. Îl privi cu multă atenție. Cum putea să arate acest diavol exact ca adoratul ei Bruce? Îl detesta atât de

mult, încât simți că leșină de durere.

— De ce? Întrebă ea cu voce gâtuită.

— Să știi că această situație nu-mi face mare plăcere.

— Mi-ai ruinat viața.

— În niciun caz, când vei pleca de aici, vei fi mult mai bogată.

— Cu ce drept te-ai amestecat în viața fratelui tău?

— Așa am crezut de cuviință. Un nou divorț ar afecta prea mult familia noastră și vreau să-mi apăr părinții.

— N-am să divorțez niciodată de Bruce. Îl iubesc.

— Asta crezi acum, dar să știi că ceea ce am făcut este bine și pentru tine. Bruce n-a stat cu o femeie mai mult de câteva luni, se plictisește foarte repede și-i trebuie o nouă provocare.

— Aceasta era treaba mea și a lui Bruce, nu a voastră. Nu aveai niciun drept să te amesteci în viețile noastre.

— Fratele meu mi-a transferat toată responsabilitatea afacerii familiei când tata a fost forțat, din cauza problemelor de sănătate, să se retragă. Lui Bruce îi place când îi vin banii, dar niciodată nu s-a implicat, nu gândește încă asemenea unui om matur. Pentru el, tot ce zboară se mănâncă.

— Afacerea voastră nu-l interesează. El are o slujbă, este ofițer de marină.

El puse deoparte cămile pe care le scotea dintr-o cutie și se așeză alături de ea.

— Arăți exact ca el, spuse ea cu dezgust.

— Da, ai dreptate. Vocea lui era calmă și deloc răutăcioasă. Câteodată îi păcăleam și pe părinții noștri. Dar crede-mă, în afară de înfățișare, nu avem nimic în comun. Tu chiar crezi că el Bruce trăiește din salariul lui de la marină?

Refuzând să-l privească în față, ea își dădu seama că nu cunoștea prea multe amănunte din viața bărbatului cu care voia să se căsătorească.

Îl împinse fără prea multă forță pe bărbatul din față ei.

— Nu pot să stau aici, împreună cu tine.

— Nu trebuie să-ți fie frică de intențiile mele, spuse el zâmbind ușor. Ești

la fel de sigură cu mine ca și cu un călugăr, cu toate că nu te cred atât de inocentă precum ne-a povestit Bruce. Și nu-ți irosi timpul să mă convingi că fratele meu avea numai intenții serioase, sau că este un tip înțelept.

— Ești atât de crud, spuse ea, punându-și o jachetă în jurul umerilor.

— Nu sunt crud, sunt realist. Nu mai vreau o nouă fostă nevastă de-a lui Bruce, care să vrea o bucată din averea familiei Kenyon.

— Singurul lucru pe care-l vreau de la familia Kenyon este bărbatul pe care-l iubesc.

— Nu vrei cumva și un coș cu piersici? Sau câteva sticle cu vin?

Ironia lui o puse în gradă.

— Tot ce știu despre familia lui Bruce este că trăiește într-un ranch.

— Haide, Gina, nu mă lua drept prost. Ferma Kenyon este cea mai mare fermă de fructe din țară, plus încă șase sute de acri de viță de vie, o fabrică de conserve și o cramă de vinuri.

Ea rămase fără glas, privindu-l uimită.

— Bineînțeles că averea lui Bruce este substanțială. Nu ți-a menționat că deține aproape un milion de dolari dividende pe an? Că avem cinci sute de angajați pe sezon? Știam că exagerează uneori ca să le impresioneze pe femei, și nu mă aștept ca tu să nu știi nimic din toate astea. Te pomenesti că vrei să-mi spui că tu credeai că te măriți cu un sărac.

— Greșești foarte mult. Cum poți să spui asemenea răutăți despre un bărbat atât de minunat ca Bruce?

Vorbele lui o determinară să nu mai vrea s-o vadă plângând. Trebuia să-și sune părinții, să le spună ce se întâmplase. Nimic n-o putea face să nu-l mai iubească pe Bruce.

Auzi de undeva de departe vocea lui Jon.

— Nu vreau să te fac să te simți vinovată, spuse el simplu, dar nu-mi place ce am făcut. Însă sănătatea tatălui meu este foarte precară, și o nouă tensiune, un nou divorț, i-ar face foarte rău. Mama crede că Bruce este fiul perfect, dar tatăl meu știe foarte bine ce fel de om este. Marina a fost ideea tatălui meu, ca să-l scape pe Bruce de închisoare.

— Nu te cred.

— Nici nu mă așteptam, dar în California legile sunt foarte stricte în

legătură cu relațiile sexuale cu fete de șaptesprezece ani.

— Nu vreau să mai aud nimic din toate astea.

Își puse mâinile la urechi, se aruncă în pat și-și puse o pernă în cap. După câteva minute, de oboseală și de stres, adormi adânc.

Când se trezi, era învelită cu o pătură caldă, în încăperea era totul aranjat, în afară de valizele ei, și în sobă ardea un foc vesel.

În cabană era liniște. Se ridică și văzu că era singură. Se ridică repede, își schimbă rochia, își puse niște pantaloni, ciorapi groși și o geacă. Va trebui să plece cu orice preț. Trebuia să ajungă la Bruce să-i povestească tot ce se întâmplase.

Ajunsă la ușă, constată cu durere și indignare că era încuiată. Dezamăgită, se retrase câțiva pași și începu să tremure de furie. Nu trebuia să deznădăjduiască, nu putea s-o țină sub observație douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Va avea la un moment dat oportunitatea să fugă. În plus, nici nu mâncase nimic de multă vreme și nu putea pleca cu stomacul gol, n-ar fi avut puterea să ajungă prea departe.

— Ești trează, spuse Jon intrând în cabană cu brațele încărcate de lemne. Am pregătit masa, nu este ceva deosebit, dar are destule calorii. Măine dimineață mă voi duce să pescuiesc ceva, dar până atunci cred că tocănița va fi foarte bună. De ce ești așa de roșie?

— Nu este treaba ta. Este o baie pe aici?

Vocea ei era deliberat rece. Momentan, își va păstra forțele pentru clipa când va fugi.

— În spatele casei este un izvor pe care-l vom folosi cât stăm aici. Anul acesta a fost unul secetos și în cisterna care aprovizionează cabana nu există niciun strop de apă.

Gina ieși din cabană fără să mai adauge un cuvânt. Aerul rece o făcu să se oprească o secundă, cu răsuflarea tăiată...

Peisajul era superb, asemenea unei fete. Merse repede în spatele cabanei și găsi izvorul despre care îi povestise Jon. Apa rece ca gheața o făcu să tremure din toate încheieturile și pielea ei se încreți.

Înainte de a intra făcu un tur împrejurul cabanei. Pe două părți se ridica un zid înalt de piatră, iar pe celelalte era înconjurată de copaci înalți și

deși. O cărare abia deslușită ducea spre locul unde lăsaseră mașina. N-avea nici cea mai mică idee cât de departe erau de drumul principal, și i se părea destul de periculos să plece singură prin pădure. Evadarea i se părea din ce în ce mai dificilă, dar trebuia să-și facă curaj să plece și să meargă toată noaptea ca să n-o găsească Jon.

Nervoasă, lovi o piatră și simți imediat o durere ascuțită în picior. Uitase că-și sucise glezna.

Oare ce spusese părinții ei când au primit telegrama? Ce credeau despre ea? Că se speriasse în ultimul moment și dăduse bir cu fugiții? Dar mai ales ce părere avea Bruce despre biletul ei? O credea vreo nebună care nu știe ce vrea? Sigur, era dezamăgit și rănit. Ar fi vrut s-o ia la goană, să se lipească de pieptul lui și să-i povestească prin ce coșmar trecuse.

Oftă din greu și deschise ușa cabanei. Un miros îmbietor o întâmpină și simți că este lihnită de foame. Îl privi pe Jon cum pregătește masa. Era îmbrăcat în niște blugi strânși pe corp și un pulover pe gât, arăta diferit de tipul în costum cu care se măritase. Parcă avea umerii mai lați decât fratele lui.

— Cina e gata, spuse el. Astăzi am gătit ce am avut în cămară, dar regulile din sălbăticie spun ca fiecare să-și gătească ceea ce prinde. Așadar, mâine voi merge la pescuit.

Ea nu mai avea energie să-i răspundă, așa că se așeză pe un scaun și-și puse mâncare în farfurie. Tocănița era foarte bună. În timp ce mânca, se gândea cum să fugă. Oare ce șanse avea să adoarmă înaintea ei? Mai avea timp să ajungă la un telefon și să-l anunțe pe Bruce unde era. Nu știa unde stătea, dar poliția sigur îi va da de urmă. Oare nu exista nicio lege împotriva celor care păcăleau o persoană ca s-o ia de soție?

— Te gândești cum să-mi furi cheile? întrebă el zâmbind. Uită de asta, Gina. N-ai nicio șansă, să știi că am un somn foarte ușor. Nu vei pleca de aici până nu voi crede eu de cuviință.

— Ești detestabil, spuse ea pierzându-și apetitul. Există legi împotriva răpitorilor.

— Nu cred că poți spune asta despre un bărbat care și-a dus nevasta în

luna de miere. Ai uitat că acum ești doamna Jonathan Kenyon?

— O ceremonie atât de rapidă nu se pune.

— Dacă nu-ți plac nunțile din Las Vegas de ce ai vrut să te căsătorești cu Burce în acel loc?

— Cu Bruce mi s-ar fi părut o ceremonie superbă. Doar atitudinea ta a ruinat-o.

— De ce nu mi-ai atras atenția?

— Acum nu mai contează.

— Vom sta împreună două săptămâni. Ai face bine să lași resentimentele la o parte și să conviețuim în pace.

— Și după aceste două săptămâni ce se va întâmpla?

— Vom semna hârtiile de anulare a căsătoriei.

— Și dacă te voi denunța la poliție?

— Și ce acuzații îmi vei aduce? Oh, nu contează, vei sta aici până vei semna actele.

— Ce te face să crezi că nu le voi semna după ce trece această perioadă?

— Două săptămâni sunt lungi. Poate că farmecul meu personal te va face să nu mai vrei să semnezi.

Fața ei se îmbujoră de furie.

Surprinzător, el începu să-și ceară scuze.

— Îmi pare rău. Știu că te-am rănit și că glumele mele nu-ți fac plăcere. Dar cred că-mi vei mulțumi într-o zi pentru ceea ce am făcut pentru tine.

— Niciodată! spuse ea ridicându-se cu o mișcare violentă, astfel încât scaunul se prăbuși cu zgomot.

El continuă să mănânce liniștit și Gina ieși din cabană trântind ușa cu putere.

Se duse în spatele cabanei și privi apa. Asta o făcu să se calmeze puțin. Jon era foarte obosit după ce condusese o noapte întreagă. Sigur va cădea lat. Asta era șansa ei, va lua ceva mâncare și bani și va fugi cât mai repede. Mai era problema cheilor, dar când era mică învățase să deschidă ușile cu ajutorul unui cuțit. Spera că va reuși să desfacă broasca cabanei. Calmă, se înapoie în cabană.

— Am strâns eu în seara asta, spuse el când o văzu intrând, dar mâine este rândul tău. Voi face tot posibilul să te țin ocupată, ca să nu te plictisești.

Gina nu avea nicio intenție să mai petreacă încă o zi în acel loc. Problema ei era să rămână trează până când va adormi Jon.

— Am adus câteva reviste și cărți. Dacă vrei să citești, îți pot împrumuta ceva. După cum vezi, cabana aceasta nu ne oferă prea multe în privința distracției. Noaptea însă nu vom duce lipsă de zgomote, multe animale vin și ne dau concerte.

Îngrozită de această posibilitate, Gina încercă să nu se gândească prea mult.

— Vrei să mai ieși afară? o întrebă el.

— Nu, dar sunt în stare să merg și singură, spuse ea pe un ton răstit.

— Nu, odată ce am adormit.

— Și dacă am nevoie mai târziu?

— Va trebui să mă trezești ca să-ți deschid ușa.

Deci, era cu adevărat prizonieră, o încuia peste noapte ca pe un criminal.

— Cheia o păstrez eu, spuse Jon zâmbind malițios.

— Mă închizi înăuntru?

— Te cred în stare să faci prostia de a fugi noaptea pe munte și pentru protecția ta trebuie să fiu sigur că nu o poți face. Fereastra e prea îngustă ca să poți ieși și ușa va sta încuiată.

— Și dacă se declanșează un incendiu? Poate fi periculos.

— Mi-am luat toate măsurile de prevedere. Uite, aici există un stingător de incendii. Dar există o posibilitate mai mare ca să întâlnești un grizzly, dar și pentru asta am ceva.

Surprinsă îl văzu ridicând o scândură din podea, de unde scoase o armă de vânătoare.

— Nu fi atât de îngrijorată. N-am împuscat decât câteva căprioare în sezon, și asta doar pentru că aveam nevoie de hrană.

— Sună ca și când ai sta foarte mult aici.

— De fiecare dată când am puțin timp liber. Visez să-mi petrec o iarnă

întreagă aici, cândva, dar nu-l pot lăsa pe tatăl meu să se ocupe de fermă atâta timp.

Fără să vrea, Gina se gândi că și Bruce ar putea să-și ajute familia. Furioasă, își scoase acest gând din minte.

Planul ei de evadare era mai complicat decât părea. Ursii nu erau incluși în această poveste.

— În caz că ai vreo idee amuzantă în legătură cu această armă, să știi că am închis muniția în cutia aceasta de metal în care mai sunt și alte lucruri care se pot transforma în arme. Iar cheia o voi purta tot timpul la gât.

— Ai cumva și cătuse în acea cutie? întrebă ea ironic. Oricum, mi-ai ruinat viața și l-ai făcut pe Bruce să creadă despre mine că sunt o trădătoare.

— Știu că acum te simți rănită, dar în curând îmi vei mulțumi, îți promit. Vei deveni o femeie foarte bogată.

— N-am nevoie de banii tăi, spuse ea cât pe ce să izbucnească din nou în lacrimi.

— Te rog, nu-mi spune din nou cât de mult îl iubești pe fratele meu. Am auzit asta de la multe femei, inclusiv de la mama.

— Ești gelos pe fratele tău!

— Poți să crezi ce naiba vrei, spuse el cu voce furioasă. Dar eu știu ce-i poate pielea. Acum, treci în pat!

— Eu voi dormi pe jos.

— De ce?

— Am rău de înălțime, spuse ea cu ironie.

— Să nu-mi spui că ți-e frică să nu cazi și să-ți strici frumosul năsuc? Oricum, nu contează. Te vei sui în pat sau dacă nu, vei împărți sacul de dormit cu mine. Nu vreau să ți se suie cumva vreun șarpe în el.

— Ești teribil!

— Știu că asta gândești despre mine, spuse el calm. Dar mă tem că va trebui să mă accepți încă două săptămâni.

Întinse o sfoară într-un colț și întinse o pătură.

— Poți intra aici să te schimbi pentru noapte.

— Pot să mă culc și îmbrăcată.

— N-o să-ți fie prea confortabil, și dacă tot te mai gândești să dispari în noaptea asta, ai face bine să te răzgândești. Chiar dacă vei putea să deschizi ușa, nu vei putea merge prea mult prin frig, întuneric și cu urșii pe urmele tale. Și ar trebui să mai știi ceva. Eu dorm întotdeauna în pielea goală, deci să mă avertizezi înainte de a te ridica din pat.

— Văd că ai plănuit totul foarte bine, nu-i așa? Foarte bine pentru tine. De-abia aștept să te văd ce-i vei povesti lui Bruce.

— Eu și fratele meu nu ne-am bătut niciodată în viața noastră, și suntem prea bătrâni pentru asta. Pe de altă parte, Bruce are nevoie de sprijinul meu financiar.

Două săptămâni cu acest bărbat, singuri în această cabană, i se păreau de nesuportat. Două săptămâni fără Bruce i se păreau o eternitate, dar cumva, într-un fel, o să încerce să evadeze. Jon n-o putea supraveghea zi și noapte.

Căută în valiză și găsi cămașa ei de noapte, primită de la Claire pentru luna de miere și ochii i se umplură iar de lacrimi.

O ascunse repede într-un buzunar al valizei și găsi o bluză și un pantalon de trening pentru casă.

Intră în cabina de schimb improvizată și se îmbracă. Jon avusese dreptate, de afară se auzeau zgomotele sălbăticiei. O bufniță, un urlet, un scheunat ca de copil mic.

Înfiorată, se duse repede spre pat, dar în trecere îl zări pe Jon. Respirația lui regulată o făcu să-și dea seama că dormea profund. În vârful picioarelor, se apropie de el și-l observă câteva momente. Sacul de dormit era închis până la brâu și pieptul dezvelit i se ridica arătându-i mușchii bine făcuți.

La gât avea un lanț pe care erau prinse două chei: de la cutia metalică și de la ușa de la intrare. Cea de la camionetă era ascunsă în altă parte. Oricum, ea nu avea nevoie decât de cea de la ușa spre libertate.

Cu inima strânsă, se apropie ușor și întinse mâna. Își ținu respirația și ridică încetisor cheile, apoi trecu lăntisorul trăgându-i-l ușor pe deasupra capului. Acesta se prinse în părul lui ciufulit și Gina încremeni.

Doamne, să nu se trezească! se rugă ea în gând.

Frica o făcea să tremure din toate încheieturile, dar nu se dădu bătută. Cu prudență, trase încet lăntisorul până când se eliberă.

Avea impresia că trecuseră ore întregi. Se întoarse în liniște la valiză și se îmbracă repede cu toate hainele groase pe care le avea, apoi puse într-o pungă câteva alimente și se îndreptă spre ușă.

Vârî cheia în broască, dar când s-o întoarcă, aceasta scârțâi destul de tare.

— Ce ai de gând să faci?

Jon era deja lângă ea și o trase înapoi.

— N-ai niciun drept să mă ții prizonieră, spuse ea tremurând de furie și de dezamăgire.

— Te-am avertizat, Gina. Am un somn foarte ușor, oricât de obosit aș fi. Unde voiai să pleci în puterea nopții?

— Nu voiam să plec nicăieri, spuse ea înțepat. Doar că nu-mi place să fiu încuiată ca o pasăre în colivie.

— Așadar, doar voiai să lași ușa deschisă?

Gina nu avea niciun răspuns pentru această întrebare.

— Nu contează. Cu ușa descuiată sau nu, nu vei putea să părăsești această cabană fără ca eu să nu te aud. Și dacă îți este frică de foc îl voi stinge, dar va trebui să dormi alături de mine, în sacul tău de dormit.

Luă o tijă de metal și se duse să stingă focul.

De-abia atunci Gina realizează că bărbatul era gol. Și în lumina lunii arăta ca o statuie din bronz. Pentru un moment, avu tendința să-l atingă, dar imediat se dezmetici și se retrase cât mai departe de el și luă repede un cuțit de pe masă.

— Nu poți să învingi în acest război, spuse el apropiindu-se. Cel mai bine ar fi să închei o pace onorabilă.

— Cum poți să vorbești de onoare când i-ai furat soția fratelui tău?

— Gina, ți-o repet, cândva o să-mi mulțumești pentru ceea ce am făcut. Mă crezi sau nu, te-am scutit de multă suferință.

— Dumnezeu știe că eu aș fi făcut totul ca să fie bine.

— Nu contează ce ai fi vrut tu. Bruce nu este un bărbat care să se

mulțumească doar cu o singură femeie. Dacă nu accepți asta, vei suferi mult.

— Nu-ți pasă ție de suferința mea! Tu mi-ai distrus viața!

— Câți ani ai? Douăzeci și doi?

— Douăzeci și patru. N-ai citit certificatul de căsătorie? Dar vârsta mea n-are a face cu asta.

— Ba da. Ești tânără și sănătoasă. Îți vei găsi repede pe cineva. Vorbesc din experiență.

Ceva din vocea lui o făcu să creadă că trecuse printr-o experiență nu tocmai plăcută, dar nu voia să simtă compasiune sau alt sentiment pentru bărbatul pe care îl ura din tot sufletul.

— Hai, treci la culcare, îi ordonă el arătând cu mâna spre patul lui.

— Doar nu crezi că o să dorm cu tine?

— Ești soția mea, nu? spuse el ironic. Dar nu, nu mă aștept să dormi cu mine, vreau să dormi în spatele meu, în sacul tău de dormit.

— N-am s-o fac.

— Vrei să ne certăm în prima zi de căsătorie? spuse el râzând. Dragă soție, n-am să fac nimic din ceea ce nu vrei. Nu sunt omul cavernelor să-ți dau una în cap și să te duc în peștera mea târându-te de păr. Nu este stilul meu.

— Cel puțin puneți niște haine pe tine! îl admonestă ea.

— Da, este o cerere rezonabilă.

Ea întoarse capul și el își trase un tricou și niște boxeri.

— Este singura concesie pe care ți-o fac. Nu prea pot să dorm îmbrăcat.

— Urcă-te în pat, spuse el împingând-o încet.

Se sui repede și trase fermoarul sacului de dormit până la gât. Patul era destul de îngust și Gina încerca din răspuțuri să nu se atingă deloc de Jon. Ațipi la un moment dat, dar se trezi imediat, simțindu-l pe Jon lipit de ea și mâna lui strângând-o la piept.

Furioasă, îi luă mâna și i-o împinse cu putere, fără să-i pese dacă îl trezește sau nu.

Era noaptea nunții ei și în loc să fie cuibărită la pieptul bărbatului iubit, dormea împreună cu un străin, într-o cabană friguroasă.

Nu-l va ierta niciodată pe bărbatul care i-a furat această fericire.

CAPITOLUL 3

Dansa, în brațele bărbatului iubit, îmbrăcată într-o rochie lungă, vaporeasă. Ochii lui căprui o priveau plini de dorință. Gura îi atinge urechea și o făcea să tresalte de plăcere. Își trecu mâinile prin părul lui moale, apoi și le coborî pe spatele lui musculos și-l trase aproape, cât mai aproape de ea. Răsuflarea li se întretăia și începură să se dezbrace reciproc. Deschise ochii și pentru o secundă inima îi tresări de bucurie, dar imediat își aduse aminte că cel care stătea în fața ei nu era bărbatul din vis.

Îi venea să intre în pământ de rușine. În timp ce dormea, se apropiase de Jon și-i dezmiarda fața.

El o privea cu scepticism și curiozitate.

— Ce înseamnă asta?

— N-a fost decât un vis, explică ea.

— Și erai împreună cu fratele meu, presupun.

— Bineînțeles!

— Așa ceva nu se va întâmpla prea curând, Gina, dar ai putea să încerci cu soțul tău, spuse el ironic.

— N-am vrut să te ating! spuse ea cu lacrimi în ochi, umilită de insinuările lui. Amintește-ți că nu a fost ideea mea să dorm aici. Nu obișnuiesc să dorm pe un spațiu de zece centimetri.

— Am insistat să dormi în spatele meu pentru că n-am încredere în judecata ta. În inconștiența ta, ai fi putut pleca de nebună, noaptea, pe munte. Chiar dacă ai fi ajuns la drum nu te-ar fi ținut picioarele să ajungi până la prima așezare. Ai idee cât de departe este primul telefon, prima casă, sau prima stație de benzină?

Ea scutură din cap ca un copil prins asupra faptei.

— Un om experimentat ar face acest drum în aproape două zile, dar având asupra sa mâncare, apă, cort, o trusă de prim-ajutor, lanterne, nemai menționând o armă cu care să se apere de animalele săbatice.

— Vreau acasă, spuse ea rugătoare.

— Ți-am spus că vom sta aici două săptămâni, doar dacă vei fi de acord

să semnezi actele de anulare a căsătoriei. Avocatul meu a făcut deja actul pe care trebuie să-l semnezi.

— Când ai avut timp să te vezi și cu un avocat? De cât timp plănuiești această răpire?

— Această lună de miere, o corectă el, ridicându-se pe marginea patului și expunându-se răcorii dimineții. A doua zi după ce Bruce a venit acasă și nimic nu l-a făcut să se răzgândească în privința căsătoriei. Iar când a refuzat să te prezinte familiei, nu mi-a mai lăsat altă alternativă.

— De când te amesteci în viața personală a fratelui tău? Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât îmi este mai greu să cred că sunteți gemeni. El nu ți-ar fi făcut asta niciodată.

— Se pare însă că-ți place oarecum de mine, spuse el ironic, odată ce am dormit în același pat.

— Oh! Pleacă de lângă mine!

Cu un gest rapid, își trase pătura peste cap. Jon se aplecă peste ea și cu o mână fermă o dădu la o parte și o privi câteva secunde, apoi se aplecă și-și puse buzele peste gura ei. O sărutare sălbatică, agresivă, dar în același timp plăcută. Gina încercă din toate puterile să-l îndepărteze, dar se dădu bătută. Nu-și putea măsura puterile cu el.

Oare ce joc murdar făcea? Nervoasă, tremurând de furie își dădu seama că era foarte periculos să se pună cu el.

— Ar fi bine să faci lucrurile să decurgă mai ușor pentru noi, Gina, spuse el ridicându-se cu o privire triumfătoare. Promite-mi că nu-ți vei risca viața încercând să mai fugi noaptea prin pădure. Și poți să dormi unde vrei.

— Și dacă vreau să dorm aici? Întrebă ea privindu-l gales arătând spre patul în care dormiseră cu o noapte înainte și sperând ca vocea să-i sune provocator.

— Eu voi dormi pe jos.

Vocea lui suna atât de cunoscut, încât o răscoli până în adâncul sufletului. Pentru câteva momente pretinse că era

Bruce și aproape că se convinse de asta încât avu intenția de a-l săruta.

— Să împărțim acest pat poate fi interesant, șopti ea.

— Ești o mică vrăjitoare, spuse el cu un ton ironic apropiindu-se ușor și

prinzând-o în brațe. Când o să te decizi care dintre gemenii Keyon ți-ar fi cel mai bun ca soț?

Gina simți cum tot sângele i se urcă în cap și explodează. Zvârcolindu-se și zbătându-se, reuși să se desprindă din mâinile lui.

— Nu mă mai atinge! Pleacă! Te urăsc!

— Cum vrei. Până n-o să te decizi să faci ceea ce trebuie, n-o să te mai ating.

Ea se întoarse și se aruncă în pat cufundându-și capul în pernă, încercând să camufleze zgomotul enervant al pașilor lui pe podeaua din lemn a cabanei. Dar prezența lui zgomotoasă tot se făcea auzită așa că, își puse mâinile la urechi apăsându-le cu toată puterea.

Totul se încetează și căzu într-un somn adânc. Când se trezi și ridică privirea, în cameră era liniște și el se afla în dreptul ușii îmbrăcat cu o manta de ploaie și cizme de cauciuc.

— Dacă vrei să faci baie, spune el calm, să vii în spatele cabanei în două minute. Nu vei fi singură, dar să știi că asta este singura ta șansă de baie pe ziua de azi.

Gina dori să-i răspundă, dar el închise repede ușa cu un zâmbet sarcastic întipărit pe figură.

— Blestemat să fii! strigă ea, înfuriată.

Se simțea murdară și extenuată; amețită se ridică din pat și se îndreptă spre oglindă. Nici nu se recunoscuse. După un minut, se decise că oricât de greu i-ar fi să dea ochii cu paznicul ei, o baie ar fi probabil cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla în ziua aceea groaznică. Se uită în bagaje și zâmbi. Scoase un halat de baie extravagant și o pereche de sandale superbe cu care plănuise să meargă pe dalele de marmură ale unei luxoase piscine din Las Vegas. Puse apoi șamponul și alte produse cosmetice într-o gentuță, îmbrăcă halatul și ieși pe ușă.

Așa cum anticipase, el o aștepta, tremurând ușor în aerul rece de septembrie.

— Îmi place aerul acesta răcoros, comentă el.

— E aproape ger.

— Nimeni nu te-a forțat să ieși afară, spuse el indiferent.

Se văzu nevoită s-o ia la fugă după el în încercarea de a se încălzi puțin.

Când ajunse lângă suvoiul învolburat al pârâului, Gina simți că i se oprește respirația. Numai un urs polar s-ar fi simțit în largul lui în apa rece ca gheața.

— Oh, mi-am uitat prosopul și săpunul, spuse ea cu abilitate încercând să scape. Mă duc după el și mă întorc imediat.

— O, dar nu e nevoie. Sunt o gazdă perfectă, spuse el deschizând un pachet aflat lângă ei. Astfel Gina nu mai avea nicio scuză de a fugi de lângă apă.

— Tu primul, spuse ea, încercând să prindă suficient curaj ca să-și scoată halatul și să intre în apa rece, atât de aproape de bărbatul pe care-l ura.

— Aici, cuvântul de ordine este viteza. Vom intra amândoi odată.

— În niciun caz.

— Nu ai de ales. Ori intri cu mine, ori nu intri deloc. Nu glumesc. Pe onoarea mea.

— Ha, ha, ha, ce onoare are un bărbat care fură identitatea fratelui său?

— Intri sau nu? Nu intenționez să îngheț certându-mă cu tine.

— Nu, n-am de gând să intru în același loc cu tine. Mă voi duce puțin în amonte.

— Foarte bine, dar du-te în aval. Uite, după bolovanul acela. Acolo, curentul este mai liniștit.

Avea dreptate, bineînțeles. În spatele bolovanului curentul era lin și o groapă făcea locul perfect pentru baie. Se dezbracă de halat și, cu săpunul în mână, înaintă până la apă. Scufundă ușor vârful piciorului în ea și simți cum îngheață instantaneu. Apa era așa de rece, încât începu s-o doară.

Mai bine mă spăl fără să intru în apa asta groaznică, gândi Gina, aplecându-se să ia apă în mâini. Se udă pe față și încercă să se săpunească, dar din cauza frigului săpunul nu făcea niciun pic de spumă și trupul ei gol începu să tremure în bătaia vântului.

— Oh, la naiba, țipă ea. Poate o să contractez o pneumonie, și așa „soțul ei” va trebui s-o ducă la un spital. Și de acolo ar putea să fugă și să ajungă la Bruce, să-i explice totul.

Fie ce o fi, gândi ea și făcu un pas în albia râului, puse piciorul pe o piatră și imediat simți cum alunecă și căzu scufundându-se în râu.

În primul moment simți că paralizează și se ridică cuprinsă de panică, încercând să iasă cât mai repede. Ajunsă din nou pe mal se cercetă atentă.

Nu o dureau nimic, cu excepția câtorva vânătăi, totul era în regulă. Tremurând din toate încheieturile, se chinui să îmbrace halatul. Cu părul ud acoperindu-i fața, încercă să-și încalțe sandalele, dar tălpile i se umplură de nisip până le puse în picioare.

— Grăbeste-te, Gina, auzi ea vocea lui Jon venind din susul râului.

Clătinându-se pe picioare, se chinui să-și înfășoare prosopul peste părul ud și urcă repede cursul apei spre casă, jurându-și că niciodată în viața ei nu-și va mai supune trupul unor astfel de chinuri.

— Ți-a plăcut? întrebă el urmând-o pe scară.

— Cred că știi foarte bine cât de mult mi-a plăcut, răspunse Gina săgetându-l cu privirea.

— Este mult mai bine decât un dus cald, apa rece te revigorează.

Femeia deschise ușa și intră repede. Pentru moment, Jon câștigase băătălia. Îl va lăsa să se bucure de așa-zisul lui plan, dar nu se va da bătută până nu va folosi toate armele pe care le avea în arsenal, și atunci se va vedea cine râde la urmă.

Tot ce și-ar fi dorit, era ca el să nu-i semene atât de tare bărbatului iubit.

— Ar trebui să-ți pui niște haine groase pe tine, spuse el intrând în urma ei. Tremuri ca o frunză în vânt.

Aceste vorbe o făcură să intre în panică. Luă repede un pulover, blugi și lenjerie apoi se aruncă în pat și trase pătura peste ea încercând să se îmbrace cât de încet putea. Dorea să câștige timp pentru a se decide ce va face în viitor. Știa că Jon joacă un joc complicat, iar ea nu știa regulile.

Bărbatul se îmbrăcase și arăta radios.

— Am lăsat proviziile noastre în camionetă. Este mai sigur și se vor păstra proaspete în aerul rece de afară. Am pus apă la încălzit, când începe să fiarbă, fă și tu cafea. Eu mă duc să aduc ceva pentru micul

dejun.

— O să ai încredere în mine dacă nu mă ai în raza ta de observație?

— Bineînțeles, deoarece aud foarte bine. Aici, zgomotele se propagă la mare distanță. Și pot alerga mult mai repede decât tine. Uite, ai aici două sertare, dacă vrei să despachetezi.

— Nu vreau să despachetez nimic, spuse ea cu amărăciune, gândindu-se la lucrurile luxoase din bagaj. Un prizonier n-are nevoie decât de hainele de pe el și de o periută de dinți.

— Faci ce vrei, spuse el făcând un gest de dispreț.

Cu toate că își dorea foarte mult o cafea, se îndoia că din cafeaua de proastă calitate fiartă în cana de cositor ar putea ieși ceva mai mult decât o zeamă colorată, așa că nu făcu niciun gest de a se ridică și a prepara licoarea.

Când bărbatul se întoarce apa fierbea cu putere în cană iar Gina stătea sprijinită de pernă, încercând să citească o revistă.

— Cafeaua e gata? întrebă el.

— Nu.

— Dacă nu știi cum s-o prepari, ar fi bine să-ți dau câteva lecții.

— Nu cred că este necesar, spuse ea părând în continuare absorbită de lectură.

— Știu că sederea ta aici nu face parte din planurile tale, dar dacă ai încerca să faci ceva, timpul ar trece mai repede. Nu contează ce crezi despre mine, dar dacă dorești as putea să-ți găsesc ceva de făcut.

— Tu ești temnicerul meu, nu colegul de camping! spuse ea pe ton ridicat. Cum poți să vorbim despre a face cafea sau alte treburi în gospodărie, când tu îmi ruinezi viața?

— Asta rămâne de demonstrat. Eu cred că îți fac un favor.

— Trebuie că îți urăști de moarte fratele.

— Nu, dar nu pot să aprob faptul că se folosește de oameni. Și încerc să salvez averea familiei. Lui Bruce îi place să cheltuiască bani, sume imense de bani. Într-o zi, o să-mi mulțumească pentru că nu l-am lăsat să devină falit.

— Îți dai seama că această căsătorie n-o să meargă. Voiam să mă

căsătoresc doar o dată. Și voiam din tot sufletul să am o căsătorie fericită.

— Sper că nu-ți faci planuri pentru nunta de aur.

— Căsătoria noastră nu este nimic altceva decât un vis urât. Ești un criminal, mă ții aici împotriva voinței mele.

— Poate, dar vei rămâne aici până când voi fi sigur că Bruce a plecat în larg. Sper că nu vei face lucrurile să decurgă prea greu pentru amândoi.

Ea își îndreptă atenția asupra revistei, încercând să înțeleagă cuvintele care-i fugeau prin fața ochilor. Când Jon se așeză pe pat întoarse foia încercând, fără succes, să-l ignore.

— Uită-te la mine, spuse el încet.

Ea încercă să se împotrivească, dar tonul blând al vocii lui o făcu să-și piardă rezistența. Gândindu-se la înșelătoria lui, își aduse aminte de Bruce, se înarmă împotriva lui cu furie și-l privi cu ură, ca pe un dușman.

— Voi încerca să-ți fac prezența aici cât mai plăcută, dar trebuie să mă ajuți și tu.

— La ce te aștepți? Căsătoria mea este o înșelătorie, iar bărbatul iubit cine știe ce crede despre mine. Dacă vrei să mă ajuți, du-mă înapoi în Las Vegas până nu pleacă Bruce.

— Mă duc să pregătesc masa, spuse el făcându-se că n-a auzit ce a spus tânăra femeie.

— Tu îți dai seama că mă ții aici împotriva voinței mele? Și la un moment dat vei suporta rigorile legii? Așa îți ajuți părinții? Răpind și înșelând?

— Tatăl meu nu știe ce fac. Nu trebuie să afle.

— Ești incredibil! Crezi că nu voi spune tuturor ce lucru teribil ai făcut?

— Am făcut un lucru necesar și singurele persoane implicate suntem noi trei: tu, eu și Bruce. Singura persoană care mai deține elemente ale acestei afaceri este avocatul meu, care este de asemenea și cel mai bun prieten al meu. Plus că după ce această căsătorie va fi anulată, voi fi foarte generos cu tine. Îți voi cumpăra tăcerea.

— Niciodată nu voi fi de acord cu acest lucru. Nu voi accepta niciun cent de la tine.

— Faci o mare greșeală. Pierzi o grămadă de bani dacă nu te supui

regulilor mele.

— Ești incredibil. Cum poți să-mi spui să-ți urmez regulile după ce te-ai căsătorit cu mine jucând murdar?

— Se pare că n-am reguli în orice situație. Chiar acum mi-am etalat toate atuurile. Și dacă vrei ca lucrurile să mergă bine, este decizia ta.

Șaisprezece zile, gândi ea posomorâtă stând pe marginea patului și privindu-l cum prăjește sunca, apoi sparge câteva ouă în tigaie. Ar fi dorit să-i arunce această mâncare drept în față, dar foamea o opri. Încă o dată, cedă în fața lui.

— Vino să mănânci, spuse el după scurt timp.

Șunca era bine prăjită, și ouăle preparate atât cât trebuie. Mâncară în liniște, față în față. Gina înghițea cu mare efort, dar o făcea pentru că era lihnită.

— Dacă ai fi rezonabilă, ai face și tu curat aici, spuse el când terminară de mâncat.

— Nimic nu mă va face să devin rezonabilă. Te-ai căsătorit cu mine prin fraudă, m-ai adus aici în ciuda voinței mele, și mi-ai spus o groază de minciuni despre omul iubit. Vreau să plec. Acum, domnule Kenyon.

— Poți să-mi spui Jon, zise el ridicându-se de la masă. Te ajut să duci vasele la apă, poți să le speli acolo.

Tânăra femeie se uită de jur-împrejur în cabană, în speranța că ar putea găsi ceva de făcut. Prezența lui o sufoca și fiecare secundă petrecută împreună era o grea încercare. Ridică ceașca de ceai și sorbi încet din ea, privind cum șunca începea să se întărească în farfurie și începu să se joace cu o furculiță întorcând-o de pe o parte pe alta, încercând să conceapă un plan care să-l forțeze s-o ducă înapoi în Las Vegas. Viața ei ar fi total ruinată dacă nu l-ar întâlni pe Bruce și nu i-ar povesti trucul murdar al fratelui lui înainte de a pleca pe mare.

Dacă ar găsi o plantă afară și ar consuma-o și ar pretinde că s-a otrăvit? Oare Jon ar merge cu ea la un spital? Această idee nu i se păru prea strălucită, și trebui s-o respingă. Nu știa nimic despre plantele sălbatice și chiar ar putea să se îmbolnăvească consumând una dintre acestea și nu credea că în trusa de prim-ajutor din mașină se găsea și ceva pentru

plante otrăvitoare.

Și dacă... I se păruse cumva că lui îi făcuse plăcere sărutul care i-l dăduse după ceremonie. Era o femeie frumoasă și o actriță foarte bună. Dacă își punea în cap să seducă un bărbat, reușea de fiecare dată. Trebuia să facă orice ca el să o ducă înapoi la civilizație.

— Încă te gândești cum să pleci de aici? întrebă el în timp ce îngenunchea în fața unui cufăr de metal încuiat cu un lacăt imens. Crede-mă, îți pierzi timpul, Gina, n-ai nicio șansă de evadare.

Se părea că el îi citește gândurile, iar tânăra femeie reacționează cu furie.

— Sunt prizonieră aici împotriva voinței mele și am să fac tot ce-mi stă în putință să evadhez.

— Gina, înverșunarea ta o să-ți aducă neplăceri. Nu poți să pleci de aici dacă nu te las eu.

Voiosia din tonul lui o înfurie la maximum, și ce era mai rău era faptul că avea dreptate. Încăpățânarea ei o aruncase în această capcană. Refuzase să asculte avertismentele șefului, prietenilor și chiar a familiei. O săptămână nu era probabil o perioadă destul de lungă pentru a cunoaște un bărbat înainte de a te căsători cu el. Trebuia să-i sugereze lui Bruce să-i cunoască familia și să petreacă o perioadă cu ei înainte de a lua decizia finală. Astfel l-ar fi cunoscut și pe fratele geamăn al lui Bruce și n-ar fi ajuns în situația groaznică în care se afla în momentul de față.

Neliniștită, începuse să se plimbe prin cabană. Jon era în genunchi, în fața cufărului pe care îl încuie nu înainte de a scoate un bloc de desen și o bucată de cărbune pe care le puse deoparte.

— Sper să prind câteva peisaje sălbatice, spuse el. Și sper că te vei bucura de natură alături de mine. Sunt o mulțime de lucruri interesante în pădure.

— Nu, mulțumesc.

— Nu suport gândul de a te lăsa singură aici, protestă el, dar este opțiunea ta. Măcar mă ajuți să aduc niște apă înainte de a pleca?

— Nu, răspunse ea răspicat.

— Cum vrei. Dacă te răzgândești, strigă-mă de la fereastră, n-o să fiu prea departe.

După ce strânse resturile de pe masă, îi arătă unde sunt proviziile, apoi îi mai dădu o ultimă șansă să meargă cu el.

Gina refuză categoric, așa că bărbatul părăsi cabana și închise ușa cu cheia.

După ce spălă vasele, întinse așternuturile pe pat, strânse halatul de baie și cosmeticele pe care nu avusese cum să le folosească pentru baie și le puse într-un sertar.

Căută în van o cheie sau orice alt obiect cu care ar fi putut să deschidă ușa. Într-un final se aruncă în pat, dar nu avea stare, se ridică și se îndreptă spre minuscula fereastră prin care intra o rază de soare. Trase un scaun și privi afară. Jon nu se zărea nicăieri. Timpul se scurgea încet și tânăra femeie se plictisi de moarte. Era aproape ora trei când auzi cheia în ușă și Jon intră în cabană.

— Ți-e foame? întrebă el, umplând cabana cu prezența lui. Emană un miros de lemn și de pădure și fața lui radia parcă toată lumina soarelui de după-amiază.

— Nu, spuse ea repede, înainte de a realiza că nu era adevărat.

— Poate câteva exerciții îți vor deschide apetitul.

Gina nu mai suporta singurătatea cabanei și-l urmă bucuroasă că poate respira aer curat. Ideea lui de exerciții era aceea de a tăia un trunchi de copac, pentru a avea lemne de foc. Tânăra femeie petrecu mult timp încercând să taie o bucată de rădăcină cu un topor minuscul, până când se lăsă păgubasă. Intră înapoi în cabană și făcu un ceai. Plictisită, începu să-și închipuie cum ar fi să stea în fața focului alături de bărbatul ce-i furase inima. Se trezi din visare cu Jon privind-o în față. Încercă să-i ocolească privirea, dar ceva o făcu să se înfioare. Bărbatul ținea în mână un pește imens, pe care-l trânti pe masa de bucătărie.

— În timp ce tăiam lemnele, am aruncat și o undiță în apă și uite ce am prins.

Luă un cuțit și cu câteva mișcări îl spintecă și-l curăță.

— Deci, nu vrei să gusti din pestele ăsta proaspăt?

— Nu, răspunse ea, încercând să nu ia în seamă zgomotele din stomacul ei.

— Mai ai timp să te răzgândești, spuse el încet.

— De-abia aștept să-i spun lui Bruce cum te-ai purtat cu mine.

— Nu te mai prosti, Gina, spuse el cu voce calmă.

— Și ce crezi că o să fac în momentul în care nu mă vei mai ține prizonieră?

— Nu ești prizonieră. Ești o femeie dezamăgită și speriată, și orice ai crede nu sunt mândru de ceea ce am făcut. Dar încă mai cred că este singura metodă de a-l împiedica pe Bruce să mai facă încă o greșală.

— Bruce mă iubește, insistă ea, urându-se că se deschide astfel în fața lui. Nu-mi pasă ce crezi tu despre mine sau ce încerci să faci, Jonathan, nu-mi vei schimba sentimentele față de Bruce. Și nu aveai niciun drept să faci ceea ce ai făcut.

— Nu, nu am, răspunse el.

Ridică două găleți și ieși afară din cabană, fără să se deranjeze să-i arunce nicio privire tinerei femei.

Pentru câteva clipe, Gina privi spre ușa deschisă, calea ei spre libertate, doar câțiva pași și ar putea să fugă spre casă. Ar fi putut să fie departe până când s-ar fi întors Jon, dar ca să ia mașina i-ar fi trebuit cheile și să fugă pe jos i-ar fi fost prea frică. Bineînțeles că și-a crezut paznicul când i-a vorbit despre pericolele care se aflau în pădure. Singura excursie pe care o făcuse în sălbăticie era aceea din timpul școlii în care mersese cu toată clasa și o avuseseră drept ghid pe șefa cercetașilor. De asemenea, nu avea niciun dubiu că Jon o va urmări și o va prinde. Tristă, întoarse privirea de la calea ei spre libertate și se așeză pe pat. Planurile ei nu aveau nicio șansă de reușită.

Când se întoarse Jon, începu să muncească în tăcere: spală peștele, îl tăie în bucăți, apoi începu să-l prepare pentru cină.

Mirosea absolut fabulos și Ginei îi fu frică la gândul că Jon n-o va invita să i se alăture la masă. El o invită, bineînțeles, și ea nu mai făcu niciun moft.

— Oh, a fost delicios, comentă tânăra înghițind ultima bucată de peste.

— Mulțumesc, peștele proaspăt e foarte bun!

Bărbatul începu să strângă masa fără să-i mai ceară ajutorul și Gina nu

avu altă treabă de făcut decât să-l privească. Îi era atât de ușor să-l privească și să-l vadă pe Bruce în fața ei. Nu numai că aveau aceeași culoare de păr și aceiași ochi, dar fiecare trăsătură a feței era identică: buzele senzuale și nasul acvilin, dinții albi și genele lungi și dese. Gina iubea bărbia fermă a lui Bruce și gropițele lui din obraji. O exaspera faptul că vedea aceleași trăsături la omul pe care-l detesta.

Mușchii bine dezvoltați se conturau sub tricoul mulat în timp ce își vedea de treabă. În afara unui schiopătat abia vizibil, avea impresia că-l vede pe Bruce.

Deoarece Jon nu rostea nicio vorbă și n-o privea, Gina se iluzionă că e Bruce, soțul ei iubit. Ar fi vrut să se ridice să-l strângă în brațe. Acest gând o făcu să se înfioare.

Era pentru prima dată după două zile când se întrebă cum arată. Cu siguranță, accidentul de dimineață nu putea fi numit baie.

— As putea să-mi spăl părul? întrebă ea ezitant.

— Bine, răspunse el după o mică pauză. Îți voi încălzi niște apă într-un ceainic și te poți spăla în acest lighean.

Aranjamentul i se păru eficient dar când îi întinse același prosop pe care-l folosisese dimineață, femeia strâmbă din nas.

— Îmi pare rău, dar rufele se spală doar o dată pe săptămână.

Gina nu spera că va rămâne în acel loc o întreagă săptămână, dar pentru moment se bucură de puținul confort pe care-l avea.

Puse ligheanul pe un scaun și își udă părul luând apă în mână și turnând-o în cap. Picăturile săreau în toate părțile. Se șamponă bine în ciuda faptului că apa pentru limpezit era într-o cantitate nu foarte mare.

— Lasă-mă să te ajut la clătit.

— Poftim? strigă ea nervoasă.

— Cred că ți-ar fi mai ușor dacă ți-aș turna eu apă. Nu vreau să uzi prea tare podeaua.

— O să curăț eu când termin.

— Nicio grijă.

El luă ceainicul cu apă înainte ca tânăra femeie să mai poată protesta și, stând în spatele ei, turnă cu grijă apa.

Gina se simți vulnerabilă când Jon întinse mâna și-i mângâie scalpul clătindu-i cu grijă părul. Un fior coborî de-a lungul sirei spinării. După ce termină apa, îi scutură cu gesturi tandre excesul de apă din păr. Tânăra femeie lăsa garda jos și-și puse pentru câteva momente capul pe pieptul lui. Tresări speriată și se retrase.

— Pune capul înapoi pe pieptul meu, aproape îi ordonă bărbatul.

— Nu, protestă ea împingându-l în piept. Ajunge!

— Vrei să te pieptăn? întrebă el cu o voce care trezi în ea sentimente ciudate.

— Nu, mulțumesc.

Se grăbi să se îndepărteze cât mai mult posibil de el și începu să-și perie părul cu mișcări rapide.

— Când ești gata, e rândul meu.

— Poftim?

— E rândul tău să-mi torni apă cât timp mă spăl. Dacă nu mi-ai acordat onoarea de a te peria pe păr.

— Să înțeleg că pentru asta m-ai răpit, ca să ai pe cineva să te spele pe păr? încercă ea să-l provoace.

— Nu trebuie să răpesc o femeie ca să am cine să mă spele pe păr, dar odată ce te am aici o să mă bucur de serviciile tale, cred că așa este corect.

— Faptul că sunt aici nu este corect.

— Poate, dar tot îmi vei șampona părul.

— Doar o să te clătesc.

— Bine, mă mulțumesc și cu atât.

Gina n-ar fi dorit să-l privească în timp ce se pregătea, dar ochii ei nu se puteau dezlipi de bustul lui gol și imaginația i-o luă razna. Pentru câteva momente, se imagină plimbându-și degetele pe pieptul lui gol, dar își reveni imediat. Se întoarse cu spatele și respiră adânc.

— Sunt gata, auzi după un timp vocea bărbatului. Poți să mă clătești. Am pus apă în ceainic.

Gestul de a-l atinge i se părea cea mai proastă idee. Așa că ridică ceainicul și începu să-i toarne apa în cap, șamponul începu să-i curgă în

urechi și apoi să-i intre în ochi.

— Uf, ești diabolică, o acuză Jon.

— Îmi pare rău, dar nu sunt învățată să clătesc bărbații pe păr.

— Acum, usucă-mi părul, îi ordonă el.

— Poți foarte bine s-o faci și singur, spuse ea încercând să plece, dar n-a fost foarte rapidă, deoarece el o prinse de mână și o trase la piept.

— Îmi ești datoare.

— N-o să mă ating de părul tău.

— Hai să ne așezăm, spuse el trăgând-o până pe marginea patului.

Luă prosopul, i-l puse în mână și o forță să-l șteargă. Gina începu să-l maseze circular în timp ce simțea cum crește ura în sufletul ei. Îl disprețuia pe acest om care semăna atât de mult cu Bruce.

— Ok, ți-ai îndeplinit munca, acum nu mai avem ce face în afară de a merge la culcare, ori poate vrei să jucăm un gin rummy?

— Aș vrea, dar n-o să joc nimic cu tine.

— Bine, cum dorești. Vocea lui sună amuzată și în același timp dezamăgită.

— Pot să am promisiunea ta că nu vei încerca să fugi? întrebă el privind-o în timp ce-și pregătea patul pentru noapte.

— Nu îți voi promite nimic. Tu mi-ai furat promisiunea... că te voi iubi și voi avea grijă de tine și...

— Ascult.

— Promisiunile furate nu se țin.

Jon nu mai spuse nimic. Trase salteaua de pe pat și o trânti jos.

— Ce faci? întrebă ea.

— Nu vreau să te mai umilești ca noaptea trecută, când l-ai visat pe fratele meu.

Se întinse pe saltea și, câteva minute mai târziu, Gina asculta sunetul adânc al respirației lui. Întinse sacul de dormit pe pat și încercă din răputeri să adoarmă. Era o tortură, să stea în aceeași cameră cu bărbatul pe care-l ura.

CAPITOLUL 4

Zgomotul saltelei trântite pe podea o făcu să sară în sus.

— Scuze, te-am trezit, spuse Jon ridicând salteaua și punând-o înapoi în pat.

Halatul ei depășea linia genunchilor și era înnodat, dar tânăra se întoarse cu spatele, într-o încercare disperată să evite orice urmă de intimitate.

— Vrei să faci o baie în râu? întrebă el.

Chiar dacă apa din râu s-ar fi încălzit, ceea ce nu era cazul, ea tot ar fi refuzat. Noaptea trecută se hotărâse să ridice un zid între ei. În izolarea cabanei, nu voia ca sentimentele ei pentru Bruce, într-un moment de confuzie, să se reverse asupra fratelui său geamăn. Oare Bruce se va mai căsători cu ea după această falsă nuntă? Gândurile negre o făcură să intre în panică. Se iubeau prea mult ca planul diabolic al lui Jon să le pună piedici.

— O să mă spăl puțin aici în cabană, spuse ea într-un târziu.

— Foarte bine. Pune niște apă la încălzit în ibric. O să bat la ușă înainte să intru.

Primul impuls după ce plecă el fu acela de a intra înapoi în sacul de dormit. Dar se forță să se trezească. Se spălă cu apă rece pe față apoi luă un burete și se șterse pe întreg corpul. Majoritatea hainelor ei pentru luna de miere nu erau prea practice pentru viața de cabană, așadar își trase pe ea singura pereche de blugi și o cămașă de in de culoarea piersicii. Trecând în revistă hainele împachetate pentru luna de miere pe care o pierduse în mod stupid, o cuprinse o dezamăgire fără margini. Destinul ei era hotărât de un om care nu-i cunoștea sentimentele și aspirațiile. Trebuia să-l vadă și să-i vorbească lui Bruce cât mai repede cu putință, gândi ea cu disperare.

După ce spălă vasele de la micul dejun el o anunță:

— Mă duc să tai niște lemne pentru iarnă. Am văzut un copac nu departe de aici, dacă vrei să vii cu mine, ești binevenită.

— Cred că este mai bine decât să stau închisă toată ziua în casă.

— Poți să faci orice vrei, numai să nu încerci să fugi în pădure, ne-ai scuti pe amândoi de o groază de necazuri.

El scoase dintr-un șifonier o bluză groasă pe care i-o întinse Ginei.

— Poftim, dacă o să mergi prin pădure cu cămașa aceea, ți-o vei strica.

Fără tragere de inimă, ea luă imensul pulover din lână și-l trase pe deasupra superbeii ei cămăși din mătase.

Jon se duse în spatele cabanei, de unde se întoarse cu un topor.

— Din nefericire, copacul se află în vale și va fi foarte greu de transportat până aici, spuse bărbatul cu un ton ca și când s-ar fi bucurat de această provocare.

Dimineața era destul de rece și Gina se bucură că acceptase puloverul lui. Cobora panta cu grijă, privind tot timpul trupul zvelt, îmbrăcat în blugi și puloverul roșu al bărbatului din fața ei.

Copacii erau foarte aproape unii de alții în acest loc și Jon se opri în fața a doi copaci gemeni.

— O să-l tai pe acesta, spuse el arătând spre cel din dreapta. Tu ar trebui să stai acolo, este cel mai sigur, zise el arătând cu toporul în partea stângă.

— Nu puteai să găsești unul mai aproape de cabană? Întrebă ea neînțelegând cum ar putea să urce bărbatul trunchiul imens al copacului panta abruptă până la cabană.

— Probabil, dar cel mai bine este să răresc copacii din partea asta. Uite, ramurile lor se întrepătrund și nu se mai pot dezvolta.

Pentru o fată de la oraș, i se părea o rușine să taie un arbore atât de frumos, dar va juca după regulile lui și în acest caz trebuia să admită că nu știa nimic despre viața în sălbăticie.

— De ce ai construit cabana aici? Întrebă ea, curioasă.

— Căutam niște proprietăți și pur și simplu m-am îndrăgostit de zona aceasta. Am cumpărat pământul și mi-am construit aici o oază de liniște.

— Familia ta știe despre locul acesta??

— Nu, spuse el răsucindu-și mânecile de la pulover. Bruce nu știe despre locul acesta, spuse el intuind că aceasta era adevărata ei întrebare. Nu există posibilitatea de a te găsi aici.

Asta dorea să știe, bineînțeles, dar n-ar fi vrut să-i trezească suspiciuni punându-i întrebările direct.

Privindu-l cum taie copacul, mânuind fără nicio greutate imensul topor, Gina simți că a făcut o greșală să vină împreună cu el. Marea asemănare dintre Jon și fratele său geamăn o făcea să se simtă inconfortabil. Cum putea să semene atât de mult cu bărbaul adorat și totuși să fie atât de diferit? Când copacul căzu la pământ tânăra femeie tresări. Zgomotul produs de acesta reverberă prin pădure și odată cu el și în inima tinerei.

— Mă duc până la cabană să aduc un ferăstrău, spuse el dispărând printre copaci.

Rămasă singură, se uită cercetător de jur-împrejur și merse câțiva pași printre copaci. Nu exista nici cea mai mică potecă, nici măcar soarele nu se vedea din cauza ramurilor dese.

— Cum ți se pare pădurea mea? auzi tânăra o voce în spatele ei ce o făcu să tresară.

— Încântătoare, spuse ea cu sinceritate.

— Adu-ți aminte că este foarte ușor să te rătăcești dacă nu cunoști zona.

— Bineînțeles, nu vreau să-ți dau motive să-ți faci griji pentru mine, îi răspunse ea sarcastic.

— Sunt sigur că încă te gândești la o cale de scăpare, dar ai grijă. Nu încerca să pleci singură prin pădure.

— Am înțeles avertizările tale, dar dacă ai fi cât de cât rezonabil, m-ai conduce tu însuși înapoi în Las Vegas. Te joci cu viața mea, Jon.

Cumva, trebuia să-l facă să înțeleagă ce mare greșală făcea.

— Încă mai e timp să mă duci înapoi, să mă pot căsători cu Bruce înainte de a pleca pe mare, spuse ea, încurajată de faptul că Jon se opri din muncă și o privea aproape cu bunăvoință. Dacă mă duci înapoi, acum, nu voi spune nimănui ce s-a întâmplat. Aș fi chiar de acord și cu o lungă logodnă, să ne cunoaștem mai bine, să fim siguri de sentimentele noastre, cu toate că eu îl iubesc mai mult decât orice pe lumea aceasta.

Pentru o secundă, văzu o urmă de simpatie pe fața lui.

— Nu vei muri de inimă rănită, zise el întorcându-se cu spatele, ca și

când acelea erau ultimele cuvinte care i le mai spunea despre acest subiect, și începu să taie copacul în bucăți.

Se înserase afară când tânăra femeie cu brațele și picioarele amorțite ajunse în fața cabanei, îl urmări pe Jon cum scoate cheile din buzunar și deschide ușa. La gât nu mai avea decât cheia de la cutia metalică, se pare că norocul surâdea. Dacă ar putea să stea trează cât mai mult posibil, ar putea încerca să-i fure cheile și să fugă. Cu fiecare oră care trecea, disperarea că nu-l va mai găsi pe Bruce creștea în intensitate. Știa că riscă foarte mult încercând să evadeze, dar era singura ei șansă.

După cină în timp ce spăla vasele, Gina era foarte hotărâtă să încerce să fugă.

— Ești gata de culcare?

— Imediat, spuse tânăra tremurând în timp ce își punea cu grijă hainele cât mai aproape de pat, să le aibă la îndemână.

Când liniștea se lăsă în cabană, Gina ascultă cu mare atenție respirația bărbatului. După o vreme, care i se păru câteva ore, auzi un ușor sforăit, semn că Jon adormise. Cu mare grijă, desfăcu fermoarul sacului de dormit și începu să se îmbrace.

În cabană era un întuneric profund și-i luă mult timp până putu să deslușească ceva. Cu picioarele goale, aproape alunecând, se duse până la dulap, deschise ușa cu atenție și începu să caute în buzunarele blugilor lui Jon. Când simți metalul rece al cheilor, inima ei începu să bată nebunește. Le ridică cu calm și porni spre ușă, luă în brațe pantofii sport și poșeta, pe care și-i v-a încălța când va urca în camionetă, și încercă să introducă, cu cea mai mare prudență, cheia în ușă.

O roti ușor și în clipa când simțea că libertatea este la numai câțiva pași distanță, o umbră neagră o prinse de cot.

— Unde ai de gând să pleci?

Durerea din braț o făcu să se dezechilibreze și să scape încălțăminte din mână.

— Dă-mi drumul!

— Nicio șansă! Ce aveai de gând să faci? întrebă el prinzând-o de umeri.

— Mă doare, spuse ea cu lacrimi în glas.

- Te-am întrebat ce voiai să faci.
- Să ies afară. Nu pot să dorm.
- Și voiai să pleci afară desculță și cu poșeta?
- Am dreptul să ies cum vreau.
- Nu atâta timp cât ești soția mea.
- Sunt soția ta doar în acte, nimic mai mult.

Gina aruncă cheile, pe care el nu i le luase din mână, în pat, sperând că o să mai aibă o șansă dacă el nu le va căuta.

— Dacă vrei să ieși afară, trezește-mă, spuse el nervos, dar cred că știu ce aveai în minte. Voiai să fugi nu-i așa?

— Voiam să evaderez din închisoare, spuse ea cu sinceritate.

— Dar nu ești prizonieră, dacă ai fi mai rezonabilă, ai înțelege că lucrurile ar putea sta mult mai bine pentru tine.

— Să stau aici este cel mai rău lucru pentru mine. Și faptul că ai dori să fiu mai docilă ți-ar usura ție slujba de temnicer.

— Chiar dacă nu mă crezi, să știi că situația aceasta nu-mi convine, doar că mariajul tău cu fratele meu mi se părea cea mai mare prostie.

— De când ești expert în căsătorii? De câte ori ai fost însurat?

— Niciodată, spuse el iritat.

— Niciodată în afară de mine, îl corectă ea.

— Acesta este un angajament temporar, care se va desface în cel mai scurt timp.

— Nu de-ajuns de temporar. Jon, vreau să plec.

— Ai spus asta de foarte multe ori și eu îți răspund același lucru. Te voi lăsa să pleci când voi fi sigur că Bruce este pe mare. Doar atunci.

Aprinse lumina și începu să privească de jur-împrejur. Dădu cu piciorul în pantofii ei, îi luă poșeta și se uită în ea. Gina se retrase spre pat; știa că bărbatul caută cheile și nu voia să piardă șansa de a le ascunde.

Jon se opri în fața ei și întinse palma.

— Cheile mele, Gina.

— Caută-le singur, zise ea, iritată și dezamăgită în același timp. Se ridică și fugi la ușă, o deschise și o luă la goană, fără nicio țintă, prin aerul rece al nopții.

— Gina!

Orbită de lacrimi, cu picioarele ude de rouă, tânăra femeie se opri lângă un copac. După câteva clipe Jon era lângă ea, o prinse în brațe, fără niciun protest din partea ei, și o duse în cabană. Așezat pe pat, o ținu la pieptul lui, lăsând-o să-și plângă dezamăgirea.

Când lacrimile i se uscară, mâna lui îi mângâia părul și gura lui îi șoptea cuvinte calde la ureche.

— Totul va fi în regulă, o să vezi.

— Nu, e un dezastru, spuse ea cu voce șoptită și imediat lacrimi fierbinți începură să-i curgă din nou din ochi.

— Te rog, nu mai plânge, spuse el încet, mângându-i ușor ovalul dulce al feței.

Cu ochii plini de lacrimi, ridică privirea spre el. Erau atât de aproape, încât îi simțea căldura respirației mângâindu-i fruntea. Bătăile inimii i se accelerară și o dorință nemaîntâlnită o făcu să-și apropie buzele de cele ale bărbatului. Buzele lui senzuale îi acapară gura și o făcură să-și dorească mai mult. Se lipi de trupul lui zvelt și începu să se joace cu părul lui. Jon o trase mai mult spre el și-i sărută fiecare trăsătură a feței. Când ajunse cu buzele aproape de urechea ei, Gina simți un fior de-a lungul sirei spinării și se pierdu cu totul în brațele bărbatului.

— Oh, Bruce, șopti ea, și în clipa următoare Jon o împinse departe de el.

— Îmi pare rău, vocea lui era gâtuită, abia se distingeau cuvintele. Am făcut o prostie. Nu se va mai întâmpla.

— Nu... nu este vina ta, șopti tânăra femeie.

El părăsi cabana, iar Gina se spală și se schimbă pentru o nouă zi.

Când se întoarse, după mult timp, tremura de frig și fu rândul Ginei să iasă afară fără nicio vorbă. După un timp, Jon veni s-o caute și o găsi pe marginea râului, privind în gol.

— Vino înăuntru, am ceva să-ți arăt.

Înțelegând greșit ezitarea ei, bărbatul se retrase câțiva pași.

— Nu se va mai întâmpla nimic, Gina. Am făcut o greșeală și îmi cer scuze.

— Nu vreau scuzele tale. Vreau să plec.

— Te rog, vino înăuntru.

Ea îl urmă, având grijă să mențină distanța, ca nu cumva, din greșeală să-l atingă. Intrară în casă și se așezară la masă, cât mai departe unul de altul.

— Acesta este actul de anulare al căsătoriei, spuse el solem. Vreau să-l citești și să mă întrebi tot ce nu înțelegi.

— Nu este nevoie să-l citesc. Voi semna orice act care îmi redă libertatea.

— Citește-l, insistă el.

Între prima parte și ultima parte, nimic nu se întipări Ginei în minte, dar încercă din toată puterea să citească tot documentul, întorcând paginile și mimând că este absorbită de lectură. La final, puse documentul în fața bărbatului, care scutură din cap.

— Spune-mi ce scrie în el.

— Este un document legal.

— Cred că n-ai citit niciun cuvânt, Gina. Mintea ta se afla la mii de kilometri de aici.

În ciuda protestelor ei, Jon începu să citească documentul, încercând să-i explice fiecare rând.

— Nu sunt proastă! Știu să citesc, doar că nu mă interesează ce scrie acolo.

— Ultima parte te interesează în mod special, spuse el, și continuă să citească... și va primi suma...

— Sper că nu scrie că îmi vei da bani pentru divorț?

— Bineînțeles că este specificat și acest lucru. Orice tribunal din lume îți va acorda o sumă din averea mea, la divorț. Lasă-mă să termin.

— Nu, nu te las. Am ascultat de-ajuns. Orice ai crede despre mine, nu sunt de vânzare, domnule Jonathan Bradford Kenyon. Vreau să anulezi căsătoria doar ca să mă pot căsători cu Bruce. Niciodată n-am să semnez acest act.

— Gina, fii rezonabilă. Este cel mai bun aranjament pentru tine. Nu te gândi că Bruce se va căsători cu tine. Când va auzi că ai fost măritată cu mine, sigur își va schimba opțiunile.

— Se va căsători cu mine, pentru că mă iubește.

— Singura cale prin care i-aș permite să se căsătorească cu tine este aceea de a semna un contract premarital prin care să protejez proprietățile familiei. Și dacă va mai dori să se căsătorească cu tine trebuie să-l convingi să semneze un astfel de act.

— Nu mă interesează averea voastră. Când mă voi căsători cu adevărat, o voi face numai din dragoste și nimic altceva nu va conta.

— Nu vei pleca de aici până nu vei semna acest act, chiar dacă va trebui să te ții aici toată iarna. Semnează, Gina, și nu-ți va părea rău.

— Scoate partea în care mă cumperi și voi semna imediat.

— Ce spui acolo?

— Niciodată nu voi accepta bani de la tine. Niciodată. Scoate partea cu banii și voi semna imediat. Altfel, îți vei petrece toată viața ținându-mă prizonieră aici.

— Faci o mare greșală, Gina. Tu îți dai seama ce îți ofer? Securitate, și șansa de a avea tot ce-ți dorești. Vei putea călători, să-ți cumperi tot ce vrei.

— Vreau să fiu liberă să plec cât mai departe de tine, de insinuările tale și de încercările tale de a mă mitui.

— Vrei să spui că, dacă nu șterg din acest act partea cu despăgubirile pe care ți le ofer, nu vei semna?

— Exact.

— Nu voi face asta.

— Nici eu nu voi accepta să-mi cumperi sentimentele, domnule Kenyon. Niciodată nu voi semna acest act. Am acceptat să mă căsătoresc cu Bruce doar pentru că îl iubesc și dacă nu accepți asta ne așteaptă o iarnă lungă.

— Ar trebui să te răzgândești, spuse el calm.

— Nu, n-o voi face.

Tânăra îl privi cum împăturește hârtia, apoi o pune în cutia de metal.

— Mă duc să încarc generatorul de curent, zise el. Vrei să mergi cu mine??

— Nu.

— Atunci, vei sta încuiată în cabană.

— Nu te-ai răzgândit în privința ușii încuiate?

— După noaptea trecută, nu. Nu pentru că ai încercat să pleci, ci datorită faptului că vrei să-ți faci rău singură.

— Vrei să te convingi singur că acesta e motivul?

— Știu că acesta e. Îmi pare rău pentru dimineața aceasta. Acum știu de ce a vrut Bruce să se căsătorească cu tine, spuse el închizând ușa.

După o lungă perioadă de privit în gol, Gina se ridică de pe scaun și realizează că uitaseră să ia micul dejun.

Jon nu se întoarce, bineînțeles că o evita, așa că Gina începu să curețe cabana. Încetul cu încetul, înțelese că s-ar putea să-și petreacă aici săptămâni, chiar luni. Singura ei speranță era ca în clipa când o să fie eliberată să se reîntâlnească cu Bruce.

Bruce. Ce o face el în momentul acesta? Ce o gândi despre fuga ei? Oare crede că a fugit deliberat? Că a dezertat de teama căsătoriei?

Avea și el o parte de vină în această poveste. De ce nu-i povestise mai multe despre familia lui? O săptămână întreagă își petrecuseră absolut fiecare clipă împreună. De ce îi ascunsese o parte atât de importantă a vieții lui? Încerca să-i caute scuze, dar nu înțelegea cum putuse să omită să-i aducă la cunoștință un lucru atât de important ca faptul că avea un frate geamăn. Începu să amestească de atâtea gânduri care se îngrămădeau în capul ei. Dacă omisese să-i spună atâtea lucruri despre familia lui, oare câte alte secrete îi mai ascunde?

Un sunet slab de cheie care alunecă în ușă o făcu să se înfioare. Nu conta ce adevăruri îi ascundea Bruce, o speria adevărul care se întrezărea în mintea ei. Când o sărutase Jon în această dimineață, ea nu încercase nicio clipă să-l oprească. Chiar îi plăcuse. Oare își transfera sentimentele pentru Bruce asupra fratelui său geamăn? Nu avea cum, personalitățile lor erau atât de diferite, încât asemănarea fizică nu conta. Trebuia să fugă cât mai departe de Jonathan! Știa că are o putere teribilă asupra ei. Dacă ar fi dorit s-o sărute, nu s-ar fi putut împotrivi.

— Trebuie că îți este foame, spuse el.

Gina îi întoarce spatele și nu binevoi să-i răspundă.

— Am să ies să mai fac niște schițe după natură în această după-

amiază. Vrei să vii cu mine?

Vorbele lui sunau fals, într-o încercare nereușită de a face conversație.

— Nu, mai bine nu.

— Atunci... rămâi aici.

— Nu! spuse ea repede. N-ai niciun motiv să mă ții încuiată toată ziua.

— Gina, nu există nicio cale să ne evităm reciproc. Vom mai petrece multe zile, singuri, în această cabană. Hai să încercăm să decurgă totul mai ușor.

— Du-mă înapoi în Las Vegas.

— Nu pot.

— Nu vrei.

— Vei sta aici până când Bruce este plecat pe mare și tu vei fi semnat anularea căsătoriei.

— Nu sunt de acord cu tine.

— Nu te cumpăr. Încerc doar să te recompensez pentru această neplăcută experiență.

— Nicio compensație nu poate să mă facă să uit că mi-ai ruinat viața.

— Viața ta nu este ruinită. Vor mai fi și alte oportunități, alți bărbați.

— N-ai de unde să știi asta.

— Tu nu ești genul de femeie care e predestinată să rămână singură toată viața.

Jon începu să pregătească masa și următoarea oră se purtară ca doi actori de mimă. Încercau pe cât posibil să nu se atingă și să nu-și vorbească decât strictul necesar.

După masă, ieșiră amândoi din cabană și merseră o perioadă prin pădure, concentrându-se amândoi la obstacolele pe care le puneau natura în calea lor. Gina spera să vadă o urmă de civilizație, poate niște turiști, un pădurar sau măcar o cărare semnalizată. Dar nu exista nimic din toate acestea, erau singuri și izolați în imensa pădure.

— Ești obosită? Întrebă el după ce urcă o pantă abruptă.

Cu respirația întretăiată, abia mișcându-și picioarele, Gina nu voia să admită că era terminată.

— Nu, doar puțin amețită de la aerul tare. Unde suntem aici?

— Mai avem puțin și ajungem la cascadă. Acolo, peisajul este fenomenal.

Jon se așează cu spatele la un copac și începu să-și maseze glezna.

— Te doare piciorul?

— Doar puțin. Am mers foarte mult astăzi și este puțin umflat.

— Ce ai pățit de schiopătezi?

— Nu mai contează. Hai să mergem. Trebuie să ajungem la cabană înainte să se întunece, deoarece noaptea putem foarte ușor să ne accidentăm dacă nu vedem pe unde mergem.

El nu exagerase cu frumusețea cascadei. Peisajul era atât de monumental, încât tânăra femeie simți că i se oprește respirația. Apa învolburată pornea de lângă picioarele ei și se avânta într-o prăpastie întunecată.

Cina târzie constă în morcovi de la conservă, păstramă și biscuiți. Jon strânse repede masa și se pregăti de culcare. Gina legă o sfoară între cele două paturi și agăță o pătură pe ea încercând să aibă puțină intimitate, apoi se vârî în sacul de dormit.

Când se trezi, soarele era de mult pe cer. Pătura dispăruse și Jon, complet îmbrăcat, stătea la masă cu o cească de cafea în mână.

— De ce ai luat pătura? întrebă ea cu o notă de iritare.

— Am crezut că n-o să poți respira în voie, zise el cu ironie în glas.

— Lasă-mă pe mine să decid ce este bine.

— Gina, pătura aceea era un gest stupid de defensiv. Ești în siguranță cu mine. Îți promit. Ce s-a întâmplat ieri, a fost o mare greșeală care n-o să se mai întâmple.

Aceste cuvinte o făceau să fie mai liniștită, dar nu știa de ce inima ei începuse să bată mai repede când se gândi la ceea ce se întâmplase cu o zi înainte.

CAPITOLUL 5

Sunetele înfundate care se auzeau de pe acoperiș îi spuneau că Jon încă lucra acolo, încercând să stea cât mai departe de ea. El îi propusese să facă o mulțime de lucruri, chiar să-i împrumute blocul lui de desen, dar Gina era prea mândră să accepte. Acum, stătea la masa de lemn jucând un solitaire cu niște cărți vechi pe care le găsisese într-o cutie, dar jocul n-o acapara deloc. Măinile întorceau cu grijă cărțile, dar mintea îi zbura în cu totul altă parte.

Ce motiv ar putea invoca astfel încât să-l forțeze s-o ducă înapoi? Să-l convingă că are pe cineva bolnav în familie? Un bunic, poate. Așa ar lăsa-o să le telefoneze părinților?

Bătând încet cu o carte în masă, Gina știa deja răspunsul. Era prea târziu să inventeze o poveste plauzibilă. Jon nu o v-a lăsa să părăsească muntele fără un motiv rezonabil. Furioasă, tânăra femeie împinse cărțile într-un morman.

Ușa era deschisă și aerul calduț intra în cameră, chemând-o parcă să iasă afară. Un bâzâit enervant și insistent invadă cabana.

— Nu știi că sezonul tău a trecut? spuse ea zâmbind că ajunsese să vorbească unei insecte.

Văzuse un spray cu insecticid pe undeva prin cameră, dar decisese că țânțarul era binevenit.

Privind cutia din carton în care fuseseră cărțile de joc își aduse aminte de copilărie. Când era mică era o avidă colecționară de pietre, pe care le ținea într-o cutie de carton în garaj. Singura dată când intrase în încurcături cu vecinii a fost în ziua când a decis să adauge la colecția ei pietrele din jurul tufei de trandafiri a vecinei ei.

Pe marginea râului ce curgea în fața cabanei se aflau o mulțime de pietre șlefuite de apă, care arătau absolut minunat. Decoratoarea din ea o îndemna să meargă în căutare de pietre. Luă cutia și ieși din cabană. Fără să ridice privirea spre Jon, porni spre marginea râului. Probabil că el o s-o urmărească cu privirea, și oricum nu voia să-i ușureze rolul de paznic.

Prima ei piatră din colecție avea o formă ciudată de ciupercă, în culori

roz și gri. Gina o ridică și o privi cu mândrie. O luă în josul râului ridicând și privind diferite pietre, dar niciuna nu părea demnă să ajungă lângă cea roz. Când termină, în cutie avea doar patru pietre, dar erau atât de grele, încât fundul cutiei dădea semne că vrea să cedeze.

— Cauți suvenire?

Jon venise în spatele ei atât de încet, încât Gina tresări violent.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi un suvenir de aici.

El prinse un capăt al cutiei, într-o încercare tăcută de a o ajuta, dar ea ținu bine, trăgând în cealaltă parte până când fundul cutiei cedă, iar cei patru bolovani căzură la pământ în timp ce tânăra sări în sus ca nu cumva pietrele să-i cadă pe picioare. Jon sări și el dar ateriză în fund, privind surprins femeia ce râdea din toată inima.

— Este pentru prima dată când faci asta de când ești aici, spuse el solemn în timp ce se ridica.

— Ce anume?

— Ai râs. Arăți foarte bine când râzi. Ar trebui s-o faci mai des.

Stând față în față, avu o tresărire. Realiză că există o mare diferență între cei doi frați gemeni: ochii lui Bruce erau opaci, de un căprui cald, iar în cei ai lui Jon se găsea un licăr magnetic, era diferența dintre o piatră brută și una prelucrată. Ai lui Bruce erau liniștitori, iar ai lui Jon erau captivanți. Stânjenită de această observație, întoarse repede privirea și ridică piatra găsită prima.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi el, ridicând celelalte pietre de jos.

— Nu, o pot duce singură.

— Dacă vrei să cari bolovanul acesta, măcar lasă-mă să fiu sigur că n-o să-mi rupi picioarele.

— E vina ta că s-a rupt cutia.

— Tu nu m-ai lăsat să te ajut.

— Tu ai lăsat-o să cadă.

Erau acum amândoi față în față, tânăra ținea ochii ațintiți spre pământ, dar simțind privirea lui care o cerceta, începu să tremure și să mângâie piatra roz-gri.

— O să car eu asta, spuse el.

Degetele lui atinseră ușor mâna femeii, care simți cum un șoc electric îi traversează corpul. Lăsă imediat pietrele și porni repede spre cabană.

Jon venea încet în urma ei și când puse pe masă cutia ruptă cu cele patru pietre înăuntru, Gina schiță un gest de mulțumire.

Trează, sub pătură, în răcoarea nopții, Gina se gândea din noul la evadare. Nu putea să mai trăiască atât de aproape de acest bărbat care semăna atât de mult cu Bruce.

Oh, cum de nu m-am gândit la asta? gândi ea. O să plec dimineața, în timp ce Jon își face baie în râu. Așa, va merge toată ziua și nu se va rătăci în pădure.

Bineînțeles că el o va căuta, dar o să meargă de-a lungul drumului, printre copacii deși, și astfel nu se va rătăci și nici Jon nu o va vedea dacă va merge pe cărare. Nu era un plan extraordinar, însă era singurul pe care-l avea.

După ce fu sigură că Jon a adormit, se ridică încet și strânse câteva lucruri pentru călătorie: jacheta caldă pe care i-o dăduse bărbatul, câteva chibrituri și ceva mâncare. Puse apoi totul în sacul de dormit pe care-l rulă și-l legă bine. Era destul de voluminos, însă avea nevoie de el. Îl puse în pat pe post de pernă și se întinse din nou. Nu putea să doarmă, asculta respirația adâncă a bărbatului și se ținu cu greu să nu plece încă de acum.

Țânțarul de dimineață profita acum de ospitalitatea ei și-i bâzâia la ureche, ținând-o trează.

Dimineață, când Jon se ridică din pat, Gina intră în alertă, dar nu făcu nicio mișcare care s-o dea de gol că era deja trează. Oare apa nu o să fie prea rece de baie în această dimineață? Bărbatul se îmbracă, făcu o cafea și apoi luă un prosop și ieși afară din cabană, spre marea ușurare a femeii.

Gina sări din pat și aruncă repede câteva haine pe ea. Era o cursă contra cronometru. Se îmbracă și se încălță în grabă, fără să se spele sau să se pieptene, cu urechile ciulite la fiecare zgomot ce se auzea de afară. Luă repede sacul de dormit și deschise cu precauție ușa. Jon nu se vedea nicăieri. Cu grijă, păși fără zgomot în direcția drumului și intră în pădure.

După ce puse o distanță apreciabilă între ea și cabană, începu să fugă. Bărbatul petrecea la baie între șapte și zece minute.

Deoarece prima parte a drumului ducea înspre valea muntelui, femeia se așteptase ca drumul să fie ușor, dar la fiecare pas exista un obstacol și trebuia să meargă mult mai încet decât anticipase. Trecură zece minute, apoi cincisprezece și Gina știa că Jon deja se întorsese la cabană. Îngrijorată, începu să meargă și mai repede, având însă grijă să nu piardă din vedere drumul. Dacă se rătăcea, nu avea mari șanse să-l mai găsească. Se opri o clipă și ascultă: în afara respirației precipitate, pădurea era absolut tăcută. Nu se auzea niciun zgomot de mașină, sau poate Jon nu venea s-o caute cu mașina?

După ce trecu o oră și nu auzi niciun sunet, tânăra femeie se liniști. Poate avea noroc și Jon petrecuse mai mult timp afară, sau poate plecase s-o caute în altă parte. Oricum, știa că el se mișca foarte repede prin pădure și asta o făcu s-o ia din nou la fugă. Aerul era încă foarte rece și Gina simți că i se face sete. Nu se așteptase să aibă nevoie de apă așa de repede. Se uită în toate direcțiile, apoi se așeză și desfăcu sacul de dormit de unde scoase jacheta lui Jon, dar nu găsi în pachet nimic ce i-ar fi putut potoli setea. Mai rău chiar, Gina nu mai știa în ce parte se află drumul. Soarele își schimbase unghiul și rămase confuză, fără să știe în ce direcție s-o apuce. Acum găsirea drumului era principala ei prioritate și pentru asta pierdu mult timp. Când îl găsi, respiră ușurată, ascultă cu atenție, apoi se uită dacă existau urme recente de mașină. Se părea că nimic nu trecuse pe acolo de mult timp.

Speriată să nu se mai piardă încă o dată Gina se decise să meargă cât mai aproape de drum. Dacă Jon ar fi venit cu mașina, zgomotul produs de aceasta s-ar fi auzit cu mult înainte de a ajunge lângă ea și astfel ar fi avut timp să se ascundă.

Merse apoi multă vreme însoțită doar de câte o veveriță grăbită să-și facă provizii de iarnă, sau de o pasăre speriată de prezența ei.

Un sunet slab de creangă ruptă o făcu să tresară. Se opri cu respirația tăiată și ascultă, dar nu mai auzi nimic ce putea s-o pună pe gânduri.

Mai trecu încă o oră de mers rapid prin pădure și tânăra femeie începu

să simtă cum o lasă picioarele și foamea începe să-i înjunghie stomacul, însă nu se opri. Va mânca mai târziu, când se va simți în siguranță.

Un nou zgomot se auzi în pădure; cu inima bătând să-i sară din piept, Gina se opri și ascultă cu atenție. Acum, cu siguranță era cineva. Începu să fugă, privind tot timpul în urma ei să descopere sursa zgomotului, când se împiedică și căzu la pământ. Înfricosată, realizează pentru prima oară de când evadase cât de vulnerabilă era singură în pădure.

— Gina! se auzi strigătul lui Jon, care apăru lângă ea.

Tânăra simți că leșină.

— De cât timp mă urmărești?

— De câteva ore.

— Și doar mergeai după mine?

— Da.

— De ce?

— Păi, rătăceai în cerc prin pădure.

— Te jucai cu mine, lăsându-mă să cred că plec de aici? Vocea ei era așa de ridicată, încât răsună în toată pădurea, speriiind păsările.

— Aș putea zice și asta.

— Mă pedepseai!

— Îmi ofeream timp să mă calmez. Veni aproape de ea și o prinse de mână, ridicând-o. Dacă ți-aș fi atras atenția acum două ore, n-ai mai fi putut să te mai așezi o săptămână.

— Și acum, ce te oprește să nu-ți pui la punct soția?

— Te rog, nu mă tenta.

O privi atent, apoi își dădu jos rucsacul din care scoase o ploscă plină cu apă pe care i-o duse la buze. Ea vru s-o țină singură, dar bărbatul îi îndepărtă mâna.

— O țin eu. Nu intenționez să mă întorc fără niciun strop de apă, dacă tu te decizi s-o verși pe mine.

Pentru o clipă fu ispitită să refuze, dar era prea dezhidratată ca s-o facă.

— Ce ai de mâncare?

— Nimic.

Ignorând răspunsul ei desfăcu sacul de dormit, unde găsi o cutie de

mazăre și una de fasole verde.

— Ei, dacă dorești să iei masa cu mine, ești binevenită.

Întinse sacul de dormit în pădure și scoase carne uscată, fructe, biscuiți și o bucată de brânză mucegăită. Și, spre amuzamentul ei, o sticlă de vin.

— Ai împachetat toate astea înainte să pleci în urmărirea mea?

— Exact. Știam că o să te găsesc.

Nervoasă, ea îi întoarse spatele și făcu câțiva pași prin pădure.

— Gina, vino aici!

Vocea lui sună dur și de teama unei confruntări, tânăra femeie se apropie. Mâncară împreună și băură vin din pahare de plastic. Vinul o relaxă și Gina nu mai ținu cont de câte ori își umpluse paharul.

— Poți să te odihnești puțin înainte să plecăm, spuse Jon ridicându-se și făcându-i loc să se întindă pe sacul de dormit. Fără nicio împotrivire, tânăra puse capul jos și adormi imediat.

— Gina, trezește-te.

Amețită, ridică pentru o clipă capul apoi se așeză mai confortabil.

— Nu, nu te culci la loc, insistă el. Trebuie să fim înapoi până nu se întuneacă.

— Ai dormit și tu? Întrebă ea, uitând pentru un moment că trebuia să fie supărată pe el.

— Cât este ceasul?

— E timpul să mergem înapoi, spuse el cu nerăbdare.

El strânse sacul de dormit și împachetă resturile de mâncare.

— Jon, n-ai putea să mă lași să rămân aici? spuse ea, disperată.

El se întoarse brusc spre ea și o privi cu îndârjire.

— Cum crezi că as putea face așa ceva? Încă nu te pot lăsa să pleci la Bruce.

Fiecare cuvânt era ca o lovitură de bici, încât Gina se retrase doi pași.

— Nu pot să mai stau în aceeași cameră cu tine, spuse ea șoptit, știind cât de adevărate erau aceste cuvinte.

Nu voia să fugă la Bruce, voia să fugă de Jonathan. Stând atât de aproape de el, își dădu seama că Jon era mai bărbat decât fratele său. Îl pierdea pe Bruce cu fiecare clipă care trecea, dar în același timp fratele lui

îi fura inima încetul cu încetul.

— Vei merge înapoi, spuse el apropiindu-se de ea.

Fără să știe ce se întâmplă, se trezi în brațele lui, șoptindu-i numele și atingându-i fața și părul cu atingeri delicate. Întinzând-o cu delicatețe pe covorul de frunze, îi acoperi fața cu mici săruturi, apoi îi atinse încet cu vârful limbii lobul sensibil al urechii. Buzele lui făceau lucruri miraculoase care o făceau pe tânăra femeie să simtă valuri de căldură care urcau și coborau de-a lungul spatelui ei.

Mâinile lui moi și puternice începură să se joace cu sânii ei fermi trasând cercuri mici în jurul sfârcurilor ei, făcând-o să tremure înnebunită de dorință.

Gina îl trase mai aproape de ea și se sărutară cu patimă. Pentru câteva momente, rămaseră parcă suspendați într-un ocean de beatitudine.

— Nu în locul acesta, spuse el ridicându-se repede, ca trezit din somn. În mod obișnuit, nu-mi calc cuvântul cu asemenea ușurință.

— Vezi, Jon? Nu pot să merg înapoi cu tine la cabană.

— Ești în siguranță cu mine. Și cred că ziua de astăzi ți-a demonstrat-o.

— Tu m-ai pus în această situație.

— Nu vei fugi la Bruce, zise el furios, luând rucsacul și aruncându-l pe umăr.

— De ce crezi că este alegerea ta?

— Deoarece eu am început asta și eu o voi termina.

— Iei decizii pentru trei persoane. N-ai niciun drept să faci asta. Jon, lasă-mă să plec. Pentru binele tuturor.

— Eu nu consider asta. Hai să mergem, avem mult de mers până acasă.

Jon începu să meargă repede printre copaci și cu toate că picioarele o dureau foarte tare, ea refuză să-l roage să meargă mai încet. Când se împiedică și căzu, bărbatul îi aruncă doar o privire peste umăr, dar nu se opri. Distanța dintre ei se mărea cu fiecare pas, încât la un moment dat Gina de-abia îl mai zărea. Într-un final, el făcu o pauză și o lăsă să-l prindă din urmă.

— Nu-mi amintesc să fi venit pe aici.

— Este mai greu, dar este mai scurt, spuse el morocănos.

— Pot să mă odihnesc câteva minute? întrebă ea sfioasă.

— Cum vrei, răspunse el așezându-se cu picioarele încrucișate pe un pat de mușchi. Începu să-și maseze apoi cu grijă glezna, în timp ce o privea pe Gina cum se prăbușește la pământ.

— Jon, mai sunt două săptămâni până când pleacă Bruce în croazieră. Cum crezi că vom putea locui atâta timp împreună?

— Termină, Gina, spuse el nervos, ridicându-se în picioare și pornind iar la drum.

Oh, Jon, gândi ea, nu vezi că nu mai vreau să stăm împreună deoarece încep să țin prea mult la tine? Acesta era adevărul, dar putea avea neplăceri mari dacă accepta așa ceva. Doar cu câteva zile înainte era pe cale să se mărite cu Bruce, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Acum, fratele lui geamăn îi stăruia în minte și în inimă mai mult decât și-ar fi dorit. Oare îl uitase pe Bruce așa repede? Care erau oare sentimentele ei pentru Jon?

Îl iubea.

Irațional și inconștient toate sentimentele ei se îndreptau acum spre Jonathan. Oare nu era totuși o atracție fizică datorată faptului că semăna atât de mult cu Bruce? Confuză, Gina nu mai știa ce să creadă. Jon niciodată nu-i va întoarce sentimentele. Ea fusese iubita fratelui său și Jon n-o va iubi niciodată, deoarece onoarea lui era mai presus de orice.

După o vreme, tânăra femeie era prea epuizată ca să mai poată măcar gândi. Devenise un robot, puneă un picior în fața altuia și atât. O creangă o lovi peste față și Gina țipă. Jon veni în fugă și o privi cum stătea confuză.

— Ești bine?

— N-am văzut creanga, spuse ea automat, ținând mâna pe rană.

— Te-ai rănit la obraz, spuse el văzând cum i se prelinge un firicel de sânge printre degete. Lasă-mă să văd.

Îi luă fața în mâini și-i cercetă rana.

— Este o zgârietură urâtă, dar nu prea adâncă. Stai să ți-o curăț. Scoase plosca din rucsac și udă un șervețel, apoi șterse obrazul tinerei cu mișcări energice.

— Îmi pare rău, spuse el când femeia tresări de durere. Dar trebuie să

fiu sigur că am curățat-o cum trebuie.

Stai puțin, cred că am și un pansament la mine, trebuie să-ți bandajez rana.

— Oricum, faci ceea ce dorești, spuse ea tristă, ascunzându-și adevăratele sentimente sub o mască de iritare.

— Nu.

Acest cuvânt sună dur între ei, ca între doi străini.

— Când ajungem la cabană, trebuie să vorbim, zise el evitându-i privirea.

— N-am nimic de spus.

Tresări când îi atinse obrazul să-i aplice un bandaj antiseptic.

— Ești pregătit pentru orice, nu-i așa?

— Nu. Nu sunt pregătit pentru tine.

Gina așteaptă să-i spună ce avea pe suflet.

— Gina, lucrurile au mers prea departe.

— Deci, singura soluție este să mă lași să plec.

— Nu, nu este! Nu înțelegi că Bruce nu te va face fericită?

— De ce nu m-ai lăsat pe mine să decid asta?

— Numai un prost s-ar arunca cu capul înainte fără să știe ce-l așteaptă.

— Nu sunt o proastă și nu mai vreau să vorbesc cu tine despre asta.

— Oricum eu sunt singurul care te poate duce înapoi.

— Oh, omul pădurii o să mă salveze.

— Nu-ți stă bine să fii sarcastică.

Ea se întoarse iritată și porni la drum.

Jon așteaptă câteva momente și o strigă.

— N-ai luat-o bine.

Întorcându-se, Gina văzu o urmă de amuzament pe fața lui.

— Atunci, dacă știi pe unde s-o iei, pornește la drum.

— Imediat. Vreau să lămurim ceva înainte să ne întoarcem la cabană.

Nu vreau să neg că te doresc foarte mult, spuse el încet, dar dacă aș profita de avantajul situației, mi-aș pierde respectul de sine. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa?

Nu, nu înțelegea. Nu voia să-și complice viața ori era prea mândru ca să

se încurce cu femeia fratelui său?

— Nu contează, spuse ea aproape șoptit.

— Ba contează.

O să mai stai mult timp cu mine și vreau să știi că vei fi în siguranță toată perioada înțelegerii.

— Nu avem nicio înțelegere, spuse ea nervoasă. Este spectacolul tău, atâta tot.

Singurul lucru cu care sunt de acord, este anularea acestei căsătorii. Nimic din tot ce se întâmplă nu este voința mea, și nu voi juca după regulile tale.

— N-ai nicio altă opțiune. Vreau doar ca lucrurile să decurgă mai ușor pentru tine.

Gina întoarse capul, lacrimi calde scăldându-i obraji. Cuvintele lui o răniseră mai tare decât creanga copacului. Oarenu înțelegea cât de mult îl iubea?

Nu știa, și ea nu-i va spune niciodată. Restul drumului până la cabană îl parcurseră în tăcere. Obrazul îi ardea și picioarele erau umflate și o dureau. La fiecare pas simțea junghiuri în tălpi, de-abia aștepta să ajungă acasă. Ce ironie, ajunsese să considere cabana casa ei.

CAPITOLUL 6

Furtuna plutea în aer. Nu trebuia să fii meteorolog ca să știi că va veni ploaia.

— Miroase a ploaie, spuse Gina întinzându-se leneș în sacul de dormit. Nu dorea să iasă de sub învelisul cald, să înceapă o nouă zi care nu-i va aduce nimic altceva decât frustrare.

— Mai mult decât atât, cred că va veni o furtună. Întoarce-te. Vreau să mă schimb.

Ea simți cum se înfurie: el luase pătura pe care o pusese astfel încât să aibă puțină intimitate. Leneșă, se întoarse greu cu fața spre perete; nu-l mai vedea pe Jon, dar îi auzea fiecare mișcare, știa când își trase blugii și cămăsa. Când se afla în încăpăre, parcă o umplea de viață.

— Dacă vrei să ieși pe afară ar fi bine s-o faci acum, până nu începe să plouă.

— Tu unde pleci?

— Mă duc să aduc niște provizii și lemne pentru foc, că nu se știe cât poate să țină furtuna.

— Aș vrea să-mi spăl niște rufe, pentru că nu mai am ce să îmbrac.

— O să-ți speli rufele mai târziu. Ploaia o să umple bazinul și n-o să mai trebuiască să aduci apă din râu.

Nu era nicio exagerare în cuvintele ei. Nu avea în bagaje decât haine ușoare pentru o lună de miere călduroasă și fără griji. Cele două perechi de blugi erau de acum murdare și nu mai avea de ales decât o pereche de pantaloni subțiri de culoare bej și o bluză de mătase maronie. Se uită în oglindă și descoperi că arăta mult mai bine decât dorea. Nu dorea să fie atractivă pentru un bărbat care o trata ca pe o piesă de mobilier. Când ajunseseră la cabană, seara trecută, Jon nu-i adresase niciun cuvânt, doar îi schimbaseră bandajul și se aruncă pe saltea, căzând imediat într-un somn adânc.

Ca să-și schimbe aspectul, deschise dulapul lui Jon și luă o cămașă veche care o puse pe deasupra.

— Ce combinație bizară, spuse el amuzat când intră în cabană cu un coș

de alimente în mână.

— Îmi pare rău dacă nu te-am întrebat înainte de a împrumuta cămașa de la tine.

— Poți să împrumuți orice dorești.

Sentimentul furtunii care se apropia cu repeziciune îi făcură să grăbească terminarea treburilor gospodărești. Gina îl ajută pe

Jon să care apă în cabană, umplând fiecare vas disponibil, apoi despachetă proviziile. Conserve de fasole, orez, cartofi, lapte, ouă și o rezervă importantă de hrană deshidratată. Iar pentru varietate mai erau nuci, alune, unt de cacao, fructe, ciocolată și dropsuri de lămâie. Când văzu atâtea provizii, Gina începu să se înfioare.

— De ce ai adus toate aceste alimente în cabană?

— Din două motive. Nu cred că vom părăsi cabana în următoarele zile.

— Și celălalt?

— Așa, nu vei mai fi tentată să mai faci incursiuni în pădure.

Îmbujorată, tânăra își reaminti cât de tare o dorea rana din obraz. Dar nu avea de-ajuns curaj să scoată bandajul și să evalueze cât de mult își stricase fața. Atingându-și ușor bandajul, îi atrase atenția lui Jon.

— Când terminăm cu astea, vreau să văd ce mai face rana.

— Pot să am grijă și singură de mine.

— Probabil, dar vreau să fiu sigur că nu ți s-a infectat rana.

Fără să țină cont de părerea ei, după ce terminară de aranjat proviziile, Jon insistă să se așeze pe un scaun și-i îndepărtă bandajul.

— Arată foarte bine.

Degetele lui îi atinseră obrazul cu delicatețe, mai mult decât era necesar pentru a-și face o părere despre starea răni.

— Știu că n-o să mă placi prea mult, dar o s-o curăț din nou rana și o voi bandaja la loc.

— S-a infectat? Întrebă ea panicată.

— Nu. Este doar o măsură de precauție.

El puse trusa de prim-ajutor pe masă și scoase din ea cele necesare.

— Mi-e teamă că o să te usture puțin, spuse el cu îngrijorare.

Puțin nu era cuvântul potrivit. Gina simți că-i ia foc obrazul, ca și când o

săgeată de foc ar fi trecut prin el. Primul reflex a fost să se retragă, dar bărbatul se apropie de ea presând-o cu corpul lui masiv. Spera ca tremurul corpului ei să fie atribuit durerii și nu adevăratului motiv: contactul cu trupul lui. Cum Dumnezeu credea că o să locuiască împreună în următoarea perioadă?

— Te doare? Întrebă el, pe ton îngrijorat.

— Puțin, spuse ea cu voce șoptită, nedorind să admită că o dureau foarte tare.

— Sunt sigur că orice durere o să ți se pară floare la ureche față de o cicatrice cu care să trăiești toată viața.

Deja era îngrijorată de această posibilitate, și ar fi dorit ca el să nu o menționeze.

— Lasă bandajul aici toată ziua și vom vedea mâine cum se prezintă.

El se retrase și tânăra femeie se simți foarte singură.

Întâi începu să tune, bubuind asurzitor deasupra munților, asemenea unor tunuri dintr-o bătălie a cărei comandant era Dumnezeu. Furtunile deasupra lacului Michigan puteau fi foarte violente și Gina se gândi că aceasta era una dintre cele mai teribile. În micuța cabană se simțea expusă unei forțe a naturii căreia nu i se putea împotrivi cu nimic și se gândi că ar fi vrut să fie surdă, ca să nu mai audă zgomotele înfiorătoare. Prin geam putea să vadă fulgerele care brăzdau cerul printre brazil înalți.

— O să plouă rău, auzi o voce în spatele ei.

— Fulgerele n-ar putea să lovească un copac? N-ar putea să declanșeze un incendiu? Întrebă ea, îngrijorată.

— Ar fi posibil, dar o să plouă atât de tare, încât incendiul ar fi stins imediat.

Până când se va opri furtuna, erau prinși în această cabană cu o singură cameră, încercând să se evite, gândi Gina, privind norii negri ce se lăsau deasupra munților. Cât timp vor putea să îndure să nu aibă niciun contact fizic?

Când începu să plouă, temperatura scăzu mult și vântul începu să sufle cu o putere atât de mare încât deschise micuțul geam al cabanei. Jon se

ridică repede și trase storul, astfel încât singura lumină din cameră rămase becul de putere mică ce o făcea pe tânăra femeie să simtă o atmosferă sufocantă și apăsătoare.

— Cred că e timpul să luăm micul dejun. Apa pentru ceai și ovăz este fierbinte.

— Orice este binevenit.

Servitul mesei devenise aproape o rutină pentru cei doi. După ce terminară de mâncat, spălară vasele, le șterseră, strânseră resturile și curățară tablia mesei.

Răpăitul ploii pe acoperiș era atât de asurzitor, încât descuraja orice încercare de conversație.

Gina căută prin cabană și găsi o carte pe care începu s-o citească.

— Îmi dai voie să-ți fac portretul?

— Poftim? auzise foarte bine, dar ideea n-o încânta deloc.

— Aș vrea să fac o schiță. Nu trebuie să faci nimic. Doar să citești în continuare.

Nu avea nicio scuză rezonabilă ca să nu fie de acord.

— Parcă desenai scene din natură.

— Desenez orice îmi captează atenția. Este doar un hobby.

— Ești destul de bun. Pictezi ceva după aceste schițe?

— N-am prea mult timp. Poate. Într-o zi. Aceste zile pe care le petrec aici sunt singura mea vacanță din acest an. Ai putea să te muți pe scaunul acesta? Aș avea o lumină mai bună.

Ea se mută și apoi se întoarse conștiincioasă la lectură. Povestea era despre un om de știință genial care se afla în pericol din cauza unei descoperiri pe care o făcuse.

— Îmi place cum îți cade părul în jurul obrazului. Arăți așa dulce.

Gina își dădu seama că vorbește artistul din el, nu bărbatul, dar și așa inima începu să-i bată mai repede.

Timpul trecea încet și cu toate că lectura o captiva, după o vreme simți că trupul îi înțepenise și fiecare mușchi era încordat.

— Am obosit, spuse ea în cele din urmă.

— Îmi pare rău. Eram așa de concentrat cu desenul, încât n-am realizat

cât de mult te-am ținut în această poziție. Mulțumesc că ai fost un model atât de răbdător.

— Ai terminat?

— Aproape, dar n-am să-ți arăt.

— Nu e corect, după ce am pozat atâta timp.

Stătu o clipă pe gânduri.

— Nu-ți va plăcea, spuse el închizând blocul de desen. Tu cu ce te ocupi? Îți place ceea ce faci? continuă, încercând să găsească un subiect de conversație.

— Destul de mult. Aș vrea să mă concentrez mai mult pe design, dar șeful meu mă ține ocupată cu alte treburile: am grijă de croitorese, mă ocup cu vânzările și încă o groază de alte lucruri. Dar este interesant, învăț tot timpul ceva nou.

— Dorești un ceai?

Nu prea ar fi dorit. Ceea ce dorea era să iasă din cabană și să se plimbe prin ploaie, dar n-avea nicio șansă ca vremea să devină mai prietenoasă.

În timp ce Jon era ocupat cu preparatul ceaiului, tânăra se strecură iute și deschise blocul de desen, trăgând cu ochiul la schiță.

— Cum ai îndrăznit așa ceva? întrebă ea, indignată.

El se întoarse repede și-i smulse blocul de desen din mână.

— Ți-am spus că nu vreau să-l vezi.

— Nu știam că desenezi pornografii.

— E cea mai copilărească remarcă pe care o puteai face. Ai studiat arta. Nu mi te imaginam atât de pudică în fața unui corp uman.

— Corpul meu! Eu eram îmbrăcată și tu m-ai desenat fără haine.

— Te-am desenat concentrată asupra lecturii, stând la masă cu bustul gol.

— Ceea ce nu era real.

— Nu trebuie să-ți mai văd sânii încă o dată ca să-mi amintesc cât de frumoși sunt, spuse el rupând schița în bucăți și aruncând-o în foc. Cred că a fost cel mai frumos lucru pe care l-am desenat vreodată, spuse Jon cu amărăciune privind cum hârtia se transformă în cenușă.

— N-o să mă mai desenezi niciodată.

— Dacă asta vrei.

Jon îmbracă singura haină de ploaie ce se afla în cabană și, înainte ca ea să protesteze, ieși afară. Furtuna îl aduse foarte repede înapoi, dar cele câteva minute petrecute singură în cabană i se părură Ginei foarte lungi. El avusese dreptate despre studiul nudurilor. Orice student la arte desena multe privind fiecare model ca un subiect, nu ca pe o persoană. Însă comentariul lui asupra sânilor ei o iritase cel mai tare.

După o cină tăcută el sugeră să joace gin rummy, și ea nu găsi niciun motiv să refuze.

— Îmi datorezi douăzeci de dolari și opt cenți, spuse bărbatul după multe jocuri pe care Gina le pierduse. Știi un joc la care să nu pierzi tot timpul?

— Nu, admise ea cu sinceritate.

Fiecare evita un subiect de discuție mai serios.

— Dacă ploaia nu se oprește curând, vom ajunge cu cabana până la poalele muntelui, spuse tânăra cu o ușoară ironie.

— Nu, suntem în siguranță aici. Cel mai mult mă îngrijorează drumul. Sunt câteva porțiuni care ar putea să alunece.

— Și atunci, cum vom pleca de aici?

— Dacă drumul devine impracticabil, o să plec pe jos să aduc un buldozer, sau așteptăm până se va usca foarte bine și o luăm prin pădure.

— Sper că exagerezi.

— Și eu sper.

Însă a doua zi dimineată ploaia cădea la fel de deprimant, oprindu-le orice tentativă de a ieși din cabană. Își spălară câteva lucruri, încălzind apă la sobă, apoi le întinseră pe o frânghie atârnată dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Lenjeria, bluzele, sosetele și blugii atârnați combinate cu mirosul de aer umed, dădeau cabanei un aer sărăcăcios.

După-amiază, Jon făcu singurul lucru care-i rămânea de făcut în acea atmosferă deprimantă: se culcă. Gina dori să-i urmeze exemplul, dar era prea neliniștită ca să poată adormi. Se plimbă puțin prin cabană, luă cartea începută, citi câteva rânduri, apoi o aruncă plictisită. Faptul de a-l privi pe Jon dormind era o tortură pentru tânăra femeie.

Când se trezi, o găsi ștergându-i noroiul de pe bocanci cu o bucată de hârtie.

— Nu trebuie să-mi ștergi ghetetele.

— Erau murdare, și oricum nu aveam altceva de făcut.

— Pot să fac asta și singur.

El se apropie și încercă să-i ia ghetetele din mâini, dar Gina se împotrivi cu ochii aruncând săgeți, le trase înapoi spre ea apoi le aruncă în celălalt colț al cabanei.

Câteva secunde mai târziu, amândoi râdeau în hohote de ridicolul situației.

— Cred că avem febra cabanei, spuse el încă râzând.

Doar ca să facă ceva, Gina se duse și pipăi hainele întinse prin încăpere.

— Încă sunt ude?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— Trebuie să văd cum stau cu bateria de la camionetă. Sper să nu ruginească. O să mă duc s-o pornesc puțin.

Ploaia cădea în picături mici și dese acum, și el ieși afară doar în cămașă. Într-un impuls nebunesc, Gina sări imediat în picioare și îmbracă haina de ploaie. Ca să pornească mașina, avea nevoie de cheie și cheia nu se mai afla în cabană, de asta era sigură.

Îl urmări de la distanță, ascunzându-se după trunchiurile copacilor. Cheia se afla sub roata din spate a camionetei, legată cu un portchei.

Alergă repede în casă, înainte ca bărbatul s-o observe. Dezbracă haina de ploaie și o șterse cu un prosop, apoi ascunse pantofii sub pat și se șterse bine pe față. Singurul lucru care ar fi putut s-o dea de gol era bandajul ud.

Îl smulse repede și-l aruncă în foc.

Când Jon intră în cabană, Gina își examina obrazul într-o oglindă de poșetă.

— Arată foarte bine, o asigură el, trecându-și un deget peste rană. Atât, un sigur deget, dar această atingere născu în ea dorințe nebănuite. Oglinda îi scăpă din mână dar bărbatul o prinse înainte de a cădea pe podea.

— Ai reflexe rapide, spuse ea, dorind să aibă un ton cât mai calm.

— Nu doream șapte ani de ghinion, șopti el, apropiindu-și buzele de urechea ei.

— Oh, obrazul încă mă doare, cred că trebuie bandajat din nou.

— O fac eu, spuse el repede rupând vraja.

Durerea nu era în obraz, ci undeva în adâncul sufletului ei. Închise ochii, imaginându-și cum ar fi să o atingă din nou.

Ce știa despre acest bărbat care-i bandaja obrazul? Era puternic, și credea că are un suflet bun, la fel ca fratele lui. Și ținea foarte mult la onoarea lui.

Doi bărbați, două greșeli, gândi tânăra, simțindu-se mizerabil.

Prima dată când îl privise pe Jon, credea că îl privește pe Bruce. Acum, când îl privea, îl uita pe Bruce. Gina avea o dilemă, oare substituise dragostea pentru Bruce fratelui său?

Tot ce știa, era că în acel moment Jon îi cucerise inima și mintea. Și asta nu era bine... Ridică ochii și-i întâlni privirea; dacă ar fi simțit orice urmă de respingere, inima ei s-ar fi rupt în mii de bucăți, dar Jon o privea cu căldură. O trase ușor spre el și o cuprinse cu brațele lui puternice, lipindu-și gura înfometată de buzele ei. Tânăra își vârî mâinile sub tricoul lui și-l trase mai aproape, simțindu-i pielea cum se înfioară sub atingerea degetelor ei și începe să tremure de dorință.

— Asta n-ar trebui să se întâmple, spuse el, dar brațele lui o strâneau la piept și gura aproape o rănea cu forța sărutului.

Apoi dispăru în noapte. Rece, goală, părăsită, Gina se ridică și închise ușa. Șocul era ca o moarte. Din rai în iad.

La început se îngrijoră, deoarece plecase doar în tricou, înserarea se apropia și ploaia rece cădea neîncetat. Mai târziu, uitând de cină, pe tânăra o cuprinse neliniștea. Trecură câteva ore și bărbatul nu se întorsese.

Ieși afară și scrută pădurea.

— Jon! Jon!

Strigătul ei ascuțit rămase însă fără răspuns. Singurul loc în care ar fi putut să se refugieze era camioneta.

Învîngându-și teama coborî repede scările și porni prin pădure. Pământul era alunecos și tânăra mergea cu greu, lovindu-se tot timpul la picioarele reci și ude.

Camioneta dispăruse. Prima ei reacție a fost să înghețe instantaneu de frică. Oare Jon o părăsise, singură, în mijlocul furtunii și pustietății? Apoi, lacrimi de furie începură să i se prelingă pe obraji.

Cu pași înceți și ochii încețoșați de lacrimi, se întoarse în cabană. Se șterse conștiincioasă, apoi își făcu o supă și încet-încet se calmă. Apoi, un nou sentiment își făcu loc în sufletul ei: îngrijorarea. Drumul era alunecos și Jon ar fi putut să facă un accident și ea era singura persoană din lume care știa unde se află. Jon putea să moară undeva, singur pe acest munte, și ea nu putea să-l ajute.

Primul impuls fu să iasă din nou afară, dar n-avea hainele necesare și noaptea era întunecoasă, fără nicio rază de lumină. Sentimente contradictorii o copleșeau. Nu putea să facă nimic pentru Jon. Se rătăcise ziua și nu putuse să fugă cât mai departe de acest loc, iar acum era noapte și ploia începuse din nou cu putere. Se gândi apoi că poate el se afla acum într-un bar, la poalele muntelui, ascultând muzică într-o încăpere încălzită.

De ce o părăsise în acest fel? Nu era vina ei dacă i se întâmplase ceva. Se întoarse în cabană și închise bine ușa, rugându-se să nu vină niciun urs în vizită. Se vârî în sacul de dormit și într-un târziu adormi.

Un zgomot îndepărtat o trezi. Îi luă câteva momente să-și dea seama că cineva bate cu putere în ușă.

— Lasă-mă să intru, spunea Jon, de partea cealaltă a ușii.

Se ridică leneș din pat și deschise cu mișcări domoale.

— Ai petrecut o noapte plăcută în oraș?

— Am petrecut o noapte îngrozitoare în camionetă, și sunt înghețat bocnă.

— Nu trebuie să te deranjezi să găsești minciuna potrivită.

— Gina, n-am niciun motiv să te mint, și tu ai început să te porți ca o soție cicălitoare.

— Sunt soția ta, dar n-a fost alegerea mea. Singurul lucru pe care ai

putea să-l faci după ce m-ai adus aici cu forța este să ai grijă să nu mă mănânce urșii.

— Nu văd niciun urs.

— Oh, ce drăguț! Oare cine mi-a turnat povești cu fiarele sălbatice?

— În cinci ani de când vin aici, n-am văzut niciun urs.

— Deci altă minciună.

— Nu, mi-am luat măsuri de precauție în cazul că ai dori să pleci singură, noaptea, pe munte.

— Dar asta nu ți se aplică și ție.

— Eu am plecat cu camioneta, chiar ai crezut că am plecat pe jos?

— Știam că ai luat mașina. Am ieșit și te-am căutat.

— Foarte bine. Dacă vrei să știi minut cu minut ce am făcut să știi că am coborât până la șosea ca să văd cum se prezintă drumul. Alunecă din cauza ploii, dar nu este nicio problemă majoră. Apoi m-am întors la cabană.

— Dar n-ai intrat?

— Nu, spuse el privind-o calm.

— Și m-ai lăsat să-mi fac griji că ai avut vreun accident. Mi te-am închipuit în mii de feluri.

— Ai fost îngrijorată din cauza mea?

— Eram îngrijorată că am rămas blocată aici fără niciun mijloc de transport, minți ea cu bravură.

— Dar asta însemna că erai liberă să pleci la Bruce.

— Da!

— Nu-mi pasă dacă ai strigat după mine toată noaptea, spuse el morocănos, dar nu-mi vorbi despre Bruce.

— Tu ai adus vorba de el.

Se pare că te frământă conștiința, deoarece i-ai furat nevasta fratelui tău. Nu-i așa?

— Nu ești nevasta fratelui meu. Ești a mea. Și vei sta cu mine până când Bruce va pleca pe mare și vei semna contractul. Deci, e timpul să începi să te porți ca o nevastă, spuse el apropiindu-se.

— Dacă mă atingi, o să regreti.

— Nu am această intenție. Pregătește-mi micul dejun până mă schimb.

Gina rămase confuză. Înțelese oare greșit vorbele lui?

— Niște clătite ar fi foarte bune.

Ca o nevastă conștiincioasă, Gina reuși până la urmă să prepare un mic dejun pe care Jon îl mănca repede, apoi se vârî în sacul de dormit.

Gina rămase din nou singură, în mijlocul încăperii. Începu să numere pe degete câte zile mai rămăseseră până la plecarea lui

Bruce pe mare. Acum știa unde ține Jon cheia de la mașină, o să aștepte până când drumul va fi practicabil, apoi o să fugă. Jonathan Bradford Keynon n-o va mai prinde, până nu va ajunge la Bruce. Asta era sigur.

CAPITOLUL 7

În loc să se oprească, ploaia continuă la fel de furioasă toată ziua, făcându-i prizonierii cabanei. Rufele se uscară, în cele din urmă, și Gina le strânse și le împături, așteptând momentul în care ar fi putut să se schimbe, dar nu atâta timp cât Jon se afla în cabană.

Fără nicio noimă, Gina începu să joace „ce s-ar fi întâmplat”.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Jon n-ar fi plecat ieri? Ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi deschis inima în fața lui și i-ar fi spus adevăratele ei sentimente? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi vorbit sincer despre ceea de se întâmplă între ei? Ultima întrebare o făcu să i se strângă inima. Simțea că îl iubește cu adevărat. Când îl iubea pe Bruce era veselă, incitată, stimulată, dar sentimentele pe care le avea pentru Jon o făceau să simtă numai durere. De ce putea dragostea să doară atât de tare?

Ca să nu mai aibă timp să gândească la asemenea lucruri începu să-și facă manichiura. Își deschise trusa pe masă și încercă să se concentreze.

- Ies pe afară, spuse bărbatul rupând tăcerea dintre ei.
- Încă plouă torențial.
- N-o să mă topească.

Ușa se închise în spatele lui, dar camera nu deveni mai prietenoasă, doar goală. Terminând de colorat unghiile, făcu câteva exerciții de gimnastică, după care se simți mult mai relaxată, dar și transpirată. Puse apă la încălzit și se frecă bine cu buretele, până când pielea ei deveni roșie. Îmbrăcând blugii proaspăt spălați și o bluză de bumbac, Gina se simți în stare să facă planuri pentru cină.

Prăjitura cu ciocolată se răcea pe masă și Jon tot nu se întorsese. De ce își făcea griji pentru un bărbat căruia nu-i păsa de ea? Se căsătorise cu ea printr-un truc și acum o ținea prizonieră fără voia ei.

Minciuni, gândi ea. Numai minciuni.

Bătăile din ușă o treziră din visare.

- De ce ai încuiat ușa? Nu e nimeni aici în afară de noi.
- Am făcut o baie.
- Vreau și eu, spuse Jon luând un prosop din cuier, cu care își șterse

părul și fața. În câteva zile a poluat cât pentru un an întreg.

— Ești ud tot, vrei să faci pneumonie?

— Și nu ți-ar plăcea să mă conduci la spital? spuse el zâmbind, dându-și jos tricoul, ceea ce o făcu să se înfurie.

— Probabil te crezi prea cu moț ca să se prindă boala de tine, spuse ea, folosind fără să-și dea seama vorbele bunicii ei, pe care le auzise de foarte multe ori când era mică.

— Mi-ai făcut o prăjitură?

— Aveam poftă de ceva dulce, spuse ea repede.

— Să nu mănânci prea mult, ai o talie foarte fină și n-aș vrea să ți-o strici.

— Nu e treaba ta.

— Îmi plăceai mai mult cum erai îmbrăcată dimineață. De ce te-ai schimbat?

— Blugii sunt mult mai practici în aceste circumstanțe.

— Și tu ești o persoană practică?

— Așa sper.

— Atunci, de ce ai vrut să te măriți cu un bărbat pe care abia îl cunoșteai?

— Am petrecut împreună cu Bruce destul de mult timp.

— O întreagă săptămână, spuse el ironic. Crezi că poți cunoaște o persoană atât de bine în atât de puțin timp încât să te căsătorești cu ea?

— Da, sunt sigură, spuse ea iritată, dar se gândea la Jon, nu la fratele său.

— Poate, dar nu poți să-mi spui că îi poți cunoaște și caracterul.

— Dumnezeu, îmbracă-te odată. Nu este mijlocul verii.

Din nou suna la fel ca vorbele bunicii Livingstone. Ce se întâmpla cu ea?

— De ce ai făcut cabana asta atât de mică? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Deoarece intenționez să stau singur.

— Atunci, de ce ai două paturi? Nimeni nu doarme în două paturi.

— Câteodată mă vizitează un prieten.

— Un prieten de care să te lovești tot timpul prin cabană, zise ea ironic.

— Un bărbat care vine la pescuit. Dacă ar fi venit o femeie, nu aveam nevoie de paturi separate.

În afară de mine, gândi Gina.

Jon se spală, îmbracă un tricou verde și pantaloni de culoare gri-metal, puse din nou salteaua pe jos, se vâri în sacul de dormit și adormi în câteva clipe.

Gina aruncă apa, șterse pe jos, spală vasele, apoi se pregăti de culcare.

Întinsă în pat, gândurile o copleșiră din nou, Jon îi ruinase planurile de căsătorie cu Bruce, dar acum știa că îi făcuse un favor, salvând-o de la o viață nefericită.

Nu mai erau multe zile până când Bruce va pleca pe mare și atunci o să plece de pe munte, dar acum nu voia să părăsească acest loc până nu-i va spune bărbatului ce sentimente avea pentru el.

Sunetul monoton al ploii ce cădea în continuare pe acoperiș o adormi pe femeie.

Soarele își trimitea razele blânde prin geamul minuscul al cabanei. Aerul miroasea a pământ ud și a răsină de pin. Gina ieși în fața ușii și respiră adânc. Își dorea o plimbare cât mai lungă prin pădure.

— Putem să mergem la o plimbare? spuse ea cu o voce entuziastă.

— Dar o să te uzi la picioare.

— Nu contează.

— Atunci, de ce nu? Cred că ar fi foarte bine pentru noi să părăsim cabana o vreme.

Merșeră împreună în cabană și începură să-și facă bagajele cu entuziasmul unor adolescenți care pleacă în vacanță.

— Sper că n-ai de gând să te plângi dacă drumul e greu? întrebă el zâmbind.

Întrebarea aceasta nu avea niciun răspuns. Tânăra femeie era pregătită să meargă cu el oriunde.

Începu să meargă în urma lui, refuzând orice ajutor ori de câte ori treceau peste un obstacol. Pământul era încă umed și alunecos, dar Gina învâță repede cum să păsească. Merșeră așa o lungă perioadă de timp.

- Este feeric, spuse Gina când făcură un popas într-o poieniță.
- Acum știi de ce evadez în acest loc ori de câte ori am ocazia?
- Da.

Nu era momentul pentru vorbe. Mâna lui se odihnea pe umărul ei într-un gest de camaraderie.

- Ce spui, crezi că e vremea să mâncăm ceva?
- Sunt lihnită.

Își lasară bagajele pe un loc cu iarbă și începură să despacheteze.

- Fără vin de data asta, protestă ea văzând sticla din mâna bărbatului.

El începu să-i explice cum se testează un vin bun, și ochii i se aprinseră când vorbi de viile familiei și vinul medaliat pe care-l producea.

- Mâine cred că o să avem și niște pește proaspăt. Voi merge la pescuit.

Mâine Gina nu auzi acest cuvânt. Astăzi era totul, mâine o să încerce să plece, cu toate că știa că își lasă inima în urmă.

Vinul era foarte bun. Brânza, măslinile, șunca, toate cereau să fie udate.

- Sper că nu va trebui să mă cari în spate, spuse tânăra chicotind ușor.
- Dacă am s-o fac este vina mea, eu am eliberat spiritele din tine.
- Spiritele? întrebă ea râzând.

- Cine erai înainte de a-l ameți pe fratele meu? Cenușăreasa sau Jill, urmându-l pe Jack pe deal.

— În niciun caz n-am fost Cenușăreasa. Îmi ador părinții, și n-am avut o mamă vitregă în viața mea, doar câteva răutăți de care am avut parte din partea fratelui meu mai mic.

- Și niciun Jack?
- Niciunul, spuse ea, puțin nervoasă.
- Niciunul în afară de Bruce.
- Aș vrea să nu-i mai menționezi numele tot timpul.
- El este mereu cu noi. Nu văd cum as putea să ignor asta.

Ce știa el? Cum putea să-i spună că dragostea pentru Bruce trecuse și acum el era principalul bărbat din viața ei.

- Povestește-mi despre tine, spuse ea repede, schimbând subiectul.

Rar mai găsești un celibatar de treizeci și doi de ani?

— Cred că n-am găsit femeia de care să mă îndrăgostesc nebunește.

Această remarcă îi trecu cu un cuțit prin inimă. Mai bine nu întreba nimic.

— Am fost logodit o dată, continuă el. Dar n-a mers. Tatăl meu s-a îmbolnăvit și eu nu aveam mult timp liber. M-a părăsit pentru fratele meu. Un lucru bun până la urmă, spuse Jon ironic.

— Cine era?

— Poftim?

— Femeia cu care trebuia să te căsătorești.

— Care nu s-a căsătorit cu mine. Este prima nevastă a fratelui meu. Acum, să nu crezi că a fost o chestie gen Heathcliff, spuse el repede. Dacă mă gândesc bine, Bruce chiar mi-a făcut un favor.

— Și acum îi faci și tu lui unul. Deci, îți place să pictezi, citești clasici, și ești fermier. Asta este tot ce trebuie să știu despre tine?

— Ți se pare puțin?

— Îmi este de-ajuns. Cred că este timpul să ne întoarcem, spuse tânăra frecându-și mâinile ca să le încălzească puțin.

— Dacă ți-e frig, de ce n-ai spus?

— Un bun cercetaș poate suporta mai mult decât atât, încercă ea o glumă.

— Nu ăsta e motivul pentru care m-am căsătorit cu tine.

— Poftim?

— Parcă aud gândurile din mintea ta: Aha, deci a vrut să-i plătească fratelui său cu aceeași monedă. Am dreptate?

— Greșești. N-am gândit nimic de genul acesta. Mă faci să mă simt ca o eroină dintr-o melodramă ieftină.

— Îmi pare bine, deoarece era cea mai prostească idee pe care ți-o puteai face. Ești aici pentru că fratele meu risipește banii familiei cu aceste căsătorii ridicole. Bruce este bogat și credul, și orice femeie isteasă pune ușor mâna pe el.

— Te asigur că eu nu l-aș fi costat nimic, spuse ea simțindu-se mizerabil din cauza vorbelor lui.

— Nu?

— Hai să mergem înapoi, insistă Gina, nemaisuportând conversația.

— Imediat. Întâi termină de mâncat.

— Am terminat.

— Eu nu. Încă nu știu nimic despre Gina Livingstone.

— Și de ce ar trebui să știi?

— Pentru că este nevasta mea.

— Doar pe hârtie.

— Se pare că tu nu vrei să semnezi contractul de anulare al căsătoriei.

— Așadar, despre asta e vorba. Un picnic sub cerul liber, confesiuni, apoi voi semna contractul.

— Tu nu te-ai confensat deloc.

— Poate sunt prea anostă ca să am un trecut.

— Nu ești deloc anostă.

— Ești gata, acum?

— Da, spuse el, ridicându-se și făcând câțiva pași.

— Nu sunt cu adevărat nevasta ta, știi prea bine, și nu înțeleg de ce trebuie să strâng și să șterg după tine.

— Asta e treabă de nevastă? întrebă el zâmbind ironic. Înseamnă că nu ești o fată de modă veche.

— În niciun caz. Nu intenționez să-l ridic în slăvi pe soțul meu.

— Te referi la mine?

— Mă refer la adevăratul meu soț, când voi avea unul.

— Și încă sperî că acela va fi Bruce?

Exasperată, ar fi dorit să arunce cu ceva în el. Întoarse capul și refuză să răspundă. Altitudinea, vinul, mersul pe jos, o obosiseră atât de tare încât singurul lucru pe care-l dorea era o baie și un pat.

— Putem pleca acum?

— Nu e nicio grabă. O să întind pătura ca să poți să te odihnești.

— Nu e necesar. Probabil mi se va înfunda nasul din cauza umezelii.

— Ar fi pentru prima oară în viața ta, pun pariu, spuse el zâmbind ironic. Era adevărat. Bunica avusese grijă să nu răcească niciodată.

Refuzând să stea pe pătură mai mult de câteva minute, începu să

coboare muntele în spatele lui Jon. Roși toată în momentul în care alunecă și căzu în noroi, murdărindu-și blugii și palmele. Jon o ajută să se curețe pe mâini și pe pantaloni. Atingerea mâinilor lui o făcu pe Gina să se simtă ca o adolescentă îndrăgostită în secret.

Stăteau în fața cabanei, Jon ținând-o cu o mână de umeri.

— Ești un bun camarad de camping, o complimentă el. Drumul a fost foarte greu și nu te-ai plâns niciodată.

— Mi-a plăcut.

— Și mie.

Zâmbetul lui era amețitor, și ea era prea slabă să-i dea mâna la o parte. Cu toate că îmbrățișarea lui era una frățească, se simțea în al nouălea cer.

— Îmi pare rău de pantalonii tăi, poți să-i speli diseară din nou.

Nu mai contează, gândi ea. Mâine, cu prima ocazie, va pleca. Poate când o să fie plecat la pescuit. Acum știa unde e cheia de la camionetă și de data aceasta nimic n-o s-o mai împiedice.

Își reținea cu greu lacrimile, n-ar fi vrut să-l părăsească. Jon, cum de nu vezi cât de mult te iubesc? De ce nu mă iubești și tu? gândi ea

— Sărman copil. Cred că nu astfel ți-ai imaginat luna ta de miere?

— Jon, lasă-mă să semnez contractul de anulare al căsătoriei acum.

— Dacă mă lași să-ți ofer o compensație.

— Te rog, lasă-mă să-l semnez așa cum doresc. N-am nevoie de nimic.

— Nu voi schimba documentul.

— Nu insista să mă răsplătești doar ca să te simți bine. Nu doresc banii tăi.

— Poți să-i dăruiești pentru o cauză bună.

Erau amândoi în cabană acum, și el se retrase privind-o lung.

— Te rog, suspină tânăra.

— Dacă nu ești de acord cu termenii, nu e nicio grabă să-l semnezi astăzi.

— Nu-mi voi schimba hotărârea.

— Spală-te și schimbă-ți hainele, apoi mai vorbim, spuse el lăsând-o singură.

Aruncă repede blugii pe podea și se șterse cu buretele; ar fi vrut să ardă toate hainele pe care le purtase sperând că așa o să uite tot ce i se întâmplase.

Când se întoarse, bărbatul scoase hârtiile și le întinse pe masă.

— Ți-am spus că nu e nicio grabă. De ce nu vrei să te mai gândești?

— Jon, nimic n-o să mă facă să mă răzgândesc. Tu m-ai păcălit și mi-ai furat libertatea, de ce nu mi-o pot recăpăta în condițiile mele?

— Nu obișnuiesc să închei afacerile așa.

— Nu este o afacere! Este viața mea.

— De aceea vreau să te recompensez. A fost o experiență traumatizantă pentru tine și meriți o recompensă.

— Nu vreau nimic, nu înțelegi?

— Nu acum, dar ești tânără. Gândește-te că poate o să ai nevoie de niște bani când te vei căsători sau când vei avea un copil.

Vorbele lui îi sfâșiară inima. Cum de era atât de orb? Ce simțea pentru el era ceva foarte special, nu avea niciun dubiu că Jon era singurul bărbat pe care-l iubea și pe care-l va iubi toată viața.

— De unde să știu că n-o să mă iubească doar pentru bani, nu pentru ceea ce sunt? spuse ea, jucând jocul lui pentru moment.

— Ar fi un prost dacă nu te-ar iubi pentru ceea ce ești.

Aceste cuvinte o făcură să-i tresară inima, erau mai mult decât o îmbrățișare și totuși anularea căsătoriei era cel mai bun lucru în acel moment, așa că încercă din nou.

— Lasă-mă să semnez fără partea cu banii, pledă ea din nou.

El clătină din cap.

— O să pun actele înapoi, poate te vei răzgândi iarna asta.

— Minți! Trebuie să ai grijă de afacerile familiei. Nu poți sta aici atâta timp.

— Vrei să pui pariu?

Gina ar fi dorit să spună da, dar era prea înspăimântată de reacția lui. Ar fi vrut să se fi întâlnit în alte condiții și în alt loc. Dacă ar accepta propunerea lui, ar fi devastată și s-ar simți umilită.

Jon strânse actele și se pregătea să le încuie la loc în cutia de metal.

— Dar suma? N-ai putea să micșorezi suma?

Râsul lui răsună în toată încăperea.

— Chiar nu vrei să mă scapi de banii aceștia? Am impresia că ți-ai ratat cariera. Ai fi fost o bună negociatoare.

— O să-mi dai mai puțin?

— Cât câștigi pe an?

Să-i spună așa ceva ar fi fost o greșeală din partea ei. Salariul ei era mult prea mic pentru a-l spune unui bărbat atât de bogat.

— Ești plătită foarte prost, sunt sigur. Am să-ți dau salariul tău pe cinci ani.

— Este foarte mult, protestă ea.

— Lasă-mă să te compensez adecvat.

— Banii nu sunt totul.

— Dar și când nu-i ai, este destul de dificil. Ai putea să-ți ajuți părinții, să aibă o bătrânețe fără griji.

— Nu vreau să faci un act de caritate cu mine. Tatăl meu este contabil la o firmă de transporturi, și mama mea predă lecții de pian. Și se descurcă foarte bine, n-au nevoie de mila nimănui.

— N-am vrut să te insult. Eu doresc să-ți ofer acești bani mai mult decât ți-i dorești tu. Este mai ușor pentru mine. Poate dacă aș fi știut...

— Ce să știi?

— Ce fel de persoană ești.

— Ce ar fi fost?

— N-aș fi făcut niciodată ceea ce am făcut. Ultima soție al lui Bruce era o dansatoare din Las Vegas, fără niciun talent în afară de a-și găsi bărbați care să-i plătească notele de plată. Credeam că și tu ești la fel. Dar acum știu că m-am înșelat.

— Te cred, spuse ea, forțându-se să-l privească în ochi.

— Lasă-mă să-ți ofer un dar. Te rog.

Semnarea actelor ar fi făcut multă lume fericită, dar pe Gina o arunca în cel mai negru coșmar. Dacă accepta se va urî toată viața, dar știa sigur că doar așa ar fi putut anula căsătoria cu un bărbat care nu o dorea. Nu voia ca Jon să mai aibă vreo putere asupra sa.

Cu mâna tremurândă, deschise capacul stiloului și-și puse semnătura pe cele trei copii ale documentului.

— Mulțumesc, spuse el politicos.

— Îmi dai și mie o copie?

— Bineînțeles. Poftim. Îți doresc... Nu mai termină ce voia să spună.

Gina îi smulsese hârtia din mână și o pusese deja în poșetă. Restul după-amiezii se evită ră unul pe altul și nu mai vorbiră deloc.

CAPITOLUL 8

Se trezi cu gândul că era ziua în care va pleca. Întreg trupul o dureau, părând că planul ei s-ar putea să nu poată fi dus la bun sfârșit. Încercă să se întindă, dar își simți picioarele ca de plumb.

— Bună dimineața. Vocea lui Jon se auzi încet din cealaltă parte a cabanei.

— 'Neața.

— Am pus niște briose în cuptor. Poți să ai grijă de ele cât mă duc eu să-mi fac baie de dimineață?

— Văd că ești o persoană foarte matinală, este cumva din cauza altitudinii sau a aerului? întrebă ea întinzându-se leneș.

— Ereditar, cred. Sper că n-o să adormi la loc și să lași briosele să se ardă?

— Nu. Mă ridic imediat.

Deschise încet sacul de dormit care se răsucise în jurul corpului ei în timpul somnului, apoi, cu mișcări nervoase, își dădu la o parte părul care-i acoperea fața.

El stătea în fața ușii, ținând un prosop în jurul gâtului.

— Cred că sunt gata în zece minute, spuse el cu o voce ciudată.

— Poftim? întrebă Gina, neliniștită de durerile pe care le simțea în tot corpul.

— Briosele. Ești sigură că te-ai trezit?

— Da. N-o să le las să ardă.

Un aer rece ca gheața intră pe ușă când aceasta se deschise, anunțându-i că nu mai era mult până la venirea iernii. Cum putea Jon să facă baie într-o apă aproape de temperatura înghețului? Gina începu să tremure doar gândindu-se la așa ceva.

Se ridică încet și începu să se îmbrace repede, cu gândul că bărbatul o să se întoarcă imediat. Scoase briosele din cuptor, puse masa, făcu suc de portocale proaspăt și puse ceaiul în căni, dar Jon tot nu venise. Nu se uitase la ceas, dar știa totuși că trecuse destul de mult timp de când acesta părăsise cabana.

Bău ceaiul, mănca o briosă, apoi se ridică și începu să se plimbe neliniștită prin cameră. De ce Dumnezeu nu intra în cabană? Sigur înghețase bocnă până acum. Oare baia în apa rece ca gheața un timp atât de îndelungat nu făcea rău chiar și unui bărbat tânăr? Dacă făcuse un atac de cord?

Inima ei începu să bată cu putere, într-un început de panică. Îmbracă repede o jachetă și ieși în fața ușii, scrutând pădurea.

Nimic. Se părea că dispăruse din nou. Cu inima strânsă, merse în spatele cabanei. Camioneta era acolo. Disperată, fugi repede în amonte. Nu-l zări în prima clipă, dar văzu hainele și prosopul puse pe mal. Bărbatul stătea pe un bolovan și apa rece a unei mici cascade îi bombarda trupul.

Sigur era nebun! Malul râului era îmbrăcat într-o pojghiță de gheață. Fără să se gândească la nimic, luă repede prosopul și hainele și coborî spre cascadă.

— Jonathan, ieși imediat afară din apă! strigă ea furioasă.

Oare o auzise? Nu era sigură. El ezită o clipă, apoi se ridică și veni spre ea. Îl șterse repede cu mișcări iuți, apoi îl ajută să se îmbrace. Cicatricea lungă ce-i brăzda întreg piciorul și cobora până la călcâi căpătase o culoare vineție.

Maxilarele îi tremurau atât de tare încât zgomotul dinților lui se auzea de la câțiva pași distanță.

Când ajunseră în cabană, îi trase un scaun în fața sobei, puse o pătură pe el și-i oferă o ceașcă cu cafea fierbinte.

— Ce Dumnezeu este în mintea ta? întrebă ea supărată.

— Am făcut o baie rece, spuse el încet. Nu te speria. Frigul nu mă deranjează deloc.

— Nu știam că în căldura Californiei poți să-ți dezvolti aptitudini de urs polar.

— Dragă, mă simt foarte bine, o asigură el, dar clănțănitul dinților spunea altceva.

Gina începu să caute ceva cu care ar putea să-l încălzească. Luă sacul ei de dormit și-l înveli grijulie.

— Ai stat prea mult, spuse ea încercând să-și ascundă îngrijorarea.

— Mi s-a părut o idee bună. Cred că eram prea amortit ca să-mi mai dau seama cât de rece era. A fost o prostie din partea mea.

— Te doare piciorul accidentat? Întrebă ea, căutând un motiv pentru timpul petrecut de el în cascadă.

— Depinde ce înțelegi prin accident, spuse el forțându-se să nu mai tremure. Bruce conducea prea repede, pe jumătate beat, nervos că îl rugam să încetinească. Am avut amândoi noroc, mai mult el decât eu.

— Cred că îl urăști pentru asta!

— Pentru un timp, în ultimul an de liceu, când n-am mai putut să joc fotbal. În vocea lui încă se simțea o mică părere de rău.

— Poți să-mi aduci niște sosete și lenjerie?

Ea găsi niște sosete de lână și în timp ce i le dădea, îl privi atent. Arăta foarte rău. Buzele aveau o culoare albăstrie și tremura din ce în ce mai tare. Ar fi dorit să țipe la el, să-i ceară socoteală pentru inconștiența de care dăduse dovadă.

— Ești încă înghețat, zise ea îngrijorată.

— Se pare că nu mă încălzesc deloc.

Ea îi atinse obrazul, și-l găsi rece și umed într-un fel nesănătos. Era periculos să rămână cu temperatura corpului scăzută atât de mult timp, dar cabana nu-i oferea prea multe opțiuni pentru a-l încălzi. O baie fierbinte ar fi fost perfectă, dar cel mai mare vas nu avea mai mult de două galoane, și tot ce ar fi putut face era o baie la picioare.

Încălzi apă în mai multe vase și umplu ligheanul. În ciuda protestelor lui, îi trase șosetele din picioare și i le introduse în apa fierbinte. Cu toate acestea, nu se vedea nicio schimbare în bine: fața lui avea încă o culoare gri, buzele vineții, și tremura din toate încheieturile.

— Treci în pat, îi ordonă ea.

— Dar este mai bine aici lângă foc, spuse el încercând din toate puterile să vorbească, în ciuda clănțănitului dinților.

— Nu, nu este.

Îl conduse ușor, ca pe o păpușă din paie, îl întinse în patul ei și-l înveli cu pătura și sacul de dormit. Cu mișcări nervoase, începu să se dezbrace, își scoase blugii, șosetele și tricoul și se strecură lângă el, în pat.

Inițial avu un șoc, pielea lui avea temperatura gheții și tânăra femeie începu să tremure necontrolat.

— Ești nebună, spuse el răgușit.

— Ai o hipotermie severă și trebuie să te încălzești neapărat.

— Știu că temperatura corpului meu este scăzută, dar oricum ești nebună.

Gina începu să-l maseze pe spate cu mâinile, încercând să nu se bucure prea mult de faptul că îl atinge și-l simțea gol lângă trupul ei.

— Stai, spuse el încet, întorcându-se cu fața. Nu te mai chinui așa. Lasă-mă doar să te strâng în brațe.

Își trecu brațele în jurul ei cuprinzându-i pieptul; cu capul lipit de umărul lui, Gina trăia o fericire nevisată. Încet, aproape imperceptibil, bărbatul începu să se încălzească. Pielea îi era încă rece, dar tremuratul încetase.

— Ar trebui să pleci acum, îi sopți el în păr.

— Încă ești înfrigurat.

— Mă simt mult mai bine.

Ridicându-se într-un cot, depuse un sărut moale pe gâtul tinerei și rămase cu buzele lipite de el să-i simtă bătăile inimii care începuse să-i bată cu putere.

— Te previn, spuse el serios. Nu cred că mai suport încă o baie rece.

— Să nu te prind că mai faci asemenea prostii, zise Gina trăgându-l ușor de o ureche.

Încet, cu mișcări domoale, el găsi copcile sutienului, pe care i-l scoase și-l aruncă în cameră. Coborî încet cu gura înfometată deasupra sânilor ei care fremătau de dorință. Asemenea unui orb care dorește să-și dezvăluie misterele unei persoane necunoscute, mâinile ei alunecau pe fiecare părticică a corpului bărbatului.

Sărutând-o, Jon îi demonstră cât de mult se încălzise. Buzele lui o ardeau ca un fier înrosit. Inima îi bătea, copleșind-o cu profunzimea sentimentelor ce le descoperea uimită, și totodată speriată... își arcui trupul devastată de dorințe, dorind să-l simtă ca și când s-ar contopi.

— Nu cred că e bine ce se întâmplă, sopți el, dar amândoi știau că nimic nu-i poate opri.

Zâmbetul lui cald o făcu să-și dea seama că bărbatul o dorea și avea nevoie de ea, se bucura de fiecare atingere a degetelor lui care îi transmiteau fiori până în adâncul sufletului.

Pasiunea îi ascuțea simțurile, învățând-o lucruri despre a căror existență nu avea știință; devastată de parfumul trupului lui, Ginei îi venea să-și plângă fericirea. Se împreună cu pasiune, dorindu-se mai mult și mai mult.

Podul fusese trecut, dar tânăra femeie n-avea niciun regret. Era încă cuibărită în brațele bărbatului pe care-l iubea, și pe care n-ar fi vrut să-l piardă niciodată.

Încă amețită de noile senzații care se abătuseră asupra ei, ridică ușor capul și-l privi. Nu s-ar putea plictisi niciodată cu acest bărbat. Un fior de gheață trecu prin sufletul ei. Pentru o clipă, chipul lui îi aminti de cel al lui Bruce, dar pentru nimic în lume nu-l va lăsa să-i umbrească fericirea. Îi luă fața în mâini și începu să-i exploreze cu buzele cercul fierbinte al gurii, apoi îl sărută adânc și pasional.

Jon murmură cuvinte pătimașe și trupurile lor se căutară din nou și se aruncară cu frenezie într-o mare de pasiune.

Gina deschise încet ochii. Lumina din interiorul cabanei o făcu să presupună că trecuse deja de prânz. Își aminti apoi că aceasta era ziua în care își propusese să plece și zâmbi. Nimic n-ar mai putea s-o îndepărteze de bărbatul iubit. Îngropându-și fața în căldura pieptului lui, începu să-l mângâie ușor, suspectându-l că se preface că doarme.

— Vrăjitoare mică! spuse el pedepsind-o cu un sărut.

— Doar cu cei care pretind că dorm, îl acuză ea zâmbind.

— Nu pretindeam, se apăra el în timp ce mâna lui îi urmărea conturul trupului.

— Pentru prima dată, murmură el, cred că fratele meu nu este prost deloc.

Tânăra avu un șoc. Pentru Jon, nu era decât femeia fratelui său și făcând dragoste cu ea se răzbuna pe el pentru tot ce-i făcuse: îi furase logodnica și-i desfigurase piciorul, astfel încât pierduse o bursă sportivă.

Cu mintea limpede, Gina putea să analizeze tot ce se întâmplase. În timp ce făceau dragoste, îi murmurase cuvinte aprinse: că e frumoasă, că o dorește, că o place, dar niciodată, absolut niciodată că o iubește.

Dezamăgită, se ridică iute din pat și se îmbracă grăbită.

— Nu crezi că e prea târziu să te rușinezi? Întrebă Jon chicotind vesel.

Îi cercetase fiecare centimetru din trup, și acum avea un mare avantaj asupra fratelui său. Cum putuse să fie atât de proastă, îndrăgostindu-se de un bărbat ale cărui motive de a o avea erau numai cele de răzbunare. Întâi Bruce, apoi Jon. Cum ar putea să scape de sentimentele pe care le nutrea pentru soțul ei închipuit?

Soțul ei! Oare ce făcuse? Își sacrificase mândria și semnase actele prin care primea banii lui. Dacă Jon spunea cuiva că mariajul lor se consumase, actele pe care le semnase nu mai erau valabile. Atunci, ar trebui să-și caute un avocat și să înceapă un proces lung și costisitor. Cumva, nu știa cum, trebuia să-l convingă s-o lase să plece fără nicio complicație. Oare o să o creadă că singura ei dorință era să-și bandajeze rănilor inimii și nimic altceva?

— Gina?

De ce suna vocea lui atât de dulce, de fericită? Bineînțeles, era mându de ceea ce făcuse. Îl uitase complet pe Bruce când stătuse cuibărită în brațele lui. Acum putea să-o lase să plece, relația ei cu Bruce fusese compromisă pentru totdeauna și el știa asta.

— Vino aici, o chemă el încet.

— Nu ți-e foame? Întrebă ea, sperând ca vocea să-i sune cât mai natural.

— Ba da, dar nu e nicio grabă. Vreau să mai stai lângă mine câteva minute.

Nu trebuia să-l supere cu nimic, acum deținea o armă foarte puternică împotriva ei: anularea actelor. Dacă ar fi aflat că îi părea rău pentru ceea ce se întâmplase, ar putea să se răzbune pe ea.

— Poftim, spuse ea întinzându-i un pulover. Nu vreau să îngheți din nou.

— O fac, dacă îmi promiți că mă încălzești din nou. Vino aici.

Așteptă să se îmbrace, apoi cedă insistențelor lui. Încercă să lase puțin

spațiu între ei, dar el o cuprinse în brațe și o trase la piept.

— Nu vreau să-ți pară rău pentru ce s-a întâmplat, spuse el aproape solemn.

— Nu, este în regulă.

— Nu prea a sunat ca fiind în regulă. Ceva nu e în regulă.

— Nu, doar nu mă așteptam să se întâmple.

— Gina, nici eu n-am vrut. Am încercat din toate puterile să fiu indiferent, dar erai atât de caldă, de senzuală, încât nu m-am mai putut abține.

— E vina mea.

— Nu e nimeni de vină, zise el repede. A fost minunat, nu voi uita niciodată.

Bineînțeles, deoarece ai avut șansa să te răzbuni pe Bruce, gândi ea.

— Uită-te la mine, spuse el prinzându-i bărbia. Dacă am făcut ceva care să te rănească, n-o să mi-o pot ierta niciodată.

Amintindu-și insistențele lui în privința banilor, Gina se mobiliză și afișă un zâmbet aproape natural.

— Nu e nimic de iertat. Am douăzeci și patru de ani. Era timpul să devin femeie.

— Ești o femeie foarte încântătoare, spuse el sărutându-i ușor obrazul.

Atingând-o ușor cu degetele, Jon zâmbi trist.

— Am puțină barbă. Sper că nu te-am deranjat la rană?

— Nu, e aproape trecută și barba ta este încă moale.

— Facem un târg? Tu prepari un prânz, sau o cină, sau orice masă dorești, și eu scap de barbă.

— Oh, nu, spuse ea repede. Nu te bărbieri pentru mine. Îmi plac bărbosii.

În primul rând, ar fi dorit să nu se radă deoarece așa arăta diferit de fratele lui. Celălalt motiv era că poate o făcea deoarece se pregătea să facă din nou dragoste?

Pregăti o cină compusă din supă de fasole la conservă, spanac și omletă, iar la desert câteva mere. Amândoi erau lihnii, așa că inseră farfuriile. Jon ieși pentru câteva momente să mai aducă lemne de foc, iar

când se întoarse ea era deja în sacul de dormit, cu fermoarul tras.

— De ce nu vrei să împărțim din nou sacul de dormit? îi sugerează el vesel.

— Sunt foarte obosită, răspunde tânăra, încercând să aibă o voce cât mai somnoroasă.

— Bineînțeles, scumpete.

Se apleacă și o sărută pe ureche, apoi îi caută gura și-i dădu un sărut lung.

— Noapte bună, înțepas, îi șopti el la ureche.

Ea puse mâna pe obraz încercând să rețină sărutul lui cât mai mult timp. Asta era ultima noapte pe care și-o petrecea în cabană, nimeni și nimic n-o va mai putea împiedica să plece.

CAPITOLUL 9

Cum de dormea atât de profund și atât de târziu? Stând nemișcată în sacul de dormit și ascultând respirația profundă a bărbatului iubit, Gina se simțea prinsă într-o capcană. Jon ridicase un zid de netrecut spre libertatea ei. Orice mișcare l-ar fi trezit, și tânăra nu știa care vor fi intențiile lui.

Inima i se opri pentru o clipă când bărbatul se întoarse cu fața spre ea. Atât de aproape, încât îi simțea răsuflarea caldă mângâindu-i urechea.

Întoarse încet capul și-l privi în timp ce deschidea ochii.

— Te-ai trezit de mult?

— Nu, acum câteva secunde, minți ea, nedorind ca el să știe că nu mai putea să doarmă de câteva ore și în tot acest timp nu se gândise decât la el.

— Arăți ca și când te-ai fi trezit de mult.

N-avea niciun răspuns la întrebare și nu mai voia să se înfunde în minciuni. Sărutul veni pe neașteptate și Gina începu să tremure, iar bărbatul înțelese greșit acest gest și o cuprinse în brațe strângând-o la piept.

— Diminețile devin din ce în ce mai răcoroase.

— Promite-mi că nu mai faci baie în râu, spuse ea repede.

— Ai cuvântul meu. O strânse posesiv și o sărută pe ureche. Nu mai am de ce.

Aluzia lui o făcu să intre în panică, își dorea ceva ce ea nu mai putea să-i dea. Realizase că nu era altceva decât un pion în jocul răzbunării lui contra lui Bruce, și ce se întâmplase cu o zi înainte nu se va mai întâmpla niciodată.

De ce oare nu-l întâlnise prima dată pe Jon? Avea toate calitățile bărbatului ideal.

— De ce nu faci focul în sobă? întrebă ea, încercând să scape din îmbrățișarea lui.

— Am în cap altă metodă pentru a ne încălzi.

— Te rog, Jon.

El o îndepărtă încet și-i studie fața cu o privire intensă.

— Încerci cumva să scapi de mine?

Mâna lui prinse fermoarul sacului de dormit și-l deschise, apoi își strecură mâna sub tricoul tinerei și începu să-i mângâie sânii.

— Oh, Jon, nu, spuse ea cu lacrimi în glas.

— Te simți bine?

— Da, vreau doar să mă ridic din pat.

El nu comentă nimic și se dădu la o parte, lăsând-o să coboare din pat.

Gina își puse repede niște haine pe ea și ieși din cabană.

Vântul o lovi cu putere, intrându-i prin jachetă, dar asta n-o împiedică să rămână în natură mai mult decât era necesar, plimbându-se prin pădure. Primul ei instinct, acum că știa unde ține Jon cheia, fusese acela de a fugi la camionetă și de a pleca, însă nu voia să aibă nicio problemă. Jon va pleca sigur la pescuit și atunci o să poată pleca liniștită. Avea nevoie de fise pentru telefon și banii se găseau în poșeta aflată în cabană.

— Micul dejun este gata, spuse el vesel. Pentru o fată înghețată. Ai stat foarte mult afară.

— Femeie.

— Poftim?

Ieri mi-ai spus că sunt femeie, nu fată.

— Bineînțeles, chicoti el. O femeie împlinită.

El se întrecuse pregătind cel mai savuros mic dejun de când se aflau în cabană: omletă cu roșii, ceapă și cașcaval.

Își petrecură dimineața făcând împreună diferite treburi casnice, Jon stând tot timpul aproape de ea. Încă iubindu-l din tot sufletul, pentru câteva momente se simți tentată să nu plece până când n-ar fi lăsat-o. Dar mândria îi spunea s-o facă cât mai repede posibil. Știa că o să sufere, dar fiecare clipă petrecută cu el îi adâncea rana deschisă din inimă.

— Ești plecată departe, comentă el în timp ce strângea sacul de dormit.

— Mă gândeam, spuse ea visătoare.

— Aș vrea să știu la ce anume.

— Nimic interesant.

— Totuși, aș vrea să știu.

Începu să se bâlbâie și spuse primul gând ce-i veni în minte.

— Cred că părinții mei se întreabă unde am dispărut atât de mult timp.

— Vrei să-mi spui că stând aici cu mine, departe de civilizație, îți faci griji în privința părinților tăi? Nu mai ești un copil, Gina.

— Atunci, nu te mai îngrijora pentru mine.

— Nu o fac. Aș dori numai să fii aici lângă mine, nu la sute de kilometri depărtare.

— Știi bine că stau aici împotriva voinței mele.

— Ai tot dreptul să fii supărată pe mine, spuse el iritat, dar credeam că lucrurile s-au schimbat între noi, după ziua de ieri.

— Nimic nu s-a schimbat.

— Ba da.

O luă în brațe, strângând-o la pieptul lui atât de tare, încât aproape își pierdu respirația. O sărută cu atâta pasiune, încât tânăra femeie uită de toate. Îi prinse chipul în mâini și se lăsă furată de vraja iubirii.

Bărbatul îi deschise bluza cu delicatețe și o mângâie încet, încercând să descopere tot ce nu era descoperit. Tremurând de dorință Gina se bucura de fiecare atingere și de fiecare sărutare.

— Spune-mi că Bruce nu te-a avut niciodată în felul acesta, îi șopti el cu respirația întretăiată.

Efectul cuvintelor lui fu mai mare decât cel a unei băi în apa rece din râu.

— Despre asta era vorba? spuse ea împingându-l cu putere, cu ochii în lacrimi. Nu mă mai înnebuni cu Bruce!

— Crezi că nu-mi pasă dacă te țin în brațe și tu te gândești la Bruce? Crezi că nu știu că atunci când mă privești vezi de fapt chipul fratelui meu? Ce este atât de greșit în a vrea să mă dorești pe mine, nu pe el?

— Mai contează? Tot ce ai vrut a fost să te răzbuni pe Bruce. Nu te-ai gândit niciodată că îmi ruinezi viața.

— Răzbunare? Despre ce vorbești, femeie?

— Măcar nu te mai prefac! strigă ea, în culmea iritării. Tot ce ai făcut a fost pentru a-i plăti lui Bruce cu aceeași monedă.

— Asta crezi tu? Că m-am căsătorit cu tine doar pentru a mă răzbuna pe

fratele meu?

— El a cauzat accidentul care te-a făcut să te lași de fotbal, apoi tot el s-a căsătorit cu logodnica ta.

— Și tu crezi că pe mine mă mai deranjau aceste lucruri petrecute cu ani buni în urmă? Tu crezi vreun cuvânt din ceea ce spui?

Începu să tremure, fața îi deveni roșie ca focul și ochii îi aruncau scânteii de furie.

— Răspunde-mi! strigă el furios. Dacă tu crezi asemenea lucru despre mine, atunci de ce ai făcut dragoste cu mine?

N-avea cum să-i răspundă la această întrebare. Așa că începu să se retragă pas cu pas din calea lui, se așeză pe pat și-și ascunse fața în mâini.

— Ești orb, sopți ea în cele din urmă.

— Da, sunt orb. Și prost, credeam că ești o ființă inocentă odată ce nu mai făcuse-și dragoste cu niciun bărbat. Dar m-am înșelat, tot ce ai dorit a fost să se consume căsătoria noastră.

— Cum poți să spui așa ceva? spuse ea printre suspine.

— Pot. Acum câteva minute credeam că a fost ceva minunat, credeam că ieri mi-ai oferit un dar special.

— Și tu trebuia să-mi aduci aminte de Bruce?

— Pentru că va fi mereu în inima ta.

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi lăsat să plec. N-a fost de ajuns că mi-ai ruinat nunta cu Bruce? De ce a trebuit să mă aduci aici și să mă ții prizonieră?

— Nu-mi dai niciun motiv să te compătimesc. Știu că nicio femeie care a fost cu Bruce n-a refuzat niciodată banii lui, dar nu credeam că îi vei sări la gât.

— Ce vrei să spui? Mâinile ei tremurau de furie și le puse la spate astfel încât Jon să nu le vadă.

— Nu te preface!

El deschise cutia de metal de unde scoase cele două copii ale contractului de anulare a căsătoriei.

— Poftim, cele două seturi de acte.

Rupse hârtiile în bucățele pe care le aruncă în aer asemenea unor confeti, acelea care lipsiseră de la nunta lor.

— Mai am copia mea, spuse ea sfidătoare.

Din doi pași, era lângă posetă. O răsturnă, și toate lucrurile ei se împrăștiară pe podea. Printre ruj, oglindă, pieptene găsi copia pe care i-o dăduse. O luă și o aruncă în foc.

— Poftim! Ai câștigat, Gina. Actele sunt nule și căsătoria este încă în vigoare. Acum îți poți angaja un avocat și poți câștiga mulți bani.

— Nu asta vreau!

Plângând în hohote, se ridică și fugi din cabană. Prea agitată, nu simți frigul pătrunzător care o pătrunse. Alunecă și căzu, dar gândul ei era numai la cheia camionetei. Căută disperată sub roată și când simți răceala metalului în mână, răsuflă ușurată.

— Deci, știai unde e cheia!

Cuvintele lui o înghețară mai tare ca vântul pătrunzător.

— Puteai să pleci, dar nu astea erau planurile tale, nu? Trebuia să te asiguri că nu vei pleca de aici virgină, astfel încât să pot anula căsătoria noastră fără nicio piedică.

— Greșești atât de tare! Își strigă ea disperarea.

— Atunci, de ce ești încă aici?

Prea amețită de durere ca să judece bine, Gina nu știa ce să-i răspundă. Nu-i putea spune adevărul: că în prostia ei nemărginită, se îndrăgostise nebunește de el.

— Am vrut să plec. În ziua când ai făcut baie în cascadă. Până atunci, nu avusesem nicio șansă. A plouat foarte mult și drumul era foarte alunecos.

— Poți să pleci, zise el foarte calm. Vino în cabană și strânge-ți lucrurile. Nu vreau să mai rămână aici nici măcar o agrafă ce mi-ar putea aminti de șederea ta aici.

— Nu folosesc agrafe, spuse ea stupid, încercând să caute un motiv să scape de acuzațiile ce i se aduceau.

Acum era sigură, faptul că făcuse dragoste cu logodnica fratelui său era încununarea răzbunării lui. Altfel nu i-ar fi dat drumul să plece.

— Cred că îl urăști foarte mult pe fratele tău, spuse ea în timp ce

mergea în spatele lui spre cabană.

— Crezi ce vrei, dar asta nu te salvează de consecințe. Mă voi lupta cu tine în tribunal cu toate forțele.

Ajunși în cabană el, îi trânti valizele pe pat și începu să-i arunce toate lucrurile pe care le găsea, în devălmășie.

— Îmi împachetez singură lucrurile! strigă ea furioasă.

— Nu, vreau să pleci imediat. Nu vreau să te mai văd și nu vreau să vorbim acum de termenii divorțului. Te vei întâlni cu avocatul meu imediat ce voi vorbi cu el.

Auzind aceste cuvinte, Gina căzu în disperare, între ei nu mai putea fi vorba de o reconciliere.

— Tu ai aranjat această căsătorie, tu să ai grijă și de divorț. Și chiar dacă mă crezi sau nu, nu voi accepta niciun peni din banii tăi murdari. Spune ce vrei și crezi ce vrei, dar nu vreau să te mai văd niciodată.

— Știi că ești în siguranță dacă îmi spui vorbe frumoase, dar mai știu că avocații californieni sunt maeștri în a stoarce și ultimul ban de la un nenorocit care se încurcă cu astfel de femei.

— Adu-ți aminte. Tu m-ai păcălit să mă căsătoresc cu tine, spuse ea furioasă.

— Bineînțeles, îmi aduc aminte. Singura mea satisfacție este că nu te-am lăsat să te distrezi cu Bruce. Nu te îngrijora, Gina. Vei fi mai bogată decât îți închipui. O să vezi că am să mă ocup personal de asta.

Resemnarea din vocea lui îi frânse inima. Îl privi cum închide cele două valize și apoi iese din cabană. Merse în spatele lui la fel ca într-un cortegiu mortuar. Își îngropa iubirea în sălbăticia pădurii.

După ce trânti valizele în camionetă se apropie de ea și-i strecură o bucată de hârtie în mână.

— Vei dori să-l suni pe Bruce, spuse el forțându-se să fie calm. Ți-am scris aici numerele de la fermă, și de la hotelul unde stă de obicei în Las Vegas.

Gina puse hârtia în buzunar fără să se uite la ea.

— N-ai cum să te rătăcești, continuă Jon. Urmezi drumul până ajungi la un magazin și o stație de benzină. Acolo există un telefon și te vor

îndruma cum să ajungi la cel mai apropiat oraș. Ai de mers cam trei - patru ore până acolo.

Gina tăcea, abătută. Era prea târziu să-i poată mulțumi pentru faptul că o lăsa să plece.

— Nu cred că o să mai vrei ceva de la mine, dar ți-am dat și numele avocatului meu, Steve Garcia. Dacă vrei, te rog să-l suni și să-i spui să vină să mă ia de aici, îți rămân dator.

— O să-l sun imediat.

Nu voia să se răzbune pe el. L-ar fi putut lăsa să meargă pe jos până la cea mai apropiată localitate, dar nu era necesar. Odată ce va găsi o stație de autobuz, îi va trimite mașina înapoi. Însă nu avea niciun sens să-i spună toate acestea.

Cu cheia în mână, Gina nu știa cum să se despartă de bărbatul pe care încă îl iubea mai mult decât orice.

— Ia și banii aceștia. Îți vor trebui pentru a ajunge acasă, spuse el îndesându-i în palmă câteva bancnote.

— N-am nevoie de banii tăi.

— I-ai oricum. Cu ce crezi că vei putea să cumperi benzină și mâncare?

— De unde știi că n-am proprii mei bani?

— N-ai de-ajuns pentru a-ți plăti biletul până la Chicago.

— M-ai controlat în poșetă!

— Da, aprobă și nu se simțea niciun fel de părere de rău în glasul lui.

— Ești cel mai nesuferit om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Spune-mi cum îți convine ție.

Furioasă aruncă banii pe care îi ținea în mână cât mai departe posibil.

— Cum naiba crezi că vei ajunge acasă fără bani?

— Nu te interesează pe tine.

— Te anunț să nu depinzi de Bruce. S-ar putea să fie ocupat și să nu poată veni după tine.

— Ce lovitură de teatru! I-ai furat soția fratelui tău, m-ai adus aici ținându-mă prizonieră și crezi că după o săptămână m-a și uitat? N-ai nicio limită nu-i așa?

Deschise ușa camionetei și vru să se urce, dar o mână puternică o trase

înapoi.

— Lasă-mă să plec!

— Nu înainte de a aduna toți banii și a-i pune în poșetă.

— Sunt banii tăi. Ridică-i tu, dacă îi vrei.

— N-am să te las să pleci fără ei.

— Dacă nu, ce se întâmplă? Voi suferi consecințele?

Jon merse calm, strânse banii, apoi îi aruncă în mașină.

— Poți să faci marele gest de a mi-i arunca în față cu prima ocazie.

Acum, fii înțeleaptă și folosește-i pentru ce ai nevoie.

— Bine, acum am să plec, spuse tânăra înghițindu-și cu greu lacrimile.

— Să conduci cu grijă în vale, o avertiză el. Să nu mergi cu viteză mare și să ai grijă că drumul nu este foarte bine uscat și ai putea aluneca.

— Stop. Vorbești ca mama.

Jon o trase repede la piept și-i sărută părul.

— Ai grijă, șopti el, apoi se întoarse cu spatele.

Grijă, atenție, precauție, cele trei mari cuvinte care îi vor face regulile în viață de acum înainte.

Imediat ce cabana dispăru din raza ei vizuală, Gina opri mașina și plânse cu lacrimi amare. Grijă, atenție, precauție. De acum înainte nu va mai suferi, nu se va mai îndrăgosti. Își șterse ochii și porni pe un drum fără întoarcere.

CAPITOLUL 10

Stația de benzină și magazinul apărură în calea ei mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Oare Jon exagerase cu izolarea cabanei, pentru a o descuraja să plece? Dacă era așa, mai adăuga un lucru pe care n-o să i-l ierte.

Tabla de pe magazin atârna dezolant și lângă cele două pompe antice de benzină era un afiș mâncat de vreme: AUTOSERVIRE.

Indicatorul arăta că avea încă destulă benzină în rezervor, dar pentru a fi împăcată, Gina dorea să-l umple. Deoarece niciodată nu avusese o mașină personală, a face plinul unei camionete era pentru ea un mister. Bâjbâi după mânerul care deschidea rezervorul, vârî ciocul pompei cu grijă și se chinui să aibă grijă ca nu cumva să dea pe afară combustibilul. Această treabă îi luă foarte mult timp, însă nimic nu o grăbea. Era încă dimineață dar, ca să fie onestă cu ea, acest loc nu era prea îmbietor și n-avea de ce să rămână prea mult timp în preajmă.

O femeie stearsă, cu un păr lung, nepieptănat, apăru după teigheaua magazinului, îi luă banii pentru combustibil și-i schimbă zece dolari în fise pentru telefon. Acesta se afla exact lângă teighea și văzând privirea curioasă a femeii, Gina se răzgândi. Va telefona din cel mai apropiat oraș.

Cu indicațiile de rigoare, nu avea decât să urmeze singurul drum care trecea pe acolo, tânăra se așeză confortabil în camionetă și porni din nou la drum, gândindu-se pe cine să sune prima dată și ce să spună. Bruce era prima prioritate, dar și părinții ei erau importanți. În ciuda telegramei pe care le-o trimisese Jon, poate tocmai datorită ei, era sigură că aceștia erau foarte îngrijorați de soarta ei.

Orăselul în care ajunse nu era cu nimic mai impresionant decât magazinul de unde plecase cu puțină vreme înainte. O micuță comunitate trăia în cele câteva case însirate de-a lungul drumului, primul asfaltat de când plecase de la cabană.

În mijlocul orașului se găsea o clădire galbenă pe care scria cu litere albastre: MOTEL. Tânărul cu fața marcată de acneie din spatele ghiseului nu puse nicio întrebare, doar îi înmână o cheie:

— Aveți camera numărul trei. Are cea mai bună privelistă.

Interiorul camerei nu era departe de cel al cabanei lui Jon, singura diferență fiind un telefon mare, negru, ce trona pe o măsuță, care era tot ce-și dorea. Ridică repede receptorul și formă numărul casei părinților ei. Vorbi cu amândoi, asigurându-i că se simțea bine.

— Lucrurile n-au mers așa cum mi-am dorit, spuse ea, nedorind să-și supere mama.

— Acum o să vii acasă, draga mea?

— Nu încă, mai stau puțin.

Gina nu știa de ce rostise aceste cuvinte. Avea nevoie de câteva zile în care să se liniștească și să-și pună viața în ordine. Oricum, nu era sigură că se va mai întoarce în Illinois.

— Ce s-a întâmplat cu grijă, atenție și precauție? se întrebă ea după ce termină de vorbit cu părinții.

Trebuia să se decidă ce să facă: să se întoarcă la slujba ei mărunță, dar sigură, ori să plece într-un loc nou, unde să înceapă o nouă viață?

Foarte nervoasă, ridică din nou receptorul și formă numărul hotelului din Las Vegas pe care i-l scrisese Jon pe bucățița de hârtie. Cum o să-i explice de ce-l părăsise înainte de nuntă? Cum o să poată să-i spună că de fapt se căsătorise cu fratele lui? Cât de tare o să se înfurie Bruce pe fratele său?

Sau poate ar trebui să conducă mașina până în Las Vegas și acolo să-i explice ce se întâmplase, apoi să-l roage să-și recupereze fratele de pe munte?

Puse receptorul înapoi în furcă, luă un calmant și încercă să se relaxeze.

Angajatul hotelului îi confirmă imediat că Bruce Kenyon era oaspetele lor și-i dădu legătura în camera acestuia. Telefonul sună de șase ori până când o voce somnoroasă răspunse.

— Bruce?

— Mda.

— Aici este Gina.

O lungă tăcere o făcu să se întrebe dacă încerca să se trezească sau refuza să vorbească cu ea.

— Nu mă așteptam să te mai aud.

— Vreau să-ți explic ce s-a întâmplat.
— Te-ai răzgândit. Am înțeles imediat.
— Nu, nu este adevărat. Am primit o telegramă de la tine în care mă chemai cu o zi mai devreme.

— Ce naiba spui acolo? strigă el.
— Ascultă-mă, Bruce. Am luat imediat avionul și am crezut că m-am întâlnit cu tine.

— Vorbești fără sens.
— M-am întâlnit cu Jon. Fratele tău.
— Știu că Jon este fratele meu, dar nu înțeleg de ce te-ai întâlnit cu el.
— Bruce, am crezut că Jon ești tu. M-am căsătorit cu el.

Tăcerea care se lăsase acum fu mai lungă decât prima, așa că tânăra se forță să vorbească în continuare.

— Jon s-a căsătorit cu mine, pretinzând că ești tu, astfel încât să nu te recăsătorești și în urma unui eventual divorț să nu pierzi din nou o bună parte din averea familiei.

— În mometul de față ești căsătorită cu Jon?
— Da.

Nicio reacție n-ar fi surprins-o mai mult decât hohotul de râs pe care-l auzi în receptor.

— Bruce, nu este o glumă! Chiar sunt căsătorită cu Jon.
— N-am niciun dubiu că ai făcut-o. Doar mă mir că fratele meu mai mare a putut face acest joc.

— Nu este niciun joc. M-a răpit și a vrut să mă țină captivă în cabana lui de la munte.

— Unde ești acum?
— Într-un mic orașel din Arizona.
— Și cum de te-a lăsat să pleci?
— E o poveste mai lungă. Nu mai contează. Bruce, nu ești supărat că fratele tău s-a răzbunat pe tine?

— Răzbunare pentru ce?
— Pentru accident. Pentru piciorul lui. Pentru faptul că te-ai căsătorit cu logodnica lui.

— Gina, te simți bine? Vorbești fără sens.

— Sunt căsătorită!

— Da, da. Am înțeles partea asta. Jon a încercat să mă țină departe de probleme, nu mă îndoiesc că a făcut și gestul acesta drastic pentru a mă scuti de încă un divorț murdar.

— De ce nu mi-ai spus niciodată de cea de-a doua căsătorie? Îl acuză ea, mirată că nu era deloc supărat.

— Iubito, știu că între noi doi este ceva special. De ce să te încarc cu vechile mele probleme?

Acest răspuns nu o surprinse. Acum îl cunoștea pe Bruce mult mai bine decât în ziua când zburase spre Las Vegas să se căsătorească cu el.

— Nu mai contează acum, dar nu înțeleg cum de poți fi atât de calm când Jon a făcut o asemenea faptă pentru a se răzbuna pe tine

— Când ți-a venit această idee?

— Păi... mi-am închipuit...

— Gina, ar fi bine să nu mai gândești așa. Tu nu-l cunoști pe Jon. A fost singurul care a vorbit cu tata și l-a convins să nu mă trimită la Academia Militară după accident. Chiar dacă n-a mai putut să joace fotbal, m-a susținut de fiecare dată în fața familiei și sunt sigur că nu mi-a purtat niciodată pică.

— Dar te-ai căsătorit cu logodnica lui, pledă ea în continuare.

— L-am făcut un bine, după cum știi, tot ce a vrut au fost banii familiei Kenyon, și nu conta pe care frate să-l prindă în capcană. Eu am fost cel prost. Jon s-a bucurat că n-a făcut el această greșală.

— Nu înțeleg, șopti ea gânditoare.

— Această căsătorie a voastră este una adevărată?

— Nu, nu este reală.

— Uite, dragoste, puteam avea luna noastră de miere înaintea căsătoriei. Ai vreun mijloc de transport?

— Camioneta lui Jon, dar...

— Niciun dar! A fost o neînțelegerea, atâta tot. Nimic nu s-a schimbat, nu-i așa? Uite, mai am câteva zile înainte să plec și putem recupera timpul pierdut.

— Bruce!

— Oh, Gina, nu mai contează. Jon credea că mă voi căsători din nou cu o dansatoare exotică. Dacă te-a lăsat să pleci, înseamnă că mi-a dat consimțământul să ne căsătorim. Nu vom avea o ceremonie, dar îți promit că imediat ce mă voi întoarce din călătorie o vom avea. Jon a făcut actele pentru a anula mariajul?

— Bruce, lucrurile s-au schimbat, spuse ea disperată. Te-am sunat doar pentru a te anunța ce s-a întâmplat.

— Și?

— Nu mă întorc în Las Vegas. Îmi pare rău. Sincer.

— Înțeleg.

— Chiar îmi pare rău, dar am înțeles că nu sunt încă pregătită pentru o căsătorie. Aș face o greșală. Nu sunt bună pentru tine.

— Am înțeles mesajul. Ei bine, am pierdut o soție, dar am câștigat o cumnată.

— Nu este adevărat.

— Nu te condamn, Gina. La revedere.

Telefonul rămase mort, și ea nu mai avea de ce să se întoarcă în Las Vegas.

Bruce n-avea nimic decât admirație pentru fratele său. Ideea că Jon s-ar fi căsătorit cu ea pentru a se răzbuna i se părea ridicolă. Era o proastă, ca de obicei reacționase impulsiv, cu toate că inima îi dicta altceva.

Ieși din cameră și începu să meargă fără țință gândindu-se la un plan de viitor.

Se opri o secundă în fața unui magazin de jucării și începu să zâmbească. Intră în magazin și ieși cu un pachet voluminos. Știa exact ce trebuie să facă. Nu mai era Gina Livingston, femeia care nu risca niciun dolar la jocurile de noroc. Puse pachetul în mașină, apoi se opri în fața băncii. Ieși radioasă, urcă în mașină și plecă din nou la drum.

De ce i se părea că drumul era mai lung acum? Trecu pe lângă magazinul izolat, care acum era închis, astfel că se bucură că umpluse rezervorul prima oară.

La urcare, drumul i se păru mult mai dificil și ajunse cu greu la cabană.

Opri camioneta, luă pachetul în brațe și merse sprintenă spre cabană. Aerul familiar al camerei o făcură să se simtă ca acasă. Focul din sobă arunca o lumină prietenoasă și un miros de peste fript îi gâdila plăcut nările. Jon era sigur plecat să umple cisterna cu apă.

Un singur lucru era schimbat în cabană. Jon adăugase o tusă decorativă în absența ei. Pe partea dinăuntru a ușii era lipit un desen, nudul ei. Deci, se prefăcuse că-l aruncase în foc. În locul acestui desen arsese altceva. Oricum, un lucru trebuia să recunoască: Jon era un pictor foarte talentat.

Se trezi iute din visare și puse pe foc toate recipientele în care putea încălzi apă. Apoi desfăcu pachetul și scoase din el o mică piscină gonflabilă pe care o umflă și o umplu cu apa pe care o încălzi în toate vasele găsite.

Jon o găsi în genunchi, în fața piscinei, încercând să facă cât mai multă spumă posibilă cu șamponul pe care-l avea în trusa de călătorie.

— Gina?

— Ți-am cumpărat un cadou, spuse ea repede, asemenea unui copil care încearcă să se dezvinovățească în clipa în care este prins făcând o boacăna.

— O piscină pentru copii? întrebă el amuzat.

— A fost singurul lucru pe care l-am găsit într-un timp atât de scurt.

— De ce Dumnezeu ai venit înapoi?

Bărbatul nu încerca să facă lucrurile mai ușoare pentru ea.

— Ai citit povestea cu doamna și tigrul? întrebă ea timid.

— Parcă. Un sărman avea de ales dintre două uși. În spatele uneia se găsea o femeie superbă și în spatele celeilalte un tigru înfometat.

— Exact. Ai de făcut o alegere.

— Ce alegere?

— Trebuie să alegi între un cadou de divorț... și unul de nuntă.

— Care dintre ele este tigrul?

— Tu vei decide asta.

— Nu are sens, Gina. Credeam că ești deja în Las Vegas, cu Bruce.

— Nu. Citește hârtiile de pe masă.

El aprinse lumina și începu să citească încruntându-se într-un fel ce nu prevestea nimic bun. Inima ei se strânse de teamă.

— Văd că ai legalizat asta.

— Este ceva foarte în regulă.

— Gina, tu ai citit asta? Întrebă el suspicios.

— Eu l-am scris. Am folosit o mașină de scris dintr-o bancă și apoi mi l-au și legalizat.

— Știi ce înseamnă? Dacă semnez, suntem divorțați și eu nu-ți voi da niciun cent.

— Actele spun că eu nu accept să primesc niciun cent. Asta e diferența, zise ea încercând să zâmbească.

— Pierzi orice șansă de a deveni o femeie bogată.

— Niciodată n-am vrut bani de la tine. Banii pe care mi i-ai oferit sunt pe masă.

— Dar Bruce? L-ai sunat?

— Da.

— Și?

— I-am spus că o căsătorie între noi ar fi o mare greșeală.

— I-ai menționat că ne-am căsătorit?

— Da.

— Gina, nu mă face să scot cuvintele de la tine cu cleștele. Ce s-a întâmplat cu Bruce, și de ce ești aici?

— Bruce m-a rugat să mă duc în Las Vegas. Mi-a spus că puteam avea o lună de miere înainte să plece în cursă și să ne căsătorim când se întoarce.

— Cu toate că știa că ești căsătorită cu mine? Întrebă el nervos.

— Bruce mi-a spus că este foarte tolerant.

— Bastardul!

Surprinsă de reacția lui, ar fi dorit să nu mai vorbească despre Bruce.

— Bruce nu crede că te-ai căsătorit cu mine pentru a te răzbuna. A râs de această idee.

— Bineînțeles că a făcut-o. Știe că nu-i vreau decât binele.

— Nu vrei să faci propria ta alegere?

Se descălță încet, apoi își deschise bluza și își dădu jos pantalonii, rămânând într-o lenjerie roșie, sexy.

— Nu te juca așa cu mine, spuse el cu voce întretăiată.

— M-ai întrebat dacă știu să joc vreun joc, sper să fiu bună la asta.

— Ești sigură că o să-l câștigi?

— Nu, dar sunt sigură că voi regreta toată viața dacă nu încerc. Deci, este alegerea ta, Jon. Poți să semnezi actele pe care ți le-am adus și să-ți pui o copie în cutia metalică, atunci voi pleca și nu mă vei mai vedea niciodată.

— Sau?

— Sau poți să-l arzi și să-ți iei darul de nuntă.

— O baie fierbinte?

— Mai mult decât atât.

Gina lăsa ochii în jos și așteptă cu respirația oprită. Întreaga ei viață depindea de următoarele câteva secunde.

De ce îi luă atât de mult? Îi oferise viața ei, iubirea ei, tot ce putea o femeie să ofere unui bărbat. Oare va alege să nu riște și semna actele?

Deschise ochii și-l văzu în fața ei, atât de aproape încât îi simțea energia pe care o emana.

— Singurul lucru pe care-l doresc este să fim doar noi doi în pat, spuse el în șoaptă. Nu vreau să te împart cu Bruce.

— Nici măcar o umbră nu se va interpune între noi. Niciodată.

— Aș vrea să te cred.

— Ar trebui.

Jon se întoarse, luă actele de pe masă și ea simți ceva între bucurie și disperare.

— Vino aici, spuse Jon aproape ca un ordin.

Gina trase repede bluza pe ea și porni sovăielnic spre bărbatul care stătea ca o statuie în fața focului.

— E cel mai nebunesc ultimatum pe care l-am auzit vreodată, spuse el aruncând actele în foc și privindu-le cum se transformă în scrum.

— Gata, acum poți veni să-ți iei darul de nuntă.

— În alegerea mea as putea să includ și un masaj?

— Dacă vrei, acceptă ea cu fața roșie de încântare.

— Vreau totul, zise el înainte s-o cuprindă în brațe și s-o strângă la piept. Cu mișcări domoale, îi scoase bluza și o duse spre cădița gonflabilă.

O ridică ușor și o depuse în apa călduță, apoi intră și el.

Gina luă buretele și începu să-l șteargă încet, cu delicatețe.

— Ah, e bine. Dacă poți mai tare, ar fi și mai bine.

— Ai ars hârtiile care trebuia, de data asta? întrebă ea arătând cu capul spre nudul lipit pe ușă. Buretele îi alunecă din mână și unghiile ei lăsară o dungă roșiatică pe spatele bărbatului.

— Oh, văd că am ales tigru, spuse Jon râzând în timp ce o luă pe sus strângând-o la piept. Te iubesc, șopti în timp ce îi acoperea gura cu buzele lui.

— Asta e tot ce mi-am dorit să aud.

— Dar n-aș vrea să fiu un substitut al fratelui meu.

— Oh, nu, Jon, niciodată. Te iubesc. Te voi iubi numai pe tine.

— Va trebui să-ți petreci următoarea sută de ani să mă convingi.

— Nu, sper să te conving mult mai repede.

— Convinge-mă, spuse el cu voce răgușită.

— Jon...

— Convinge-mă.

— S-ar putea să-mi ia totuși câțiva ani.

— Îți ofer toată viața mea.

Sfârșit